

Glasnik

Hrvatskoga uljudbenog pokreta

Online tjednik za javna pitanja

Broj 102

Izlazi subotom

Zagreb, 14. kolovoza 2010.

Ibran Mustafić i Dr. Muhamed Borogovac
Dosljedno za jedinstvenu Bosnu i Hercegovinu

dr. Muhamed Borogovac

POPIS STANOVNIŠTVA: PONOVO NA DJELU ALIJINA
PREVARA ZVANA "DUGI KORAK ZA KRATKI KORAK"

RAZBIJAMO I RUŠIMO HDZ/SDP SUSTAV
PRIDRUŽITE NAM SE!

Naklada
30.000 primjeraka
Glasnik je besplatan

Prijaviti se možete na hitrozov hrvatska.uljudba@gmail.com

Moj hrvatski dom

- Asaf Duraković: ONI ŠTO SU SPAVALI 3
- Asaf Duraković: KAO U DAVNIM PRIČAMA..... 3
- Asaf Duraković: MUKOTRPNA GODINA 3
- Akademik Mirko Vidović: LIRSKE MOLITVE ASAFOVE..... 3
- HRVATSKI RATNIK..... 4

Susret s Europskom unijom

- U REPUBLICI HRVATSKOJ NE POSTOJI (ZAŠTIĆENO) PRIVATNO VLASNIŠTVO..... 5
- PRIVATE (PROTECTED) PROPERTY DOES NOT EXIST IN THE REPUBLIC OF CROATIA 7

U žarištu

- fra Martin Planinić: BLAGO NAMAI?..... 9
- Mate Čavar: MOŽE LI HRVATSKA IMATI POVJERENJA U SVOGA VRHOVNOG ZAPOVJEDNIKA JOSIPOVIĆA?..... 9
- Romano Sole: POZIVAMO VAS DA POTPIŠETE PETICIJU U KOJOJ SE TRAŽI JAVNA ISPRIKA PREDSEDNIKA JOSIPOVIĆA HRVATSKOM NARODU..... 10
- Mladen Schwartz: NE MISLIM POTPISIVATI TAKVE STVARI 10
- Zvonimir R. Došen: PODPUNO SE SLAŽEM S g. SCHWARTZOM 11
- fra Martin Planinić: U "HRVATSKOJ" NEMA HRVATA 11
- Žarko Marić.: JUGOKOMUNISTIČKO-ČETNIČKO ORGUANJE USRED HRVATSKE LIKE..... 12
- Žarko Marić.: I IMOTSKO-SINJSKA RERA NA PROSVJEDNOM SKUPU U SRBU - 27. SRPNJA 2010..... 13
- Tihomir Ponoš: TUĐMAN JE OČUH DRŽAVE 14
- Ružica Andrić: UDBINI TERORISTI IZ HRVATSKOG REVOLUCIONARNOG BRATSTVA..... 18
- Diana Majhen: ŠTO VIŠE UBUJENIH HRVATA, TO VEĆI ANTIFAŠIZAM..... 19
- David Dado Jambrak: "ANTIFAŠISTI"..... 20
- Dragutin Šafarić: IZVJEŠĆE O RADU KOMISIJE ZA UTVRĐIVANJE RATNIH I PORATNIH ŽRTAVA REPUBLIKE HRVATSKE (18. dio)..... 21
- Martina Grahek Ravančić: BLEIBURG i "KRIŽNI PUT" U HISTORIOGRAFIJI, PUBLICISTICI I MEMOARSKOJ LITERATURI (24. dio) 22
- prof. Filip Čorlukić: UZROCI RASPADA JUGOSLAVIJE (13. dio) 23
- Safet Jaskić: SRBOKOMUNISTIČKI ZLOČIN NAD BOSNOM (14. dio)..... 24
- Harun Yahya : PODVALE TEORIJE EVOLUCIJE (25. dio)..... 25

Stajališta

- Đivo Bašić: NOVA DEKLARACIJA NEOVISNOSTI - PARODIJA NA ONU AMERIČKU IZ 1776. GODINE (2. dio)..... 27

- Josip Kokić: SRAMOTNA ODLUKA VRHOVNOG SUDA U SLUČAJU GLAVAŠ..... 29
- Branko Stojković: PO TREĆI PUT OBNAVLJA SE PARTIZANSKO SPOMEN GROBLJE U PARKU „BORIK“ 30
- Akademik Mirko Vidović: SRBI SU ODBILI 'SUBSTANCIJALNU AUTONOMIJU KOSOVA' I VUK DRAŠKOVIĆ ZA TO SNOSI PUNU ODGOVORNOST! 31

Hrvatska gruda

- Ivo Bogdan: HRVATSKO BORBENO JEDINSTVO..... 33
- Milivoj Magdić: PRAVE RIEČI U PRAVO VRIEME..... 37
- BLAGDAN NARODNIH ŽRTAVA 39
- dr. Mile Budak: BAZALO (40. nastavak) 40

Bosno moja

- dr. Čiro Truhelka: SREDOVJEČNI SPOMENICI BOSANSKE HRVATSKE (1. dio)..... 43
- dr. Muhamed Borogovac: POPIS STANOVNIŠTVA: PONOVO NA DJELU ALJUNA PREVARA ZVANA "DUGI KORAK ZA KRATKI KORAK" 47
- dr. Muhamed Borogovac: NA MUHAMEDOVU ŽALOST, SUDIJA PRESUDIO PROTIV KRAJIŠNIKOVA POMILOVANJA 48
- UREDNIČKI KOMENTAR INTERNET NOVINA..... 48
- ČIRO BLAŽEVIĆ: TUŽAN SAM ŠTO SAM BIO U PRAVU..... 49
- ČAUŠEVIĆ TVRDI DA JE PREMLAČIVAN 11 SATI I DA MU JE PRIJEČENO INJEKCIJOM ŽIVE!..... 49
- KOMEMORACIJA U SREBRENICI 50

Pravoslavci u Hrvatskoj

- MISIJA JEDNOGA PROTE..... 51
- POGlavNIK SE ZAHVALIO VLASTORUČNIM PISMOM MITROPOLITU GERMOGENU..... 51
- USTAV HRVATSKE PRAVOSLAVNE CRKVE..... 52

Bog nas je stvorio

- II KROZ GODINU..... 55
- Mieczysław Malinski: RUEČ ZA SVAKI TJEDAN (56. nastavak)..... 56
- Josip Badalić D.I. : BOŽJI PUSTOLOV (7. dio) 57

Hitrozov Bleiburških mučenika

- Franc Perme, Franjo Talan i Dragutin Šafarić: BLEIBURŠKI MEMENTO MORI (3. dio)..... 59
- HRVATSKI DOMOBRANCI IN CIVILISTI POMORJENI V SLOVENIJI OD 23. maja 1945. 59
- Goran Jurišić, prof: SVAKI ŠESTI HRVAT NIJE ŽIV DOČEKAO BOŽIĆ 1945. 60
- Vladimir Biondić: PROGLAS NARODU HORVATZKOME..... 64

ONI ŠTO SU SPAVALI KAO U DAVNIM PRIČAMA

Asaf Duraković

**Stare mi priče kazuju
Svi oni što su spavali
Kroz mučna duga stoljeća.**

**U buđenju se pitaju
Nisu li samo ružni sni
Oтели radost proljeća.**

Asaf Duraković

**Kao u davnim pričama
Netko je umoran zaspao
I digao se odmoren.**

**A protekla je godina
I drugi svijet je nastao
Što više ga ne poznaje.**

prof. dr. sc. Asaf Duraković

MUKOTRPNA GODINA

Asaf Duraković

**O da su priče istina
I da se može zaspati
Kad tuga srce razdire.**

**Sva mukotrpna godina
Mogla bi lakše nestati
U svoje strahotne ponore.**

LIRSKE MOLITVE ASAFOVE (4)

Akademik Mirko Vidović, Pariz

Asaf - nadglednik Kraljeve šume, naočit gospodin - piše na početku ove čarobne kutije pune ljepota koje samo čista i plemenita duša može vidjeti.

Misterij onog 'što oči vide' a tek duša raspoznaje ostaje nenačet i uovoj Asafovoj zbirci gdje čitamo da je 'tamno ogledalo' - zlo koje je usrcu skriveno.

Duša ne prizna varke i pričine - jer 'savjest ne da duši da zaspae' dok se u ogledalu svijesti ne probudi i nađe na 'stazi sniježnoj po kojima se magluštine vuku'.

Potreba da dođemo k sebi javlja se kao 'u neimanju snage niti želje, gledati svjetla što ih duša trne, boli me ovo hinjeno veselje' (Bijeg od sebe u novogodišnjoj noći).

Ogledalo duplo - vrime u te puklo! - glasi jedna pučka izreka u Bosni, a odnosi se na dvolične ljude. Strašna je to stvar kad, npr., u braku svatko sebe ogleda u istom ogledalu i s različite strane: kad u tom odnosu - sučelice - svatko vidi samo sebe, onda tu - ljubavi nema.

Jedini način da ne doživimo to prokletstvo je - da uklonimo ogledalo između sebe i da se jedni u drugima ogledamo.

HRVATSKI RATNIK

Hrvatski domoljub iz Vinkovaca

Ranjen. Leži u žitu.
Posljednjim pogledom
zahvati komadić neba
i zadrži ga čeznutljivo
u staklastom oku.
Stopiše se u jednom trenutku
njegovi snovi i smrt.
Zaustavi se vrijeme njegovo
u hodu.

Jedan različak
dotaknu mu hladno čelo
i utisnu poljubac
umjesto majke.

Mladost je umrla u žitu
i kruh će biti gorak.

Jedna ševa zaklikta
u ljetnoj vrućini.

Vjetar odnese uzdah
iz pluća Slavonije.

Prolomi se krik
iz napaćene zemlje,

ode kroz klance
i odzvanja

i opominje.

Osta pepeo
na tlu Hrvatskom

i Feniks polako na njega sleti.

U REPUBLICI HRVATSKOJ NE POSTOJI (ZAŠTIĆENO) PRIVATNO VLASNIŠTVO

Načelno govoreći, opće je poznato, da privatno vlasništvo "... svom titularu osigurava punu slobodu korištenja i raspolaganja ...". "Klasično privatno vlasništvo u rimskom pravu, tzv. *proprietas*, obično se definira kao *ius utendi, fruendi et abutendi*, t.j. pravo slobodnog korištenja i raspolaganja stvari". "Pravne karakteristike klasičnog privatnog vlasništva slijedeće su: 1. ono je apsolutno, što (u ovom slučaju, op. naša) znači da ubuhvaća sva ovlaštenja (...); 2. ono je isključivo, t.j. vlasnik može svakoga isključiti iz uživanja njegovog predmeta vlasništva (...); 3. ono je nedjeljivo i jedinstveno (... neograničeno korištenje stvari i raspolaganje njome); 4. ono je elastično t.j. vlasnik, iako ne vrši nikakvo vlasničko ovlaštenje, ipak ostaje vlasnik ...". (Pravni leksikon, 1970. - str. 909. i 910.)

Da, to vrijedi oduvijek, svuda u svijetu, osim u Republici Hrvatskoj, i u njenom pravosudnom sustavu, čak unatoč njenom vlastitom zakonodavstvu:

Članak 30. st. 1. Zakona o vlasništvu i drugim stvarnim pravima (Nar. nov. br. 91/96) definira vlasništvo kao "stvarno pravo na određenoj stvari koje ovlašćuje svojeg nositelja da s tom stvari i koristima od nje čini što ga je volja te da svakoga drugog od toga isključi, ako to nije protivno tuđim pravima i zakonskim ograničenjima."

Nezamislivo je, dakle, da bi se neka imovina i neka prava mogla suprostaviti svome vlasniku kao ravnopravan, protivan i suprostavljen, subjekt. Osobito da bi se osjećala od njega ugroženim i oštećenim i da bi od njega mogla tražiti naknadu štete.

Da, to vrijedi oduvijek, svuda u svijetu, osim u Republici Hrvatskoj. I u njenom pravosudnom sustavu.

Nezamislivo je, također, da bi netko treći od vlasnika mogao dobiti naknadu za počinjenu štetu, koju je on počinio na svojoj imovini.

Da, to vrijedi oduvijek, svuda u svijetu, osim u Republici Hrvatskoj. I u njenom pravosudnom sustavu.

U Republici Hrvatskoj, kao neopunomoćeni zastupnici sveobuhvatne "općenarodne imovine",

boljševički politički komesari HDZa (Hrvatska Demokratska Zajednica) i SDPa (Socijal-Demokratska Partija) u ruhu, s položajem ovlastima pravosudnih moćnika odlučuju u tuđem, privatnom – legalno stečenom - vlasništvu, kao da je njihovo, pritom nesmiljeno progoneći njegove vlasnike. Sve, stoga, jer su dotični vlasnici drugčijeg političkog mišljenja i djelovanja od tih sljedbenika Komunističke Partije Jugoslavije, odnosno "Saveza Komunističke Jugoslavije". Uporište nalaze u, iz jugo-komunističkog doba prenesenim I u aktualni pravni sustav Republike Hrvatske ugrađenim, famoznim člancima 292. i 337. te 37. Kaznenog zakona Republike Hrvatske.

Dr. sc. Tomislav Dragun je 13. srpnja 2010. podnio kaznenu prijavu Državnom odvjetništvu Republike Hrvatske – USKOKu (br. KPNS-008/10) protiv sljedećih fizičkih i pravnih osoba: Mladen Bajić, Zagreb, Gajeva 30.a, Stjepan Haramustek, Slavonski Brod, Trg pobjede 7, Državno odvjetništvo RH, Gajeva 30.a, Vesna Vrbečić, Zagreb, Trg Nikole Šubića Zrinjskog 3, Mirko Svirčević, Slavonski Brod, Tome Skalice 2 i Snježana Bagić, Zagreb, Varšavska 3. Citiramo:

Nedvojbeno smo "stekavši kumulativno kao fizičke osobe te I okr. Tomislav Dragun kao nositelj turtke "Prisika" d.o.o. upravljačka prava nad većinskim paketom dionica "Brodivin" d.d. (50,39 %)" većinski dionički vlasnici trgovačkog društva "Brodivin" d.d. Slavonski Brod. (Izvor: Optužnica Županijskog državnog odvjetništva u Slavonskom Brodu K-DO-31/01-16 od 21. prosinca 2004.)

Ustavom RH, čl. 48. st. 1., propisano je: "Jamči se pravo vlasništva".

Ustavom RH, čl. 49. st. 1., propisano je: "Poduzetnička i tržišna sloboda temelj su gospodarskog ustroja Republike Hrvatske".

Europskom Konvencijom za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda, čl. 1. st. 1. Protokola od 20. ožujka 1952., određeno je: "Svaka fizička ili pravna osoba ima pravo na mirno uživanje svojega vlasništva. Nitko se ne smije lišiti svoga vlasništva, osim u javnom interesu, i

to samo uz uvjete predviđene zakonom i općim načelima međunarodnoga prava”.

*Unatoč tomu, koristeći službeni položaj, pripadnici kriminalne organizacije u sastavu: **Mladen Bajić**, glavni državni odvjetnik RH, **Stjepan Haramustek**, županijski državni odvjetnik u Slavanskom Brodu, **Vesna Vrbetić**, sudac Vrhovnog suda RH, **Snježana Bagić**, sudac Ustavnog suda RH, **Mirko Svirčević**, sudac Županijskog suda u Slavanskom Brodu i Državno odvjetništvo RH (kao pravna osoba) uzurpirali su moje vlasničko pravo (navedeno pod Ad 1. ove kaznene prijave), te se, upravo kao i Titovi partizani 1945. - lažno se predstavljajući - stavili u njegovu zaštitu, a bez da smo ih mi (ili bilo tko od ostalih dioničkih vlasnika trgovačkog društva “Brodvin” d.d. Slavonski Brod) na to ovlastili, kazнено optužujući nas i kazнено osuđujući nas, stvarne vlasnike.*

Na taj način (navedeno pod Ad 3. ove kaznene prijave) protupravno su nam oduzeli i prisvojili naše vlasništvo, te nas omeli u poduzetničkoj aktivnosti, čime su nam nanijeli materijalnu i moralnu štetu, koja je na dne 13. srpnja 2010. iznosila 28,937.660,83 kuna.

Dodatno:

Presuđeno je, uz zatvorsku kaznu, da se na temelju čl. 82. Kaznenog zakona od prvooptuženika dr. sc. Tomislava Dragun i od drugooptužene Marije Dragun, ali i od neoptuženih, ali presudom obuhvaćenih, trgovačkih društava “Prisika” d.o.o., “Dragunov ured” d.o.o. i “Financijska revizija Dragun” d.o.o. iz Zagreba (inače u vlasništvu dr. sc. Tomislava Draguna) oduzima “protupravna” imovinska korist, koju su oni navodno stekli “na štetu” trgovačkog društva “Brodvin” d.d. Slavonski Brod, u (većinskom) vlasništvu dr. sc. Tomislava Draguna i njegovih ortaka. (optužnica Županijskog državnog odvjetništva u Slavanskom Brodu br. K-DO-31/01-16 od 21. prosinca 2004., optužnica Županijskog državnog odvjetništva u Slavanskom Brodu br. K-DO-31/01-16 od 17. prosinca 2008., presuda Županijskog suda u Slavanskom Brodu br. K-32/04 od 8. siječnja 2009., presuda Vrhovnog suda RH br. I Kž 282/09-6 od 23. prosinca 2009. i odluka Ustavnog suda RH br. U-III-707/2010 od 6. svibnja 2010.)

Za koga se oduzima oduzima ta navodna “protupravna” imovinska korist? Za “općenarodnu imovinu”, t.j. za Republiku Hrvatsku, a ne za – navodno oštećeno – trgovačko društvo “Brodvin” d.d. i njegove vlasnike. Oni očito, za hrvatsko pravosuđe, uopće ne postoje.

Na Skupštini trgovačkog društva “Brodvin” d.d. Slavonski Brod, održanoj u Zagrebu 28. prosinca 1999., zaključeno je da se “potvrđuju sve 1996., 1997. i 1998. odluke donesene na Glavnoj skupštini Društva”, te da se “ne prihvaćaju izvješća eksterne kontrole Društva”.

Hrvatsko pravosuđe, dakako, to ne zanima. Za njega uopće ne postoji privatno vlasništvo.

Ustavni sud

PRIVATE (PROTECTED) PROPERTY DOES NOT EXIST IN THE REPUBLIC OF CROATIA

Generally speaking, it is world wide known that private property "... ensures full freedom of use and disposal for its titular...". Roman justice describes classic private property as so called *proprietas*, usually defined like *ius utendi, fruendi et abutendi*, i.e. right of free use and dispose of things". "Legal characteristics of classical private property are: 1. It is absolute, which (in this case, ours) means that it includes all authorizations (...); 2. It is exclusive, i.e. the owner can exclude anyone from exploitation of his ownership (...); 3. It is indivisible and unique (... unlimited use and disposition of property); 4. It is elastic, i.e. the owner, although it does not make any proprietary authorization, however, remains the owner ...". (*Legal Lexicon, 1970. - pp. 909 and 910*)

Yes, this is always the truth, everywhere in the world, except in Republic of Croatia, and in its judicial system, even in spite of its own laws:

Article 30 Paragraph 1 of the Law on Ownership and Other Proprietary Rights (Narodne Novine (*Official Gazette*) 91/96) defines property as "the real right on certain things entitles its holder that with that things and benefits from it do whatever he wants and that anybody else is excluded from it, if it is not contrary to the rights of others and legal constraints."

It is inconceivable, therefore, that some assets and some rights might oppose to its owner as an equal, contrary and confronted, subject. In particular, to feel threatened and victimized by the owner and to ask compensation of damages from the owner.

Yes, this is valid always, everywhere in the world, but in the Republic of Croatia and in its legal system.

It is also inconceivable, that someone else (third) could get compensation from owner for damage that is committed, which he has committed on his property.

Yes, this is valid always, everywhere in the world, but in the Republic of Croatia and in its legal system.

In the Republic of Croatia, as unaccredited rep-

resentatives of a comprehensive "Total National property," the Bolshevik political commissars of HDZ (Croatian Democratic Union) and SDP (Social-Democratic Party) in the guise, with the powerful position of authorities of judicial decisions, are deciding about others private - acquired legally - property, like it was theirs, while cruelly chasing its owners. All that, because the property owners have different political opinion and acting differently than this followers of Communist Party of Yugoslavia, respectively "Yugoslav Communist League". Theirs foundations are in the famous articles 37th, 292nd and 337th of the Criminal Law of Croatia which are transferred and built in modern laws from old Yugoslav-Communist laws.

Tomislav Dragun, PhD has filed criminal charges on July, 13 2010 to the State Attorney - USKOK (no. KPNS-008/10) against the following physical and legal persons: **Mladen Bajić**, Zagreb, Gajeva 30a, **Stjepan Haramustek**, Slavonski Brod, Trg pobjede 7, **State Attorney of RH**, Gajeva 30a, **Vesna Vrbetić**, Zagreb, Trg Nikole Šubića Zrinjskog 3, **Mirko Svirčević**, Slavonski Brod, Tome Skalice 2 i **Snježana Bagić**, Zagreb, Varšavska 3. Quoting:

Undoubtedly we are "gaining cumulatively management rights over the majority stake of the Brodvin JSC (50.39%) as individuals and first defendant Tomislav Dragun as the holder of the "Prisika" Ltd" the major equity owners of the company Brodvin JSC from Slavonski Brod. (Source: The indictment of the County Attorney's Office in Slavonski Brod-K DO-31/01-16 from December, 21 2004.)

Constitution of the Republic of Croatia, Article 48 Paragraph 1 stipulates that "The right of ownership is guaranteed."

Constitution of the Republic of Croatia, Article 49 Paragraph 1 stipulates that "Entrepreneurial and market freedom are the foundation of Croatian economic system."

European Convention for the Protection of Human Rights and Fundamental Freedoms, Article 1 Paragraph 1 of the Protocol from March, 20

1952, stipulates that "Every physical or legal person is entitled to peaceful enjoyment of his possessions. No one shall be deprived of his possessions except in the public interest and subject to the conditions provided for by law and general principles of international law."

*Despite that, using their official position, members of criminal organization with members: **Mladen Bajić**, the State Prosecutor of Croatia, **Stjepan Haramustek**, County Attorney in Slavonski Brod, **Vesna Vrbetić**, Judge of the Supreme Court, **Snježana Bagić**, Judge of the Constitutional Court, **Mirko Svircević**, Judge of the County Court in Slavonski Brod, and the **State Attorney's Office** (as a legal entity) have usurped my **right of ownership** (listed under Ad 1 of this criminal charges), **and**, just as Tito's partisans 1945th - **falsely representing themselves – putted themselves in care about that property, and without that they have my** (or anyone from the other equity owners of the company Brodvin JSC Slavonski Brod) **authorization**, filed criminal charges against us and condemning us, **the real owners**.*

*That way (listed under Ad. 3 of these criminal charges) **they were unlawfully seized and appropriated from us our property and disturbed our entrepreneurial activity**, which inflicted with material and moral damage, which was on the July, 13 2010 in amount of **28,937.660,83 Kuna**.*

Additionally:

It was adjudicated, with the prison sentence, based on the Article 82 of Criminal Code that the first-defendant Tomislav Dragun Phd, and the second-defendant Marija Dragun, but also and from non-charged, but in the verdict included, companies "Prisika" Ltd, "Dragunov Ured" Ltd and "Financijska Revizija Dragun" Ltd, Zagreb (owned by Tomislav Dragun Phd) confiscation of "illegal" material gain, which they apparently acquired "at the expense of" company "Brodvin" Jsc Slavonski Brod, in

the (majority) ownership of Tomislav Dragun Phd and its partners. (The indictment from District Attorney's Office in Slavonski Brod, no. K-DO-31/01-16 from December, 21 2004, the indictment of the County Attorney's Office in Slavonski Brod, no. K-DO-31/01-16 from December, 17 2008, the verdict of the County Court in Slavonski Brod, no. K-32/04 dated January, 8 2009, the verdict of the Supreme Court no. I Kz 282/09-6 from December, 23 2009 and the decision of the Constitutional Court no. U-III -707 / 2010 from May, 6 2010).

For whom the confiscation takes the alleged "illegal" material gain? For "nationwide property", i.e. the Republic of Croatia, and not for - allegedly damaged - the company Brodvin Jsc and its owners. They obviously, for the Croatian judiciary, do not exist.

At the General Meeting of the company Brodvin JSC Slavonski Brod, held in Zagreb on December, 28 1999 it was concluded that "all decisions taken at the General Assembly of the Company are confirmed for the meetings held in 1996, 1997 and 1998" and that "the reports of external control of the Company cannot be accepted."

Croatian judiciary, of course, is not interested about that. For them private property doesn't exist at all.

Županijski sud u Slavskom Brodu

BLAGO NAMA!?

fra Martin Planinić, Mostar

Završilo je ono što su hrvatski jugonovinari inicirali 2008. godine kada su počeli propagirati proslavu 27. **jula** kao dan ustanka i obilježbe „ustaške strahovlade“ nad Srbima, unatoč činjenici da su Talijani, skupa sa svojim srpskim kolaboracionistima na tom području i vedrili i oblačili, i da su isti ti talijanski kolaboracionisti poklali hrvatske hodočasnike: i blizu Srba, i blizu Grahova.

Ne osvrćući se na te bolne činjenice, odmah je izdajnički aparat, nastanjen u Hrvatskoj, kao „grlom u jagode“, prihvatio tu ponudu, pa je na čelu sa Stipom Mesićem proslavio dan hrvatskoga pokolja koji se slavio „titovači“.

I 2008. i 2009. godine obilježba je toga zločina svečano proslavljena i „državna“ himna otpjevana prešutnim blagoslovom i onih koji su morali dig-

nuti svoj prosvjedni glas do neba, ohrabreni Isusovim poticajom: „**Ne boj se! Nastavi govoriti i da nisi ušutio! Ja sam s tobom. Nitko ti ne će nauditi da ti učini zlo**“ (Dj 18,9-10).

Tko je šutio, dok mu je pružena mogućnost govoriti, nije mogao (pro)govoriti ni 27. **jula** ove godine. Gdje nije obilježavana hrvatska tragedija, nakon Oluje, suvišna joj je obilježba i na kraju balade. Jer, unatoč kosovskom skupu, priređenom na svetu Anu, nije spriječen izdajnički kukavičluk dr. Ive Josipovića, **Brusa** kojim su Slobodan Uzelac i Milorad Pupovac naoštrili četničke noževe za novi pokolj Hrvata, kako bi se mogla ponoviti povijest: i onima koji su je (pro)učili i onima koji nisu vidjeli ni prvo njezino slovo. Ista povijest koja je naučila četnike kako će Hrvate tamaniti, naučit će i Hrvate kako će opet staviti svoje nove vratove pod nove četničke noževe. Novim **Brusom** naoštrene rukama Slobodana **Uzelca** i Milorada **Pupovca**.

MOŽE LI HRVATSKA IMATI POVJERENJA U SVOGA VRHOVNOG ZAPOVJEDNIKA JOSIPOVIĆA?

Mate Ćavar, Zagreb

Nakon lažnih optuživanja Hrvatske vojske, od 14. travnja 2010. godine, u skupštini oba doma BiH u Sarajevu, da je Hrvatska vojska bila agresor na Bosnu i Hercegovinu devedesetih godina, i nakon svega što je izjavio pri otkrivanju spomenika četničkom pokolju hrvatskih katoličkih hodočasnika od 27. srpnja 1941. godine, može li Hrvatska vojska vjerovati svome vrhovnom zapovjedniku?

Pitanje se postavlja kako među časnicima tako i među vojnicima Hrvatske vojske. Istina, u Sarajevu je Ivo Josipović izjavio da se ispričava zbog agresije RH na Bosnu i Hercegovinu devedesetih godina. Tko je drugi mogao biti agresor, nego Hrvatska vojska, koju su onda činili Hrvatski policajci i Zbor narodne garde, popularne Zenge.

Za takvu povijesnu laž ne samo da bi u jednoj imalo pravnoj državi takva izjava predsjednika države odmah izazvala smjenu istoga, nego bi bio sigurno i sudski gonjen.

No to u Republici Hrvatskoj prolazi uz neznatne kritike istoga.

A ove druge antihrvatske izjave u Srbu, pri onome otkrivanju spomenika četničkome pokolju hrvatskih katoličkih hodočasnika Svete Ane, Majke Marijine, koja je rodila Isusa Krista, a u kojega su tobože vjerovali i četnički koljači, je izdajnički čin predsjednika Josipovića. On časti četničke pokolje nad hrvatskim svećenicima, djecom, ženama i starcima i još ih napućuje da nose partizanske kape, koje su toliko zla nanijele hrvatskome narodu i u Domovinskom ratu.

Tisuće mladića Hrvatske vojske izginulo je od onih koji su nosili te kape i njihove oznake. Zato nije čudo što do svoga čelnog zapovjednika ne drži niti jedan hrvatski časnik i vojnik. Sreća je što nas nitko ne napada.

Inače tko bi nas god napao naišao bi na vojsku koja nema svoga hrvatskog vrhovnog zapovjednika poslije Franje Tuđmana.

Stipe Mesić za vrijeme svojih mandata razbio je Hrvatsku vojsku, a na kraju mandata, u Izraelu, je **izjavio da je židovskog podrijetla** još od 16. stoljeća, te da mu djeca i unuci idu u židovske škole. Dok svi Romi tvrde da je Stjepan Mesić njihova romskog podrijetla.

Nešto takvo je slično i sa Ivom Josipovićem, koji još ne tvrdi da je Židov.

Vrijeme bi bilo da se donese Ustavni zakon i nadležnost nad Hrvatskom vojskom proširi i na predsjedničke institucije Sabora i Vlade, te da to bude Vojni trijumvirat. Inače upitno je vrhovništvo Hrvatske vojske i obrana RH ako nas bilo tko napadne.

POZIVAMO VAS DA POTPIŠETE PETICIJU U KOJOJ SE TRAŽI JAVNA ISPRIKA PREDSJEDNIKA JOSIPOVIĆA HRVATSKOM NARODU:

Romano Sole, romano.sole@gmx.de

JOSIPOVIĆEV "SIMBOL MIRA I LJUBAVI": TKO GA JE SVE NOSIO

Predsjednik Josipović je za partizanske kape sa zvijezdom petokrakom izjavio da one za njega predstavljaju simbole "mira i ljubavi". Pogledajmo malo na slijeđućim slikama, tko je tu zvijezdu petokraku na kapi nosio i njoj se klanjao te o kakvom se "miru i ljubavi" u tom slučaju radilo. Kao izvor smo uzeli TOP listu najvećih svjetskih zločinaca 20. stoljeća, koju je objavio njemački magazin "Bild". Top lista je rađena prema ukupnom broju mrtvih, koji su stradali kao direktne žrtve diktature spomenutih zločinaca.

Za informaciju gospodinu Josipoviću - čak šestoro od prve deseterice najvećih svjetskih zločinaca - je nosilo simbole "mira i ljubavi" na svojim kapama:

1. MAO CE-TUNG - kineski komunistički diktator 50 milijuna žrtava
2. JOSIF VISARIONOVIČ STALJIN - ključni partner nacističke Nemačke kroz Pakt Hitler- Staljin, a kasnije partner zapadnih saveznika - 40 milijuna žrtava
5. VLADIMIR ILJIČ LENJIN - osnivač prve Komunističke partije i Kominterne; utemeljitelj Sovjetskog saveza i totalitarnog komunističkog režima - 4 milijuna žrtava
7. SALOTH SAR - vođa kambodžanskih "Crvenih kmera" - 2 milijuna žrtava
8. MENGISTU HAILE MARIAM - zloglasni etiopski diktator i zapovjednik komunističke pučističke grupe Derg - 2 milijuna žrtava
10. JOSIP BROZ TITO - doživotni predsjednik i komunistički diktator u bivšoj Jugoslaviji - 1 milijun žrtava

NE MISLIM POTPISIVATI TAKVE STVARI

Mladen Schwartz, Zagreb

Ne mislim potpisivati takve stvari. To nije moj stil, a nemojte se niti vi drugi ponižavati i raditi budale od sebe. Hrvatski narod treba ukloniti svoje zlotvore, a ne ljubezno ih moliti da mole za oprostaj. Pa ne mislite valjda da će se neopartizanski bandit izpričati jer je izrazio štovanje partizanskoj kapi i zvjezdurini? Tko dolazi na te nestrane ideje? Hoćete li za vječnost petrificirati

naše robstvo, onda samo dalje molite da mole za oprostaj. Tako ste i druga Tita mogli moliti.

Ovo sam već odgovorio kameradu Šimi: Rado ću potpisati kada budete tražili da se Josipović i njegova kompletna klika konačno maknu s grbače hrvatskoga naroda, da budu uklonjeni iz hrvatskoga nacionalnog prostora. Nema se on meni što izpričavati, niti bi se time oslobodio krivnje, a niti će se, naravno, fanatična jugo-partizancina izpričati. Pa čemu onda to?! Tako rade mekanci, a ne zdrava korjenita desnica!

PODPUNO SE SLAŽEM S g. SCHWARTZOM

Zvonimir R. Došen, Hamilton, Kanada

Moram upitati kakvi su to naši "desni političari" kojih uopće nije stid voditi bilo kakav dijalog s jugokomunističkom bandom?

Ima li tu imalo političke zrelosti, a da i ne govorimo o nacionalnom dostojanstvu, kad se ne razumije da se slanjem blesavih peticija, memoranduma ili bilo kakvih drugih komunikacija ovom boljševičkom kopiletu prizna je status neke vrste razboritog državnika koji bi ponukan prosvjedom naroda mogao promijeniti svoje mišljenje i izpričati se za svoje zablude.

Vjerujem da su to isti oni koji su organizirali onaj pohod u Srb koji je mnogo više sličio paradi nego protestu. Misle li ljudi misle da četničko-boljševička banda preza pred grupicom nasmijanih ljudi i žena omotanih

u hrvatske zastave?

Ne gospodo! Ne smeta njima veselo paradiranje. Oni razumiju silu, samo silu i ništa drugo. Treba se sjetiti da je i Stjepan Radić nosao razne peticije i memorandume, od Moskve do Pariza, koji nisu polučili ama baš ništa dok se nije našao čovjek koji je vjerovao da više vrijedi jedna mala bomba nego stotine tisuća velikih memoranduma. Lako se danas nazivati sljedbenicima Ante Starčevića, ali treba se prisjetiti da se njegovi sljedbenici u prošlosti nisu bavili peticijama. D. Starčević (Antin sinovac) i Gržanić nisu banu Karoliju Kuen-Hedervariju slali peticije nego su ga u Saboru pograbili odvukli do vrata i opalili nogama u tur.

Nije Ante Pavelić Aci Karadžorđeviću slao peticije, nego nekoliko naboja iz "Mausera".

Za Dom Spremni!

U "HRVATSKOJ" NEMA HRVATA

fra Martin Planinić, Mostar

Slažem se i dodajem! Trebalo bi uputiti Peticiju ne znam čijem pravosuđu, jer u "Hrvatskoj" nema Hrvata. Pogazio ih je i u prah zemaljski žive zakopao dr. Ivo Josipović u Srbu, kad je svečano proslavio pokolj mirnih katolika-Hrvata, stradalih i blizu Srba i blizu Grahova. Zašto je trebalo taj zločin, učinjen nama, svečano proslaviti i talijanskim kolabracionistima, nazvanim otrcanim imenom antifašistima ili "antifašistima" - sporedno, i bez navodnika i s navodnicima, potpuno je svejedno - spomenik podignuti?!

Budući da u "Hrvatskoj" nema Hrvata, ne postoji ni hrvatsko pravosuđe.

Nemoguće ga je pravno goniti ni na odgovornost ga pozvati, zbog veleizdaje vlastitoga naroda. Trebalo bi ga ukloniti ne čekajući izbore. To je zaradio on koji je postao Brus kojim su Slobodan Uzelac i Milorad Pupovac naoštrili četničke nože-

ve za novi pokolj Hrvata. Kako ga ukloniti? Pitanje postavljem, odgovor očekujem.

Ima, "kuku Todore!", i još nešto gore. Jer, on je na svojoj veleizdajničkoj proslavi ubacio u hrvatsku dušu veliku dozu otrova. Tu bi dozu trebalo ispumpati. Kako? Ne znam. Zato sam danas odlučio svake prve nedjelje u mjesecu, a u rujnu na Uzvišenje svetoga križa, imati misu da bi se, uz pomoć Božju, Josipovićev otrov ispumpao iz hrvatskih krvnih sudova, kako bi moji Hrvati, koji njegovom zaslugom izgube svoje nacionalno dostojanstvo, mogli živjeti ukrašeni dobrotom na koju smo osuđeni jer smo kršćani. Sa željom da među nama Hrvatima i s nama Hrvatima bude borac sveti apostol Pavao pa da skupa s njime budemo pobjednici nad zloćom koju dr. Josipović, tek sada vidimo, upumpava u nas od svoga dolaska za građanskoga, odnosno "hrvatskoga" predsjednika".

Uz pozdrav!

JUGOKOMUNISTIČKO-ČETNIČKO ORGIJANJE USRED HRVATSKE LIKE

Josipović veličao totalitarno komunistička obilježja

Žarko Marić, prof., Zagreb

Zašto se danas ovdje okupila ova divna domoljubno - državotvorna skupina iz raznih krajeva domovine? Došli smo reći svima onima, i koji znaju i koji ne znaju, da se časa strpljenja prelila. Našu, u krvi novostvorenu državu RH prebacili su nam na krivi kolosijek. Svjedoci smo strašnih događanja koja nismo mogli niti sanjati poslije dobivenog obrambeno osloboditeljskog domovinskog rata. Jedno od tih strasnih događanja je i današnje veličanje zločina počinjenog nad Hrvatima ovoga kraja i gaženje nacionalnih i moralnih osjećaja hrvatskog čovjeka i građanina. Kao ljudi suosjećamo i žalimo za svakom i svačijom nedužnom žrtvom. Nismo niti za rušenje spomenika, mada su njih, kako to nedavno reče dr. Slobodan Lang: "tisuće nicali samo na jednoj strani, zlopotrebljavajući umjetnost, koja je služila za prikrivanje zločina, patnje i laži."

Neka ih, neka budu svjedoci totalitarnog vremena i neka služe kao turistička atrakcija. Ali to je strašno kada se oni koriste za spomenuto veličanje zločina i gaženje nacionalnih osjećaja hrvatskog čovjeka usred njegove domovine, čak i od strane organa legalno izabrane vlasti.

Ali ako ijedan od tih spomenika nije zaslužio obnovu, onda je to ovaj koji se danas otkriva. Zato, jer je on - kao "čisti falsifikat" - spomenik zločinu.

Kao sto imamo falsificirane levisice, falsificirane majice La Coste, falsificirane novčanice, tako imamo i falsificirane spomenike. Nemojte biti lijeni. Pronađite povijesne dokumente i pročitajte ih. Pa ako laže koza, ne laže rog.

Solarna donacija – Povijesna istina bijela kao sir

Današnje veličanje zločina nad Hrvatima ima i svoje neslavne junake. To su raznorazni Pupovci, Milanovići, Pusićke i Biškupici...

Dodajmo im i Josipovića koga su u zadnji moment nabacili na krila protuhrvatskog vjetrova, s kojim je danas i on, u očima hrvatskog čovjeka, dodirnuo svoje dno.

A tek ćemo vidjeti što će na njegovo veličanje totalitarno komunističkih zala (kape s crvenim komunističko-zločinačkim zvijezdama), "Lijepe su te kape, nosite ih", reći europske demokratske institucije.

Ali gle čuda. Oni će zbog ovoga, mada toga danas nisu svjesni, sutra postati zaslužnici, kojima će netko moguće i odličja dodjeljivati.

Cijela ova halabuka oko spomenika u Srbu je dobra SOLARNA DONACIJA ZA POVIJESNU ISTINU, KOJA VEĆ DUGO, BIJELA KAO SIR, ČEKA SVOJ IZLAZAK NA SUNCE.

Izdajničko plaćenički medijski moleri i šnajderi

Mi danas prosvjedujemo protiv falsificiranja povijesti i u tome ćemo biti ustrajni. Radimo to na prihvatljiv način, zakonski i argumentirano. Nikoga ne provociramo niti želimo vrijeđati bilo čije osjećaje, svjesni situacije u kojoj se nalazimo, svjesni budnosti izdajničko plaćeničkih medijskih molera i šnajdera, koji će, živi bili pa vidjeli, već večeras, našu skupinu obojiti u crno i prišiti joj nasilničke i druge ružne faši-naci etikete.

Hrvatomrzitelji, ma gdje se nalazili; u medijima, u vlasti, u političkim strankama, u udrugama

civilnog društva, bili oni unutrašnji ili vanjski, dobro znaju kojim ideološkim batinama nas stalno treba šibati. Ali jadni, ne znaju da mi, uz sve podnesene, i jučerašnje i današnje i sutrašnje žrtve, PRIRODNO, ne možemo odustati od ideje Hrvatske države, svoga nacionalnog identiteta i suvereniteta, kao i datuma i junaka iz svoje nacionalne povjesti koji su se za spomenute vrijednosti žrtvovali.

Hrvatske Münchenske i srpske bežanijske zapadne bojne

A o kakvom zločinu je riječ? O četničkom zločinu nad Hrvatima usred njihove Hrvatske.

A otkuda četnici u Hrvatskoj?

Bora Đorđević - Čorba - Šeširdžija, jedan od vođa srpskih radikala, na HTV-u jedanput izjavi:

"Mi znamo da su naši Srbi u Hrvatskoj proizvod turske okupacije".

Čujmo još jednu, još važniju srpsku izjavu, izjavu srpskog seljaka po prezimenu Anastasijevića, iz sela Draževac kod Niša, davne 1968. god., kod koga sam se zatekao kao gost.

"Čuli smo da su naši Srbi stradali u Bosni i Hrvatskoj, ali mi do njih ne držimo mnogo, jer su nas, kada nam je bilo najteže protiv Turaka, izneverili i pobegli na zapad."

Znači, kao sto su Hrvati 90-ih godina u borbi protiv četnika imali svoje "Münchenske bojne", tako

su i Srbi prije 500 godina, u borbi protiv Turaka, imali svoje "zapadne bežanijske bojne".

Od srpskih zapadnih bežanijskih bojni nastade "goloruki srpski narod" a od hrvatskih Münchenskih bojni nastadoše "lažni branitelji"!

Jugokomunističko-četnički recidivisti

Proklet bio turski okupator, jer se iz njegove okupacije, kasnije izrodila i velikosrpska okupacija, što je sve u narodnom povijesnom pamćenju urezano kao tursko-srpski genocid nad Hrvatima.

Neki hrvatski turkoljubni i srboljubni novinari će reći da ovo nije istina, čime automatski postaju povijesni revizionisti i falsifikatori.

Prokleti bili svi naši okupatori, dolazili oni na galijama, na konjima ili na tenkovima.

Prokleti bili naši najnoviji EYU globalo-okupatori, koji iste imperijalno-okupatorske ciljeve postižu sofisticiranim sredstvima, otvoreno nam najavljujući pospremanje našega identiteta i suvereniteta u podrum, koristeći pri tome petokolonaške izdajničko plaćeničke elemente iz naših redova. Prokleta bilo svako totalitarno jednoulje i njegovi jednouljni jugokomunističko četnički recidivisti koji danas, sve u šesnaest, orgijaju u sred hrvatske Like.

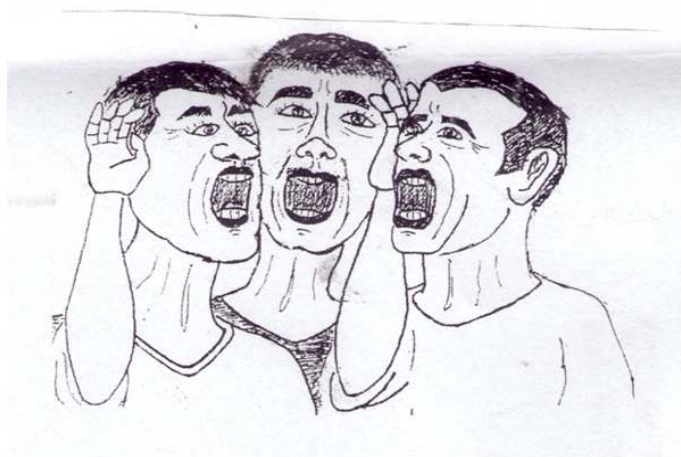
Završit ću razmišljanjem novinara SD-e od 20. srpnja 2010. god.: "Možda se toga dana u Srbu okupi i jezgra neke buduće hrvatske vlasti".

I IMOTSKO-SINJSKA RERA NA PROSVJEDNOM SKUPU U SRBU - 27. SRPNJA 2010.

Žarko Marić, prof., Zagreb

**SMS-om javio sam dicit,
zbog četnika danas sam u Lici.**

**Pukni grome u betonsku gnjizdu,
pa zapali kokardu i zvizdu.**

Los antichetnicos y los antipartisanos

TUĐMAN JE OČUH DRŽAVE

Tihomir Ponoš: Krsto Cvičić, novinar i analitičar, politički neistomišljenik prvoga hrvatskog predsjednika, "Novi list", 5. prosinca 2009. - Krsto Cvičić gost Hrvatskog radija Vancouver - B.C. Kanada, voditelj Zlatko Jelinić

Postoji kult Tuđmana kao oca države, ali meni je on apsolutno neprihvatljiv. Tuđman se ponašao maćehinski prema mnogim elementima u toj državi i nije postupao integrativno. Nije stvorio zajedništvo. Krsto Cvičić desetljećima je bio novinar BBC-a i Economist. Također je bio analitičar Kraljevskog instituta za međunarodne odnose, a nakon novinarskog umirovljenja savjetnik u Europskoj banci za obnovu i razvoj. Cvičić je desetljećima, živeći u Velikoj Britaniji, pratio zbivanja iz "željezne zavjese" što je uključivalo i praćenje zbivanja u Jugoslaviji. Franju Tuđmana je poznao, s njim imao prilike razgovarati o njegovim političkim planovima.

Cvičić je politički neistomišljenik prvoga predsjednika Republike Hrvatske što je potvrdio stavljajući svoj potpis na apel hrvatskih intelektualaca (njih šest) koji su javno zatražili od Tuđmana da odstupi s položaja predsjednika. Na parlamentarnim izborima 2000. godine bio je kandidat na listi koalicije SDP-HSLS u 11. izbornoj jedinici, popularnoj nazvanoj listi za dijasporu, zajedno s Borisom Marunom. Usprkos brojnim i čestim neslaganjima s Tuđmanom i njegovom politikom, Cvičić je na glasu ipak kao hladni analitičar.

O Anti Starčeviću se odavno uvrijedilo govoriti kao o ocu domovine. Može li se o Franji Tuđmanu govoriti kao o ocu države?

- Čujem te epitete koji mu se pridaju. Neki ne samo da mu daju te epitete, nego ga, dapače, obožavaju kao takvog. Osjećam da postoji kult Tuđmana kao oca države, ali meni je on apsolutno neprihvatljiv. Tuđman se ponašao maćehinski prema mnogim elementima u toj državi i nije postupao integrativno. Nije stvorio zajedništvo. Hrvatska je bila sposobna, to je možda nepopularno gledanje, za otpor velikosrpskoj agresiji. I

više od toga: već je bila spremna biti država. Imala je sve pripravljeno, iako je to došlo dosta nenadano. Tuđman nije nastupao kao otac koji u pravom smislu prikuplja sve energije, sve ljude sa svih strana. Nastupao je vrlo odbijajući. Odbio je niz ljudi koji su mu se htjeli priključiti od samoga početka.

Velika samouvjerenost

Spomenuli ste da je odbio mnoge ljude. Ako se ne varam, Josip Šentija se u jednoj svojoj knjizi prisjeća razdoblja osnivanja stranaka prije 20 godina. Razgovor se vodio o Vladi Gotovcu i tome zašto ga Tuđman ne zove. Tuđman je kazao "pa neću valjda s pjesnicima stvarati državu".

- Stvar je u tome da je, na nesreću, Tuđman stvarao državu samo s Udbom, Hercegovcima i fratrima koji su mu iz Sjedinjenih Država suflirali, poslali novce. Prihvatio je koncepciju uske Hrvatske, koja je, opet, bila prevelika za tadašnju međunarodnu situaciju. I dalje mislim da je bio neintegrativan. Prije izbora u proljeće 1990. godine obišao sam i Koaliciju narodnog sporazuma i Tuđmana u baraci. Ono što sam vidio bilo je apsolutno nedvosmisleno: u baraci su ljudi čekali u redovima da dobiju zadatke od njega, a u Koaliciji narodnog sporazuma bila je svađa, ljudi se nisu znali snaći i osjećalo se da je ona osuđena na poraz. Tuđman je imao golemu potporu, ali ono što mu ja zamjeram je to da se on na kraju ipak pokazao očuhom nacije. Strogim, u mnogo pogleda sposobnim, s državnim kvalitetama. Ali s druge strane je kao očuh mnoge ljude, skupine i elemente hrvatskoga društva odbio i naprosto antagonizirao. Time je on po mom mišljenju puno izgubio. Zato mislim da će ostati sporan taj njegov status. **Usporedba ne može biti prava s Antom Starčevićem koji je stvarno u hrvatskoj povijesti tako prihvaćen**, to nije nikakva kontroverza. A Tuđman je očuh, a ne otac.

Početak 1991., prije izbijanja rata, Tuđman je bio u Londonu i držao predavanja na kojima ste i vi bili. Jednom zgodom je, tada kao prilično nepoznat čovjek izvan Hrvatske i još postojeće Jugoslavije, svoj govor započeo s "ja kao državnik". Tada ste pisali da je vas to iznenadilo, a britansko slušateljstvo šokiralo. Očito je da je Tuđman bio samouvjeren. Je li ta njegova karakteristika bila dobra za rat, loša za poraće ili je moguće dati jednoznačnu ocjenu?

- Samouvjerenosti nije manjkalo Tuđmanu. On je imao obilje samouvjerenosti i izvrsno je to što je bio samouvjeren. Bilo je nekih drugih osoba za koje smo mislili da bi mogli biti na vodećim položajima. Pokojna Savka Dabčević Kučar je bila sjajna osoba, vrlo popularna političarka, a apsolutno nije imala tu odlučnost i snagu da krene. **Volja za moć je kod Tuđmana bila jaka, bila je popraćena samouvjerenošću.** Ono što je meni bilo tada dosta važno je da je kod stranog svijeta koji je bio sumnjičav prema Hrvatskoj ostavljao dojam antipatičnosti. To je bilo loše tada.

Banovina kao uzor

Zašto je strani svijet bio sumnjičav prema Hrvatskoj?

- Nije mu odgovaralo da Hrvatska bude samostalna, da Jugoslavija prestane postojati. **Svijet bi bio protiv svakog hrvatskog lidera koji je ustao u prilog nezavisnosti.** Tuđman je donio u tu situaciju nove elemente svoje osobne antipatičnosti, svog nerazumijevanja psihologije na Zapadu, **nedostajao mu je osjećaj za skromnost.** Mislim da je to taktički škodilo i njemu i Hrvatskoj, a samouvjerenosti i odlučnosti je imao mnogo. **Potpisujem sud da se pokazao državnikom i to državnikom priličnog kalibra.** On je imao viziju, na nesreću to je bila kriva vizija Hrvatske koja je uključivala - po preporuci hercegovačkih fratara i Gojka Šuška - i dio Hercegovine. Ta vizija nije imala smisla za ulogu Hrvatske u Bosni, ali to je već detalj. Počeo je Hrvatsku graditi s ljudima koji nisu bili dovoljni,

nije uključivala sve koji su mogli sudjelovati u tom projektu. Ali, on je projekt obavio.

Spomenuli ste aneksionističke pretenzije prema BiH. Je li bio opsjednut s jedne strane granicama Banovine Hrvatske, a s druge strane Vladkom Mačekom kao političarem čija je lista na jednim izborima osvojila 96 posto glasova?

- Franjo Tuđman potekao je iz HSS-ovske obitelji. **Banovinu je smatrao apsolutno najvećim dostignućem.** On je izrastao u vrijeme kad se to s pravom smat-

ralo najvećim postignućem, a to se zbivalo u njegovim formativnim godinama. **On je shvatio da je Banovina bila velik uspjeh, ali bila je velik uspjeh u ono vrijeme u tadašnjoj Jugoslaviji.** Da se Jugoslavija nastavila reformirati bez onog nesretnog puča 27. ožujka 1941. godine, Banovina bi možda našla neko svoje mjesto u konfederalnoj Jugoslaviji. Međutim, do 1990. to je postao potpuno zastarjeli koncept. **Tuđman nije imao nikakvog razumijevanja za muslimane.** Bio je potpuno nezainteresiran, za njega su bili isto što i neodređeni, a još je uz to, što smatram njegovim najvećim propustom, **prihvatio muslimanofobske ideje skupine hercegovačkih fratara i skupine koja je s njima u SAD-u i Kanadi bila vezana.**

Antagonizirao muslimane

Često spominjete hercegovačke fratere.

- Spominjem zato jer su oni **drukčiji od bosanskih fratara.** O hercegovačkim fratrima govorim vrlo uvjetno. Naravno da su i oni različiti i da je ovo simplifikacija. U Bosni postoji sjajna franjevačka tradicija koja se proteže kroz povijest. Postoji i struja koja je bila vrlo jaka u emigraciji, među onima u Kanadi koji su pomagali Tuđmanu. Ta koncepcija je bila potpuno kriva i skoro je dovela do toga da vlak hrvatske nezavisnosti "izglajza", bude izbačen iz tračnica. **Riječ je o nepotrebnom ratu s muslimanima. Tuđman je mogao učiniti možda uspješnije ono**

što je Pavelić pokušao 1941. kad je muslimane proglasio cvijećem hrvatskog naroda. Strašno je danas zamišljati da taj krvoločni Pavelić koji je kriv za tolike zločine ima jednu dobru ideju: da **pokuša privući muslimane u vrijeme kad su oni stvarno bili bez prijatelja i s još nesigurnim identitetom. Tuđman je sve učinio da muslimane antagonizira, to mu ne mogu oprostiti.** Hrvatskoj je to naškodilo, učinilo ju ranjivom i za budućnost, a bilo je potpuno ahistorijski. Ta politika je dovela do rata, nije bila jedini čimbenik, ali je bila dodatni čimbenik u ratu između muslimana i Hrvata, a to je produžilo rat u Bosni i čak je omogućilo srpsku pobjedu. Za to krivim, bez ikakvog pretjerivanja, Tuđmana kao lošeg historičara.

Spomenuli ste da je taj pokušaj primjene Banovine na rane devedesete bio zastarjeli koncept. No jedan od glavnih koncepata Tuđmana bio je ono što je on nazivao pomirbom svih Hrvata. Jednom zgodom ste izjavili da time on nije pomirio mrtve, ali je zavadio žive.

- Potpisao bih tu izjavu i danas. **Faktično nije došlo do pomirenja između partizana i ustaša. Nije bilo ni moguće pomiriti te dvije zavađene koncepcije. Kako pomiriti ustaše koji su se vratili iz inozemstva s bivšim udbašima, u krajnjoj liniji, kakve je on mnoge uzeo u svoju službu.** Takva koncepcija je bila osuđena da proizvede nove probleme. **Njome je antagonizirao mnoge Hrvate.**

Politika apsolutne vlasti

Mnogi smatraju da se, bez obzira na promašaje, sve što se zbivalo do kraja rata moglo relativno brzo ispraviti nakon rata, ali da se upravo drugu polovicu devedesetih može nazvati godinama ko-

je su pojeli skakavci. Tada su propuštene mogućnosti za priključenje EU, a i na formalnoj razini demokracija je postala nefunkcionalna u primjerice slučaju Zagrebačke krize.

- Moja primjedba je - Hrvatska je bila osuđena na daljnje probleme u drugoj polovici 1990.-ih a oni su proizašli iz nužne potrebe, imperativa, da se vrata okupirani teritoriji. To nažalost međunarodna zajednica nije htjela dopustiti, Amerikanci su pokazali geopolitički smisao i poduprli su tu ideju, ali je Hrvatska morala platiti visoku cijenu. To je bio jedan od čimbenika. **Tuđman je pametno učinio što nije krenuo u oružano oslobađanje istočne Slavonije, Baranje i zapadnoga Srijema.** Tu je pokazao da je mudar. Imao je državničkog smisla i shvatio je što se može, a što ne. Poslije toga nije pokušao sanirati politiku prema BiH nego je ona nastavljena. Moram reći da to nije samo Tuđmanova krivnja. **Međunarodna zajednica nije znala što će s Bosnom. On je s pravom shvatio da međunarodna zajednica ostavlja budućnost Bosne otvorenom.** Tek 1997. na konferenciji u Sintri konačno je međunarodna zajednica zaključila da će zadržati BiH.

Ostavimo BiH po strani. Što ćemo s Tuđmanovom politikom devedesetih u Hrvatskoj?

- Potpuno je promašena prilika da se jedna mirnodopska politika koja bi bila prava politika pomirenja afirmira. To je velik propust. U to vrijeme Tuđman i njegova stranka u zanosu uspjeha krenuli su u politiku apsolutne vlasti, nijekanja demokratskih standarda. Imamo sramotnu priču s gradonačelnicima u Zagrebu, krađu mandata jednom zastupniku u Zagrebu, krađe na izborima koje su bile nepotrebne jer je HDZ još bio u većini. Tada smo pred svijetom izgubili ono što nismo smjeli: **Hrvatska je morala platiti za "Oluju" i "Bljesak",** ali je s druge strane Hrvatska tada mogla krenuti u pristojniju, demokratsku domaću politiku, a upravo tada je udarilo u glavu tadašnjoj vlasti i pomislili su da će dokrajčiti druge konkurente za vlast i uvesti pseudoautoritarni režim.

Hrvatsku se u to doba uspoređivalo s latinoameričkim državama.

- Bila je u opasnosti da postane neka banana republika s predsjednikom koji je volio kič i koji je davao lošu sliku, a to sve nešto znači u prestižu jedne nacije.

Pola godine nakon Tuđmanove smrti u jednoj izjavi ste spomenuli da je katastrofalna baština Tuđmanove vladavine upravo taj kič i pompa. Međutim, od te baštine danas nema ništa.

- Ta baština je srećom demontirana. **Pokazalo se da bez njega**, budući da je to bila njegova osobna, pseudokraljevska politika, **to ne opstaje**. Smatrao je sasvim krivo da je dignitet jedne nacije u tome da se imaju počasne straže s baletnim dodatcima. **Tuđman je tu bio pod utjecajem Tita**, a Tito je bio puno veća figura na međunarodnoj sceni i to si je mogao na neki način priuštiti. To je za Jugoslaviju bilo preskupo, ali je s prestižom koji je imao to čak imponiralo u Trećem svijetu. **Jednoj Hrvatskoj bi mnogo bolje odgovaralo nešto mnogo skromnije**. Osobito u vrijeme kad Hrvatska traži pomoć, uključujući i humanitarnu.

Nešto će se dogoditi u HDZ-u

Donedavno je bio prilično zaboravljen u HDZ-u, stranci koju je stvorio. Nedavno je predsjednica HDZ-a Jadranka Kosor mnogo i pozitivno govorila o njemu na Klubu utemeljitelja HDZ-a "Franjo Tuđman", a revitalizaciju djela Franje Tuđmana u svom programu ima predsjednički kandidat HDZ-a Andrija Hebrang. Odakle taj novi interes unutar HDZ-a za Tuđmana?

- Što se tiče Jadranke Kosor koja je pametna političarka i shvaća svoj položaj, mudro je da pokušava prizvati duh Tuđmana na svoju stranu. To

joj samo može pomoći u vrijeme kad hoće reformirati situaciju u tolikoj mjeri **da će HDZ najviše jauknuti od tih reformi**. To je najbolje vrijeme da se prizove lik Tuđmana. Što se tiče Andrije Hebranga, on se posve razumljivo pokušava pozvati na Tuđmanovu tradiciju, samo je malo smiješno što se to zbiva u isto vrijeme kad Tuđmanov sin nastupa kao predsjednički kandidat. To je jedna ironija. No, meni je to sasvim jasno. Takve se situacije događaju onda kad se nešto razgrađuje. Drugim riječima, HDZ treba prizivanje

na Tuđmana jer se mora ili konačno pretvoriti u pravu konzervativnu stranku, a to znači osloboditi se mnogih svojih balasta, ili razdvojiti. Nešto se mora dogoditi, a u takvoj situaciji svatko će se pozivati na Tuđmana.

Svojedobno se spominjalo da Tuđman na vas računao kao mogućeg ministra vanjskih poslova, savjetnika u svom Uredu. Je li o tome ikad s vama razgovarao?

Jedino što mi je ponudio bilo je to da budem šef hrvatskog ureda u Londonu. To je bilo 1991. godine. Rekao sam da je to meni neprihvatljivo. Imao sam kao nezavisni promatrač potpuno drukčiji status u Velikoj Britaniji. Pokušao sam mu objasniti da ne mogu preko noći od nezavisnog komentatora postati hrvatski glasnogovornik u Londonu. Već tad sam osjećao da u suštini nemam povjerenja u njegovu politiku. To je bio razlog i za to što su druge mogućnosti koje su bile nagovještene meni bile vrlo nerealne. Shvatio sam to po tome i kako je jednom, prilikom telefonskog razgovora reagirao na moju kritiku njegove politike prema Bosni. Zalupio je slušalicu. Shvatio sam da je s njim teško surađivati, a nisam vidio da bih ja tu mogao utjecati. Meni je drago da od toga nije bilo ništa. On očito čovjeka s pogledima kakvi su moji nije mogao uklopiti u svoj tim. Prema meni nije pokazivao potpuno neprijateljstvo, više sam osjećao razočaranje kao prema nekome na koga je računao, a taj mu se nije pridružio.

UDBINI TERORISTI IZ HRVATSKOG REVOLUCIONARNOG BRATSTVA

Ružica Andrić, Zadnji preživjeli član Bugojanske grupe

Gospodine Šaruniću, dokle ćete VI OPRAVDAVATI UDBI-ne TERORISTE IZ HRVATSKOG REVOLUCIONARNOG BRATSTVA i NJIHOVE GROZNE NEOPISANE ZLOČINE. Kažete da nije važno što je vodstvo Hrvatskog Revolucionarnog Bratstva zavelo i uvelo mlade članove grupe u zamku 1972. godine da budu likvidirani. Samo nečovjek može tako nešto kazati. Vaša tvrdnja da ništa nije dokazano, nije istinita. Vama za informaciju, svi članovi Bugojanske grupe iz australskih ogranaka Bratstva, nisu htjeli ići u akciju. Onima koji nisu htjeli ići, dan je ultimatum iz vodstva Bratstva. Ako ne odu u akciju, bit će ubijeni. Vjerojatno za Vas i to nije važno.

Vi ste se selektivno obrušili na mene i Hrvate čiste savjesti, što smo iznijeli istinu u javnost o UDBA-škom H. R. Bratstvu, a u isto vrijeme potpuno ste ignorirali izjave žrtvama Bratstva, to jest izjave udovice i siročadi pok. Ilije Glavaša člana Bugojanske grupe.

Do sada su me hrvatski izdajnici iz prosrpske UDBI-ne mreže, lažno optuživali da ja vodim propagandu protiv Bugojanske grupe. Vi ste prvi koji me je lažno optužio da ja pljujem na moga pok. muža Ambroza Andrića. U stvarnosti Vi mene optužujete za nedjela Bratstva. Evo Vam dokaza. Nakon likvidacije grupe 1972. godine, takozvani hrvatski tjednik OSVIT iz Melbournea objavio je članak "Tko su braća Andrić". U članku je napisano: "Braća Andrić su Srbi istrenirani UDBA-ši, oni su odveli mlade Hrvate u smrt...." Urednik Osvita bio je M. Bagarić. Bagarić je bio uplivni član u Bratstvu. On je dobro poznao braću Andrić. On je znao da su braća Andrić Hrvati, znao je da su braća Andrić s ostalima članovima grupe bili poslani u u Bugojansku akciju od strane vodstva Bratstva. Ja sam bila jedina osoba koja je branila braću Andrić. Izašla sam u javnost, objavila sam krštenice moga supruga i djevera, i demantirala laži Bratstva. Da ja nisam obranila svoga muža i djevera, Hrvati bi za vječito vjerovali da su braća Andrić bili Srbi istrenirani UDBAŠI.

Bugojanska grupa

Nakon što sam obranila braću Andrić da nisu Srbi, a niti UDBAŠ-i, hrvatski izdajnici ušutili su se za par mjeseci. Čekali su da narod zabori njihovo lažno optuživanje braće Andrić. Onda je uslijedila još jedna otrovna dezinformacija o čitavoj Bugojanskoj grupi. Godine 1973. u javnost je izašao navodni odbjegli češki general Sejn. Njegova izjava o Bugojanskoj grupi davala je sliku, da su iza Bugojanske grupe stajali Rusi. Njegova izjava bila je objavljena u nekim novinama zapadnih zemalja i nekim takozvanim hrvatskim novinama u dijaspori. Još jednom, ja sam bila jedina koja je stala u obranu Bugojanske grupe. Izašla sam u javnost i izjavila, iza Bugojanske grupe bilo je Hrvatsko Revolucionarno Bratstvo. Prosrpska UDBI-na mreža u kojoj ima sva rulja hrvatskih izdajnika, do danas opetovano širi dezinformacije o grupi.

H. R. Bratstvo željelo je da Bugojanska akcija i grupa padu u zaborav. Međutim ja nisam dala da padnu u zaborav. Svake godine na godišnjicu Bugojanske akcije, iznosila sam sve više i više istine u javnost o grupi i zločinima Bratstva. Objavila sam i brojne dokumente koji su podupirale moje izjave. Zbog toga UDBA-ši iz Bratstva decenijama blate moj karakter s ogavnim lažima s ciljem da me diskreditiraju. Ja vjerujem, da sam poslije Ante Pavelića i blaženoga Alojzija Stepinca, treća osoba najviše sotonizirana u Hrvatskom narodu. Međutim sve njihove ogavne laži napisane o meni, ne mogu me diskreditirati. Ja sam bila član Bratstva, ja sam bila član i Bugojanske grupe, sve do prelaska grupe preko granice. Pored toga meni su u ruke došli tajni arhivi Brat-

stva. Danas ja dobro znam što nam se dogodilo. Danas ja dobro znam kako smo bili zavedeni od UDBA-ša iz Bratstva i njihovih mentora.

Sada je ubojica Bože Vukušić objavio knjigu "Hrvatsko Revolucionarno Bratstvo - Rat prijera". S ovom knjigom UDBA-ši imaju cilj uvjeriti Hrvatski narod, da je Bratstvo hrvatska organizacija, te da su braća Andrić s Pavom Vegarom bili organizatori Bugojanske grupe.

Normalno je g. Šaruniću da Vi branite hrvatske izdajnike. Vi ste surađivali s mladim Hrvatom M. D. u Zagrebu. Pred njime ste glumili velikog rodoljuba, da bi ga na kraju izdali. Ovo su njego-

ve riječi: "Vjerovao sam bezuvjetno Oskaru Šaruniću, a on me je izdao. U ustima mi je ostao gorak okus izdaje". Ovo Vaše nedjelo bio je razlog, što sam Vam na Vaš prvi e-mail odgovorila, da ne želim od Vas primati nikakve e-maile. Međutim Vi niste poštovali moju zamolbu. Nastavili ste mi slati e-maile i ne samo meni nego i mnogim drugim ljudima. Radi njih sam Vam odgovarala i slala e-maile i spomenutim ljudima, da mogu sami donijeti zaključak tko govori istinu, a tko laže. S ovim ja sam završila s Vama.

Ubuduće, ako dobijem bilo kakav e-mail od Vas ne ću ga pročitati, jednostavno ću ga izbrisati.

ŠTO VIŠE UBIJENIH HRVATA, TO VEĆI ANTIFAŠIZAM

Od antifašista Đujića do antifašista Josipovića - 70 godina klanja Hrvata i plesanja po njihovim grobovima

Diana Majhen, Zagreb

Nakon što smo postali jedina država u svijetu koja je dopustila da se sudi njenoj pobjedničkoj vojsci, sutra ćemo još po nečemu postati jedini i jedinstveni.

Financirat ćemo i proslaviti obilježavanje datuma na koji su četnici poklali stotine Hrvata, uključujući bespomoćne starce i malu djecu. I ne samo da će se to proslaviti i financirati, nego će se na proslavi pojaviti hrvatski politički vrh, kako bi svemu dali na vjerodostojnosti.

Prema najavama, u Srbu se očekuje i srpski predsjednik Tadić, što će onu gomilu u kojoj će se nalaziti Pusićka, Josipović, Mesić, Kajin, Milanović i njima srodne duše, u potpunosti zaokružiti.

Kao popratnu glazbu ovom veličan-

stvenom skupu ne bi bilo loše pustiti onu pjesmu o Josipu Brozu Titu: „Sve je isto samo tebe nema“ jer mi ne pada na pamet niti jedna koja bi više odgovarala prilici, izuzev možda one „Slobodane, šalji nam salate, bit će mesa, klat ćemo Hrvate“.

Pokušaj da se ovaj četnički dernek u Srbu prikaže kao dan ustanka antifašističke borbe možda i nije toliko sulud čin kako se čini na prvi pogled. **Pa nisu li četnici i partizani u samoj Srbiji izjednačeni**, a s obzirom kako Ivo i Boris obnavljaju bratstvo i jedinstvo, moguće da se već radi na tome da se izjednače i kod nas.

Ako možemo isplaćivati zaostale plaće i mirovine onima koji su za vrijeme Domovinskog rata bili s druge strane, dobar dio njih pod kokardama i s oružjem u ruci, zašto da ne? Još da podignemo neki spomenik npr. Draži Mihajloviću, uz prijedlog Vladi da isti financira, a možda i redovne proslave godišnjice njegovog rođenja.

Hoćemo li slaviti i Šljivančanina, Miloševića, Hadžića, Karadžića ...

Sve junak nad junacima, iza kojih su ostajale stotine i tisuće mrtvih Hrvata. Pa ako se pogibija Hrvata ubijenih od četničke ruke slavi u Srbu, tko nam kaže da se uskoro neće slaviti i pogibije Hrvata pobijenih u Domovinskom ratu?

Kako Josipovićev friend Tadić ionako traži zabranu proslave Oluje, moguće na kraju odluče da se

5. kolovoza proglasi danom žalosti. I podigne neki spomenik „napaćenom srpskom živilju“, tik uz neki „antifašistički“.

Spomenici „antifašistima“ financiraju se iz Državnog proračuna (čitaj, financiramo ih svi mi, htjeli to ili ne), a spomenici našim braniteljima se uglavnom financiraju iz lokalnih zajednica i dobrovoljnim prilozima. Nije teško za predvidjeti čijim će spomenicima naša zemlja uskoro biti posuta, uz sve ove silne koji već postoje.

A s obzirom da je za našu vladu očito petokraka i kokarda jedno te isto, što dokazuju proslavom u Srbu, ne bi nas trebali začuditi nikakvi eventualni budući spomenici četnicima.

Ako se uspoređi tretman koji imaju hrvatski branitelji i onaj koji imaju abolirani četnici u Hrvatskoj, u biti ne postoji ama baš ništa što bi nas trebalo iznenaditi.

I ne čudi mene to što će se hrvatska Vlada sjatiti na dan proslave četničkog pokolja. Kod mnogih, vrijedi ono da krv nije voda, a kod mnogih ona – jednom komunist, uvijek komunist, jednom udbaški potomak, zauvijek UDBA u srcu.

Ono što me doista čudi, to smo svi mi. Koji mirno, već godina-ma i godinama, podnosimo jedno poniženje veće od drugog, jednu nepravdu za drugom, koji mirno podnosimo sva hapšenja i optužbe za ratne zločine, koliko god optužnice apsurdne bile, koji dopuštamo da nam i dalje vladaju oni koji su nas u komunizmu zat-

varali i progonili.

Jugoslavija se nikada nije maknula iz Hrvatske. Rat koji smo dobili i za koji smo platili tolikim životima, pretvorio se u zločinački pothvat, a sudionike istoga svako malo hapse i zatvaraju. Ljudi koji su nam nekada uništavali živote, danas sjede u hrvatskoj Vladi i upravljaju našim životima.

I nekako se ne mogu osloboditi osjećaja da ćemo svi mi jednoga dana odgovarati baš onima kojih više nema, onima koji su za slobodnu i neovisnu Hrvatsku dali svoje živote, što smo dopustili da njihova žrtva postane tako uzaludna.

I kakva god kazna bila, bit će nam premala.

"ANTIFAŠISTI"

David Dado Jambrak, Stuttgart, Njemačka

Povodom potpune legalizacije homoseksualizma u svim oblicima održana je i ovogodišnja najveća Gay Parada Njemačke, poznatija pod imenom Christopher Street Day, koja se svake godine održava u svim većim gradovima širom Njemačke. Kao i prethodnih godina bila je i nekolicina od oko 150 hrabrih protudemonstranata. Organizirana i službena protudemonstracija se i ove godine realizirala u ime tradicionalne katoličke zajednice bratovštine sv. Pija X. iz Stuttgarta.

Christopher Street Day (CSD) održan je s najvećim pokroviteljstvom grada Stuttgarta te raznih ministarstava vlade SR Njemačke. Sam gradonačelnik grada Stuttgarta g. Schuster (član CDU-a) je prošle godine uz bok tradicionalnoj narodnoj povorci i veselici švabskih Nijemaca "Cansttater Wasen" opisao i CSD – Stuttgart kao neprocjenjivo kulturno bogatstvo grada Stuttgarta i regije Švabije.

Militantni njemački ljevičari organizirani u raznim lijevo-liberalnim te prokomunističkim udrugama i strankama kao npr. "Antifa" i parlamamentarna stranka "Die Linke", su i ovogodišnju službeno odobrenu protudemonstraciju mirnih kršćanskih i katoličkih vjernika ometali BOGOPOGRDNIM SKANDIRANJIMA, KLICANJU ATEIZACIJI NJEMAČKE, bacanjem staklenih boca na osobe (čak i svećenike) koje su tijekom moljenja svete krunice

svjedočili svoju vjeru i izkazali svoje pravo na vlastito mišljenje, te omaložavanjem i ponižavanjem vjerskih obilježja i vjerskih osjećaja.

Uz mnoštvo poziva čelnih ljudi stuttgartskog A-HSP-a na miran i dostojanstven prosvjed protiv nemoralna, zaštite obitelji i braka stuttgartskim Hrvatima, odazvali su se uz glavne čelnike A-HSP-a Stuttgarta SAMO PETORICA HRVATA – KATOLIKA. Podružnica A-HSP-a za Stuttgart ovim izvještajem JAVNOSTI I HRVATSKOME NARODU U ČITAVOM SVIJETU, želi napomenuti da je takvo ponašanje porazno za HRVATSKI NAROD i njegovo dostojanstvo kao vjerničkog kršćanskog NARODA. Ne shvaćamo kako u gradu u kojem živi oko 30.000 Hrvata se odazove toliko DRASTIČNI MALI BROJ HRVATA.

Tijekom prosvjeda skupina od dvadesetak ljevičarskih protivnika morala, kršćanske vjere i nacionalnog ponosa se htjela čak fizički obračunati s malom skupinom HRVATA. Nakon više puta ponovljenog opominjanja zaštitnika prosvjeda njemačke policije, na više nego uvredljive i potjelesnu sigurnost MAKSIMALNO OPASNU SITUACIJU. Službenici njemačke policije tek nakon dužeg vremena „površinski“ su intervenirali. Sluteći kako bi se odvijao scenarij da je netko od kršćana ili osoba političko konzervativno-desnih uvjerenja fizički napadao lijevo-liberalne fašiste, koji su negatori drugih mišljenja i političkih opredjeljenja. I to se sve odvijalo u TAKOZVANOM SLOBODNOM I DEMOKRATSKOM SVIJETU.

IZVJEŠĆE O RADU KOMISIJE ZA UTVRĐIVANJE RATNIH I PORATNIH ŽRTAVA REPUBLIKE HRVATSKE (18. dio)

Priredio: *Dragutin Šafarić*, Velenje, Slovenija

Atentat na Nikolu Štedula

U petak 14. listopada 1988., u zrakoplovu švicarske zračne kompanije sletio je u londonsku zračnu luku čovjek s putovnicom u kojoj je stajalo - Rudolf Lehotzky; adresa: 3A Av. Cales 1206, Ženeva.

Dotični se carinskim službenicima predstavio kao trgovački putnik.

Sutradan, 15. listopada, u subotu, vlakom je nastavio put u škotski grad Edinburg. Istoga dana, kasno poslijepodne, Lehotzky je uzeo sobu u edinburškom hotelu Old Waverly i unajmio automobil u poslovnici rent-a-car kompanije Avis. Trećeg dana, 16. listopada, u nedjelju, krenuo je unajmljenim kolima u gradić Kirkcaldy. Nakon što je stigao onamo, u više je navrata zaustavljao mještane sa zamolbom da mu pokažu put do ulice Glen Lyon Road. U toj je ulici, naime, živio Nikola Štedul, predsjednik Hrvatskog državotvornog pokreta (HDP). Elisabeth Woods, sobarica u hotelu u ulici Glen Leon Road, tijekom tri dana vidala je preko puta svoje sobe parkirana crna kola s crvenom prugom. U njima je sjedio čovjek slavenske fizionomije i čitao novine. Nešto joj je bilo čudno te je zapamtila registracijsku oznaku automobila.

Nikola Štedul svakodnevno je točno u sedam sati izvodio u šetnju svog njemačkog vučjaka Pašu, inače dobro istreniranog psa-čuvara. U ponedjeljak 17. listopada, Štedulova susjeda Joan Ward primijetila je kako nepoznati muškarac sjedi u automobilu nedaleko od Štedulove kuće i promatra ulicu. Sljedećeg dana, 18. listopada, Štedulov susjed James Napier Blount, također je opazio istog muškarca kako sjedi u automobilu i promatra ulicu. Tog se dana Štedul kasno vratio iz sveučilišne knjižnice i započeo pisati članak za glasilo HDP-a Hrvatski tjednik, koji je izlazio u Australiji. Članak je dovršio tek oko pet sati ujutro 19. listopada. Tog dana ujutro Lehotzky je ponovno promatrao Ulicu Glen Lyon Road.

Umirovljeni pismonoša Eric Martin primijetio ga je i, zbog čestih provala u kuće, zapisao je broj automobila: F 440 - AFK. Lehotzky je poslijepod-

ne na TV-u gledao prijenos utakmice nogometnih reprezentacija Škotske i Jugoslavije, koja je završila neriješeno 1:1. U četvrtak 20. listopada, Štedul je mimo običaja iz stana izašao nešto kasnije, oko osam sati. Kratko je s psom šetao ulicom i zatim je skrenuo u obližnju šumicu.

Nakon petnaestak minuta vraćao se i stotinjak metara prije svoje kuće zapazio je kako mu se iz suprotnog pravca polagano približava automobil. Kad je došao do njega, vozač je **prikočio i nagnuo se prema prozoru**. Štedul je pomislio da je čovjek zalutao u gradu i da traži pomoć. Nagnuo se prema prozoru. U tom trenutku Lehotzky je potegnulo samokres s prigušivačem i ispraznio cijeli okvir u Štedula. Nakon toga je pobjegao.

Otprilike u isto vrijeme kad se Lehotzky dovezao do uzletišta u Edinburgu, vratio unajmljeni automobil i sjeo u zrakoplov za London, umirovljeni pismonoša Eric Martin pričao je policajcima kako je prethodnih dana zapazio sumnjiva kola registrarskih oznaka F 440 - AFK.

Inspektor David Fraser u žurbi je pisao podatke na dlan i odjurio u policijsku postaju. Ubrzo je saznao da automobil pripada agenciji Avis i da je bio iznajmljen Rudolfu Lehotzkom, koji se upravo nalazi u zrakoplovu koji za dvadesetak minuta treba sletjeti u londonsku zračnu luku Heathrow. Fraser je odmah izdao nalog za uhićenje. Engleska je policija opkolila zrakoplov u kojem se nalazio Lehotzky. Dvojica detektiva ušla su unutra, a pilot je zamolio putnika Lehotzskog da se javi u pilotsku kabinu. Ovaj se nije odazvao, nego je na svom mjestu čekao da svi putnici napuste zrakoplov. Dvojica detektiva prišla su mu i objasnili da je uhićen na što je Lehotzky burno prosvjedovao.

Osam dana kasnije, 28. listopada, Štedula su iz bolnice odvezli u policijsku postaju, gdje je poređano stajalo desetak ljudi. Štedul ih je promatrao. Četvrtog u redu prepoznao je kao napadača. Policajci su ga pitali kako mu je ime, a on je odgovorio na njemačkom: Ich heisse Vinko" ("Zovem se Vinko").

Kao što je poznato, Vinko Sindičić **osuđen je na petnaest godina zatvora, a nakon izdržane dvije trećine kazne izručen je Republici Hrvatskoj.**

BLEIBURG I "KRIŽNI PUT" U HISTORIOGRAFIJI, PUBLICISTICI I MEMOARSKOJ LITERATURI (24. dio)

Martina Grahek Ravančić, magistarski rad, prof. dr. sc. Ivo Goldstein, mentor, Zagreb, 2006.

Ujutro 14. svibnja održano je savjetovanje s komandantima brigada JA na tom području, te je odlučeno da sve snage poduzmu novi opći napad južno od Dravograda¹. Istog dana iz pravca Maribora stiže 12. divizija, koja zajedno s 51. divizijom ima zadatak okružiti neprijatelja sa sjevera. Sa zapadne strane pruža se 16. divizija, dok je 14. divizija zaposjela mostove kod Ruda, Velikovca, Grabsteina i Klagenfurta. S obzirom da su snage NDH i dalje pružale otpor, u napadu su sudjelovale i jedinice 17. divizije iz smjera Slovenjgradeca. Napredovanjem, 51. divizija zauzela je Poljane i Ravne na Koroškem, te je tako u potpunosti zatvoren prolaz prema savezničkim trupama². U Titovoj depeši Pe-ki Dapčevići i Koči Popoviću stoji, "U borbama sa ustašama Kosta sa jednom divizijom zatvorio pravac na liniji Dravograd – Guštanj, s jednom divizijom napada Slovenj Gradec. Banda se uporno brani (...) i nastoji po svaku cenu da se spasi i preda Englezima. Potrebno je da sve vaše snage energično i brzo djeluju u pravcu Šoštanj – Poljane. (...) Poduzmite sve potrebno da se postigne uspjeh."³ Josip Aleksić, također se slaže, kako oko Dravograda i u dolinama rijeke Meže i Mislinje partizani uspijevaju u potpunosti stegnuti obruč⁴. U takvom stanju čitava grupacija koja se našla na području Dravograda zarobljena je i oduzeta joj je naoružanje⁵. U depešama Titu, Nađ navodi da se nastavlja razoružanje u Dravogradu i kolone se usmjeravaju u pravcu Maribora⁶.

Jedno od sjećanja navodi: "(...) Nitko nije znao odgovoriti zašto se ne ide dalje. (...) dolina kraj Dravograda (...) bila je nabijena ljudstvom, kao u ogromnom logoru. Iznenada kao grom iz vedra neba padne zapovijed: Neka sva hrvatska vojska odloži oružje."⁷ U sjećanjima nema konkretnih brojki o zarobljenima, već se spominje kako se na polju nalazila velika masa vojske, čiji je broj bilo teško odrediti. Često se naglašava kako se kod predaje našao i general V. Servatzy. Neka od sjećanja navode kako su u trenutku predaje iznad dravogradskog polja kružili britanski avioni⁸. Zvonimir Grubišić u svojim memoarima navodi kako je kolona kod Dravograda naišla na Britance, koji im nisu dopustili da pređu preko mosta. "Engleski zrakoplovi preljeću preko naših glava, tenkovi se vide. Streljiva je

jako malo, a o hrani da i ne govorimo."⁹ Kod Dravograda je, kako se navodi 51. vojvodanska divizija zarobila i 8 – 10.000 crnogorskih četnika koji su se povlačili zajedno sa snagama NDH¹⁰.

Dio kolona koji se prije ukupnog zaokruženja uspio probiti dalje, krenuo je dolinom Meže, preko Poljana do Bleiburga. Na cijelom putu dolazilo je do manjih sukoba, no konačni obračun uslijedio je 14. svibnja na području Poljane i 15. svibnja na širem području Bleiburga (Črna – Mežica – Kovšek – Košutnik). Zadržavanjem jednog dijela vojske u borbama kod Poljane, "glavnina ustaško – četničke grupacije doprla je do Bleiburškog polja, južno od Bleiburga¹¹." U prije spominjanim depešama Nađ, također napominje: "(...) U toku jučerašnjeg dana preko granice u reonu Blajburga – Pliberk prebacio se jedan deo ustaša, još neustanovljene jačine."¹² Basta opisuje kako su se "potpuno podivljale ustaše" probijale preko planina do granice, usput paleći sve što im je bilo na dohvat ruke¹³.

¹ P. S. BRAJOVIĆ, Konačno oslobođenje, 522.-523.

² M. MORAČA, "Operacije Prve i Treće armije u završnoj ofanzivi oslobođenja Jugoslavije", u: Za pobjedu i slobodu, 163.

³ K. NAĐ, Pobjeda, 207.

⁴ J. ALEKSIĆ, "Vojnički aspekti hrvatskog povlačenja u svibnju 1945.", u: Na prekretnici, 41.-43.

⁵ M. COLIĆ, Pregled operacija na jugoslovenskom ratištu, 397.; P. S. BRAJOVIĆ, Konačno oslobođenje, 517.

⁶ K. NAĐ, Pobjeda, 214.

⁷ A. LJERKIĆ, "Od Ivan planine do Bleiburga", 95.

⁸ J. I. PRCELA, D. ŽIVIĆ, Hrvatski holokaust, 416., 420., 431.

⁹ Zvonimir GRUBIŠIĆ, "Povlačenje", u: Od Bleiburga do naših dana, 183.

¹⁰ Borivoje M. KARAPANDŽIĆ, Jugoslovensko krvavo proleće 1945. Titovi Katini i Gulazi (Beograd 1990.), 168.-169.

¹¹ I. DOLNIČAR, "Okruženje i kapitulacija neprijateljevih snaga u severozapadnom delu Jugoslavije", u: Za pobjedu i slobodu, 540.

¹² K. NAĐ, Pobjeda, 214.; Partizanska i komunistička represija i zločini u Hrvatskoj 1944. – 1946. Dokumenti, prir. Zdravko Dizdar, Vladimir Geiger, Milan Pojić i Mate Rupiće (Slavonski Brod 2005.), 112.

¹³ M. BASTA, Rat je završen 7 dana kasnije, 342.

UZROCI RASPADA JUGOSLAVIJE (13. dio)

prof. Filip Ćorlukić, Pula

U BiH je time ostvarena ogromna koncentracija jugo-vojske pod srpskim zapovjedništvom. Homogenizirani bosanski Srbi, koji su, zapravo, za Miloševića bili samo „topovsko meso“ (njega je zanimalo teritorij), također su bili izvršno naoružani. Na žalost, vodstvo države na čelu s Alijom Izetbegovićem uopće nije shvaćalo opasnost, nego su vjerovali da će ih Armija štititi od srpskih provokacija koje su bile sve češće. U početku su to bili samo sporadični okršaji, uglavnom s bosanskim Hrvatima, jer oni su još tijekom rata u Hrvatskoj dobro shvatili što ih čeka. Skupa s Hrvatima su se borili i mnogi Muslimani, od kojih su se neki borili i u Hrvatskoj. Tako su prve udare i u BiH odbijale dobro organizirane postrojbe HSP-a pod zapovjedništvom generala Blaža Krajačića. Za razliku od bosanskih Srba i Hrvata Izetbegovićevo vodstvo se uopće nije trudilo da i Muslimane pripremi za obranu. Od onih koji su shvatili što se događa, veliki se broj skupa s bosanskim Hrvatima borio u obrani zajedničke im domovine, dok većina, a posebno njihovo vodstvo, nisu vjerovali da je agresija stvarno počela.

Tek kada su 1.04.1992. srpske paravojne postrojbe po narednji Srpske državne službe bezbednosti Jovice Stanišića prešle srpsko-BiH granicu, napale grad Bijeljina i izvršile veliki pokolj Muslimana, muslimansko vodstvo je konačno shvatilo da je „rat stvarno počeo“ i tek tada pokreće pripreme za obranu. Taj je rat bio mnogo strašniji od rata u Hrvatskoj, a trajao je između 1992. i 1995. godine.

Da je tada bilo razuma, sve je moglo biti drukčije, no razum je izgleda svima smetao. Sarajevske vlasti uopće nisu reagirale kad je u studenom mjesecu 1991. zrakoplovstvo JNA razorilo selo Ravno, a nakon ulaska vojske u grad spalili su preostale zgrade i pobili veliki dio stanovništva.

Stoga se Hrvati ljute zbog muslimanskog ranijeg nesudjelovanja u obrani, dok su Muslimani već prije prigovarali Hrvatima što „izazivaju“ Jugoslavensku armiju.

U novonastaloj situaciji bosanski Hrvati ne žele sjedinjavanje obrane i ne dozvoljavaju novoformiranim vojnim jedinicama Armije BiH slobodan prolaz preko „svojih“ teritorija. Sukob između bosanskih Hrvata i Muslimana postao je neizbježnim. Sada Muslimani Hrvate počinju doživljavati ako izdajice, dok posebno hercegovački Hrvati, opsjednuti svojom paranojom, počinju Muslimane doživljavati kao glavne neprijatelje – a na srpsku agresiju kao da su zaboravili.

To sve više homogenizira Muslimane i nacionalističko ludilo raste, ali sada u neuobičajenom trokut. Branitelji su krvavo zaratili između sebe. U međuvremenu Muslimani konačno svoju narod-

nost preimenuju u logično bošnjaštvo, ali (dugoročno) uz vrlo

opasnu uvjetovanost: da samo Muslimani (vjera) mogu biti Bošnjaci (nacija). Besmislica religijske nacije. Opsjednuti tom paranojom oni se suludo odriču 500 godina svoje povijesti kad nisu bili muslimani.

Tako zbog borbe za teritorije dolazi do velikog oružanog sukoba između Hrvata i Bošnjaka, ali uglavnom na području zapadne Hercegovine i središnjih dijelova BiH, dok se na drugim područjima Hrvati skupa s

Bošnjacima bore za obranu domovine.

Umirovljeni general JNA Stjepan Šiber, jedan je od utemeljitelja Armije BiH i upravo je on na zahtjev predsjednika BiH Alije Izetbegovića u zapovjedništvo predložio još dva generala: jednog Srbina i jednog Muslimana. Tako je umirovljeni general JNA, Srbin Jovan Divjak uz Hrvata, generala Stjepana Šibera bio u trojnom zapovjedništvu Armije BiH. On je cijelo vrijeme djelovao u Sarajevu, dok je Šiberovo zapovjedno mjesto bilo u Tuzli. Međutim, da bi apsurd bosanskog ratnog košmara bio što veći, u zapadnom je dijelu države Fikret Abdić proglasio Autonomnu pokrajinu, pa je s Armijom BiH vodio ogorčene bitke. Muslimani, protiv Muslimana! Obrambeni je rat tako prerastao i u najgoru varijantu građanskog rata.

SRBOKOMUNISTIČKI ZLOČIN NAD BOSNOM (14. dio)

Safet Jaskić, "Drinapress", Valencia, Španjolska, 1967. – ulomci iz knjige

Otrkao sam u komandu mjesta. Čolaković Rodoljub i Risto Tošović su bili tamo. Ispričao sam im uzbuđen sve to i tražio, da se ovi koljači hapse.

Čolaković i Tošović nisu ni malo bili začuđeni ovom pričom. Čolaković mi je rekao:

— Kada bi mi hapsili koljače među ovdašnjim Srbima, onda bismo pohapsili pola našeg narodnog odbora i većinu vojnika.

— Pa to je strašno, drugovi, da mi ništa ne radimo, nego ih još primamo u naše redove.

— Mi ne možemo voditi protusrbku politiku, u našoj vojsci nalazi se preko 95% Srba, rekao mi je Tito, kad sam tražio njegovu intervenciju za ovaj slučaj.

— Ali to nije protusrpska politika. To je protukoljačka politika i ja sam uvjeren, da to nije na svim mjestima tako.

- Ti izgledaš slabo, ti treba da se ispavaš i odmoriš, rekao mi je Tito opraštajući se."

Kako rekosmo, ovi su redci iz "prve ruke", jer ovo piše bivši partizanski pukovnik, koji im je iz ovih i sličnih razloga okrenuo leđa i napustio ih. Sam Zulfikarpašić, iako se je tada nalazio u društvu srbokomunističkih koljača u vrhovima, kroz svoj "Put u Foču" diže svoj glas i od najmjerodavnijih traži pravdu. Ali u kolu, gdje se je on tada nalazio, pravde nema za one, koji ne dišu srbski i koji zahtjevaju da se srbske koljače. kazni. A da je to tako, i mi kasniji robijaši služimo kao jedan od najboljih dokaza, jer smo mi zatvarani po srbo-komunističkim robijašnicama i suđeni samo za to, što smo Hrvati. Morali smo trpjeti, da nas se naziva zločincima, koljačima i najcrnijim imenima, premda su naše optužnice bile podpuno izmišljene ili preuveličane. Svi smo od reda bili suđeni i velikim dijelom pobijeni, dok se onima, koji su pretvorili Foču u veliko muslimansko groblje, velikodušno prašta, jer Srbi sačinjavaju 95 % partizanskih redova, kako je to iztakao sam Tito.

U selu Curevo partizani su mještanima na silu oduzeli oružje uz "častnu" riječ, da će im ga povratiti, ako budu odstupali. Ova obećana riječ nije se izpunila, jer kad su oni morali napustiti Foču, Curavcima oružje nije bilo vraćeno, pa su goloruki opet očekivali srbski nož.

Mnogi su mišljenja, da se pokolj muslimana ne bi dogodio ili bi bio mnogo manji, da je tadašnjim vlastima uspjelo naoružati muslimansko pučanstvo toga kraja. Davno prije pokolja u Foču je bio poslan domobranski bojnik Džemidžić (čini mi se, da se je tako zvao), koji je od hrvatske vlasti dobio nalog da razdijeli tamošnjem pučanstvu nekoliko tisuća pušaka i odgovarajuće strijeljivo za obranu njihovih kućnih pragova, da se ne bi ponovili progoni i klanja iz prvog svjetskog rata. Ubrzo zatim taj bojnik se je vratio natrag tvrdeći, da narod nije htio primiti oružje, jer da narod nikome ništa nije skrivio i prema tome nije se trebao ničega bojati. Koliko je bilo istine u tom navodnom odgovoru fočanskog pučanstva, govori sama činjenica, da je taj isti bojnik dolazkom partizana na vlast postao njihov pukovnik za nagradu za suradnju s njima.

Nakon Foče redaju se daljnji mostovi na Drini - Goražde, Višegrad, Zvornik, i t. d., sa preko deset tisuća žrtava nevinih ljudi, žena i djece. Svugdje se ti zločini vrše na isti način i po određenom planu.

Što da se kaže na ovo sve? Što će reći kulturna Evropa i oni, koji njome upravljaju i zagovaraju pravdu i slobodu za sve narode? Što će reći oni moćni i odlučujući, kad pred njih iziđemo sa zahtjevom da se riješi hrvatsko pitanje uspostavom Države Hrvatske?

Za našom slobodom i državnom nezavisnošću vapi krv stotina tisuća žrtava iz grobova, koje srbokomunisti posijaše od Bleiburga do Banata i od Save do Boke. Za većinu tih grobova danas se ne zna, jer su ih srbokomunisti iz straha pred osvetom naroda spravnili sa zemljom, ali ipak se zna za krvave detalje i tragove tih strašnih zločina.

PODVALE TEORIJE EVOLUCIJE (25. dio)

Harun Yahya (pseudonim autora), Ankara

Tehnologija u oku i uhu

Još jedna tema koja ostaje neodgovorena od strane evolucione teorije je izvrstan kvalitet opažanja u oku i uhu.

Prije nego što pređemo na razmatranje o oku, hajde da ukratko odgovorimo na pitanje: "kako mi vidimo?". Zrake svjetlosti koje dolaze od objekta gledanja padaju obrnuto na **retinu** oka. Ovdje se ove svjetlosne zrake pomoću specijalnih stanica pretvaraju u električne signale i oni idu do jedne veoma male točke u stražnjem dijelu mozga, zване centar vida. Ovi električni signali se, nakon serije procesa, registrišu kao slika u ovom centru u mozgu. Imajući u vidu ovu tehnologiju, hajde da malo razmišljamo.

Mozak je izoliran od svjetlosti. To znači da je unutar mozga neprekidni mrak i da svjetlo ne dopire do mjesta gdje je mozak smješten. Mjesto zvano centar vida je neprestano mračno mjesto, gdje nikakva svjetlost nikada ne stiže; to je možda najmračnije mjesto za koje ste ikada znali. Međutim, mi promatramo sjajan, jasan i svijetao svijet u ovoj najvećoj tami.

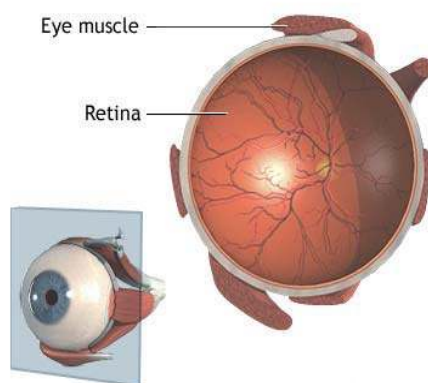
Slika formirana u oku je tako oštra i razgovjetna da je čak ni tehnologija XX. stoljeća ne može postići. Na primjer, pogledajte u knjigu koju čitate i svoje ruke s kojima je držite, zatim podignite svoju glavu i pogledajte oko sebe. Jeste li ikada, na bilo kojem reproducentu, vidjeli tako oštru i razgovjetnu sliku kao što je ta?

Čak i najrazvijeniji televizijski ekrani, proizvedeni od strane najvećih proizvođača televizora u svijetu, ne mogu vam osigurati tako perfektu sliku. To je trodimenzionalna, kolor i izuzetno vjerodostojna slika. Više od 100 godina, tisuće inženjera pokušavali su postignuti ovu vjerodostojnost. Tvornice, sva moguća sredstva i svi preduvjeti su osigurani, obavljena su mnoga istraživanja, napravljeni mnogi planovi i nacrti u ovu svrhu. A opet, pogledajte u TV ekran i knjigu koju držite u svojim rukama. Vidjet ćete da postoji velika razlika u odnosu na živu sliku koju registrišu vaše

oko. Štoviše, TV ekrani vam pokazuju dvodimenzionalnu sliku, dok s očima gledate jednu trodimenzionalnu perspektivu imajući osjećaj prostora-dubine. Kada pažljivo pogledate, vidjet ćete da postoji neka vrsta zamagljenosti na slici s TV ekrana, a ima li ikakve zamagljenosti kada gledamo živu sliku? Sigurno da nema.

Tijekom mnogo godina, desetine tisuća inženjera pokušavali su napraviti trodimenzionalni TV i postići sliku kvalitete kao što oko neposredno registrišu. Da, oni su napravili trodimenzionalni televizijski sustav, ali nije moguće gledati ga bez stavljanja pomoćnih naočala, štoviše, to je samo umjetna treća dimenzija. Pozadina je mutnija, a prvi plan izgleda kao da je na papiru. Nikada nije bilo moguće proizvesti oštru i razgovjetnu sliku kao kod oka. U oba slučaja, i kod kamere i kod televizije, postoji gubitak kvaliteta slike.

Evolucionisti tvrde da je mehanizam produciranja ove oštre i razgovjetne slike nastao slučajno. Sada, ako bi vam netko rekao da je televizor u vašoj sobi nastao kao proizvod slučajnosti, da su se svi njegovi atomi jednostavno sakupili, sastavili i napravili ovaj uređaj koji proizvodi sliku, što biste vi pomislili? Kako atomi mogu uraditi ono što tisuće ljudi ne mogu?

Oko

Gotovo jedno cijelo stoljeće, desetine tisuća inženjera su istraživali i trudili se u laboratorijama visoke tehnologije i u velikim inudustrijskim kompleksima koristeći najnaprednije tehnološke uređaje i nisu bili u stanju uraditi ništa više od ovoga.

Ako jedan uređaj koji proizvodi primitivniju sliku nego oko nije mogao nastati slučajno, tada je veoma očigledno da oko i slika viđena okom nisu mogli nastati slučajno. Za to su potrebni mnogo detaljniji i mudriji plan i nacrt od onog za TV. Plan i nacrt za sliku koja je oštra i razgovjetna kao ova, pripada Allahu, koji može sve.

Ista situacija vrijedi za uho. Vanjsko uho kupi sve dostupne zvukove pomoću ušne školjke i usmjerava ih u srednje uho, srednje uho prenosi zvučne vibracije pojačavajući ih; unutrašnje uho šalje ove

vibracije u mozak prevodeći ih u električne signale. Baš kao i s okom, čin slušanja dovršava se u slušnom središtu u mozgu.

Situacija u oku također vrijedi i za uho. To jest, mozak je izoliran od zvukova baš kao i od svjetla: unutra se ne propušta nijedan zvuk. Zbog toga, bez obzira kako je bučno napolju, unutar mozga je potpuna tišina. Pored svega toga, u mozgu se opažaju najoštrij zvukovi. U vašem mozgu, koji je izoliran od zvuka, vi slušate orkestarske simfonije i čujete svu buku npr. na mjestu gdje je gužva. Međutim, ukoliko bi se u tom trenutku u vašem mozgu izmjerila zvučna razina, vidjelo bi se da u njemu vlada potpuna tišina.

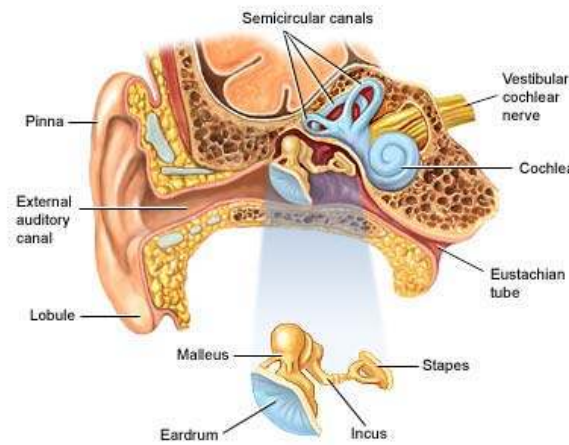
Hajde da opet usporedimo visoku kvalitetu i najvišu tehnologiju nazočnu u uhu i mozgu s tehnologijom koju su proizvela ljudska bića. Kao i u slučaju sa slikom, desetljeća napora su bila utrošena u pokušajima da se zabilježi zvuk koji je vjeran originalu. Rezultat ovih napora su zvučni rekorderi, HI-FI sustavi i sustavi za opažanje zvuka. Usprkos svoj ovoj tehnologiji i tisućama inženjera i eksperata koji su radili na ovome, još nije postignut aparat koji perfektno bilježi zvuk onako kako to ljudsko uho radi. Razmislite o HI-FI sustavima najviše kvalitete, proizvedenim od strane najvećih kompanija u glazbenoj industriji. Čak kada se zvuk snimi u ovim uređajima, nešto od toga biva izgubljeno. Ili, kada okrenete na HI-FI, vi uvijek čujete šušteći zvuk prije nego glazba počne. A zvuk koji je proizvod tehnologije ljudskog tijela je ekstremno oštar i jasan. Ljudsko uho nikada ne opaža zvuk udružen sa šumećim zvukom ili s atmosferskim smetnjama kao što to opaža Hi-Fi; uho prima zvuk upravo onakav kakav jeste, oštar i čist. To je bilo tako još od stvaranja čovjeka.

Ukratko, tehnologija u našem tijelu je daleko superiornija od tehnologije koju je čovječanstvo proizvelo koristeći svoje nagomilano znanje, iskustvo i mogućnosti. Nito ne bi mogao reći da su HI-FI i kamera nastali kao rezultat slučaja. Pa kako se onda može tvrditi da su tehnologije koje postoje u ljudskom tijelu, koje su čak superiornije od ovih, mogle nastati kao rezultat lanca slučajnosti zvanog evolucija?

Evidentno je da su oko i uho i zaista svi drugi dijelovi ljudskog tijela, proizvodi jednog veoma superiornog stvaranja. Ovo su kristalno jasni pokazatelji Allahove jedinstvenosti i nenadmašnog stvaranja, Njegovog vječnog znanja i moći.

Razlog što smo mi posebno spomenuli osjet vida i sluha ovdje je nesposobnost evolucionista da razumiju znakove stvaranja, tako jasne i očite kao što su ovi. Ako jednog dana pitate nekog evolucionistu da vam objasni kako to da su ovaj izvrsni dizajn i tehnologija u oku i uhu nastali kao rezultat slučaja, vidjet ćete da on neće biti u stanju dati vam bilo kakav razuman ili logičan odgovor. Čak i

Darwin, u svom pismu Asai Grayu od 3. travnja 1860., piše da ga "pomisao na oko cijeloga zaledi" i priznaje beznačajnost evolucionista u susretu s izvanrednim dizajnom živih bića.

Uho

U prethodnim poglavljima ispitali smo ništavnost teorije evolucije u smislu fizičkih dokaza nađenih u fosilima, kao i s gledišta molekularne biologije. U ovom poglavlju ćemo govoriti o određenom broju bioloških fenomena i koncepata koji su od strane evolucionista predstavljeni kao teoretski dokazi. Ove teme su posebno važne zato što one dokazuju da nema znanstvenih nalaza koji podržavaju evoluciju i što, čak, suprotno tome, otkrivaju stupanj izvrtnja i prevare kojima se koriste evolucionisti.

Nepremostive granice između varijacija i vrsta

Varijacija je termin koji se koristi u genetici, a odnosi se na događaj koji uzrokuje da individue ili skupine određenog tipa neke vrste razviju različite karakteristike od drugih tipova iste vrste. Na primjer, svi ljudi na Zemlji nose u osnovi iste genetske informacije, a ipak neki imaju kose oči, neki crvenu kosu, neki imaju duge noseve, a neki kratke, ovisno o mjeri varijacijskog potencijala ove genetičke informacije.

EVOLUCIONISTIČKE TVRDNJE I STVARNO ČINJENIČNO STANJE

NOVA DEKLARACIJA NEOVISNOSTI - PARODIJA NA ONU AMERIČKU IZ 1776. GODINE (2. dio)

Đivo Bašić, Dubrovnik

Zaštita, lažno suđenje, sukob i brutalno eliminiranje političkih neistomišljenika, te povlastice i namjerni prijevodi u slučajevima teških kaznenih djela (npr. pljačke i potkradanja državnog proračuna, namještanja iznimno skupih natječaja umjesto njihovog prethodnog reguliranja u smislu visine cijene, pa tko da manje i sl.) za pojedince samo je dodatna akumulacija nezadovoljstva u češi strpljenja širokih narodnih slojeva.

Uskrata trgovačkih veza s dijelovima svijeta može imati poguban učinak jednako kao i neuviđanje potrebe jačanja vlastitog gospodarstva, te otkupa proizvoda i njihovog boljeg plasiranja u inozemstvu odakle mogu doći određeni pokušaji potkupljivanja domaćeg pozicioniranog stanovništva u smislu kupnje i plasiranja stranih proizvoda na domaćem tržištu.

Nametanje poreza bez suglasnosti većinskog naroda u nekoj državi može imati nesagledive posljedice u budućnosti. Porezi moraju biti odmjereni, te uvijek treba paziti da su efikasno uzete u obzir sve okolnosti kako su stvoreni oni kapitali na koje se plaća porez ili pak sami iznosi visine poreza tako da taj ne ostane zapisano načelo ili plodno tlo pravnoneutemeljenog bogaćenja pojedina.

Uskraćivanje koristi naroda od suđenja pred porotom nije dobar način napretka pravnog sustava neke države, budući da se takva u najnovije vrijeme znatno razlikuju od suđenja vješticama, vjerskim ili političkim neistomišljenicima, ali su pravne metode u razrješavanju tih problema ostale gotovo iste ili su tek neznatno napredovale.

Prijevoz stanovnika neke države preko mora, kopna ili zrakom da bi im se sudilo zbog navodnih kaznenih djela treba biti utemeljeno u ispostava Mađunarodnog suda koji mora imati prijerečene ispostave. Kada postoji npr. izuzeće za američke generale, tada bi moralo postojati za sve generale svijete, ali tu treba razlikovati agresora od žrtve. Hrvatski generali tako mogu odgovarati pred ljudskim ili božjim sudom samo u smislu obrambenog rata kao posljedice velikosrpske agresije koju su predvodili srpski generali. Obram-

beni ratovi ne postoje ako nema izazivača i napadačkih ratova, ali i kapitala Zapada i Istoka koji uopće podrivaju, huškaju i produljuju sve ratove. Nizozemskim vojnicima za kazneno djelo propusta u Srebrenici ne bi trebao suditi Međunarodni sud koji je smješten u Nizozemskoj, već u nekoj od budućih ispostava tog suda (zbog moguće pristranosti).

Ukidanje slobodnog pravnog sustava neke države ili nametanje anglo-saksonskog pravnog ili nekog drugog sustava (npr. Europske unije) nije utemeljeno na volji naroda, već za takvo nešto mora postojati provedeni referendum. Zemlje-članice bilo koje zajednice država sklone su načelu lažne ekskviracije ili inkviracije što je u načelu traženje od drugih ono što same ne čine. U takvim pravnim sustavima poznati odvjetnici uspijevaju u pojedinim konkretnim slučajevima zaštititi malog čovjeka, građanina svijeta, dobiti milijunske odštete, a s druge strane vapi na milijune neriješenih i slično nepravednih slučajeva.

Oduzimanje povelja, lažno davanje povlastica (npr. političarima, kriminalno rangiranim bogatunima i lažnim braniteljima), ukidanje ili revidiranje važnih zakona (npr. Zakona o radu) zapravo dovodi do korijenite izmjene biti pravnih sustava da štite narod, a ne pojedince ili svoju vlastitost postojanja bilo ono fizički ili papirn(at)o utemeljeno.

Suspendiranje zakonodavnih tijela i proglašavanje vlastitih (gotovo bi mogli reći stranački opredijeljenih) ovlaštenih donositi zakone u nečije ime nemoguće je ako takva tijela slušaju glas naroda, te mora biti utemeljeno u duhu naroda koji je u pravilu većina nad manjinom ma kojih god glava koje pokušavaju na nemoguć i drzak način namenuti svoju volju većini stanovništva neke države.

Predsjednik neke države nikad se ne smije okružiti ljudima iz tajnih službi (npr. Udbe) iz bivše despotske države, odreći se svoje vlade, niti se okrenuti protiv vlastitog naroda kojeg treba slušati više od svojih savjetnika ili priušnika (prečesto i kao u pravilu iz prošlih sustava).

Pljačkanje mora, obale, spaljivanje gradova i ubijanje žitelja neke države nedospitiv je čin bilo kojeg živućeg bića. Takvi postupci mogu biti očiti

i krvavi, ali i prikriveni i dugotrajni jer kad uskraćujete određeni narod od osnovnih krajobraznih mogućnosti ili životnih namirnica onda ga možete stihijski fizički uništiti ili (ne)namjerno raseliti i baciti na prosjački štap.

Vladar se u ovom trenutku sprema na prijateljski posjet u Srbiju. Praštanje je utkano u sve vjere svijeta, a nazočno je i kod ljudi koji se ne smatraju pripadnicima postojećih vjerovanja, već određenih uvjerenja ili svjetonazora. Dostojno stajati na braniku civilizacijskih stečevina znači postupak kada se agresor (Srbija u želji stvaranja Velike Srbije) dolazi ispričati napadnutom narodu (Hrvatskoj) koji se nema što ispričavati agresoru jer je ovaj započeo i vodio nešto što ne vodi na dobro, a to je osvajački i pljačkaški rat. Stvaranje posljedica je u uzroku, pa put do spoznaje uzroka vodi do puta praštanja. Američki predsjednik se u najnovije vrijeme ispričao za dvije atomske bombe bačene na Japan, ali to je čin forme koja je 1945. imala revanšističku zadaću fizičkom eliminacijom Japance prisiliti na potpisivanje kapitulacije jer su američki vojnici u velikoj mjeri stradavali po morima i kopnima i to nakon što je II. svjetski rat priveden kraju u Europi.

Vladari su u povijesti znali okrenuti sunarodnjake, zarobljene na morima i kopnima, da podignu ruku na svoju domovinu i postanu krvnici svoje braće i prijatelja.

Podizali su unutarnje pobune i udruživali se s nekadašnjim neprijateljima naroda. Veliki američki mason i razložno karizmatični Albert Pike (1809.-1891.) dodao je gledišta domorodnih Amerikanaca (Indijanaca) i obogatio masonsku tradiciju (iz koje je i iznikla američka Deklaracija neovisnosti 1776. godine). Filozofija domorodnih Amerikanaca svodi se na to da sve što postoji nalazi uokolo elemente nužne za egzistenciju, Svemir je oblik solidarnosti (jednodušnosti, složnosti) i život se ne može zamisliti u odvojenosti. Sve što postoji je pod utjecajem kruga elemenata i živuća bića su međusobno povezana (i samim Svemirom), tako da moramo živjeti u harmoniji s prirodom, a ne da pokušavamo vladati njome. Za američke domoroce pleme je sastajalište pojedinaca, a ne zbroj jedinki koje ga čine. Kad održavaju vijeć(an)je, nastoje doseći suglasnost (konsenzus), ali ne ob-

račaju pozornost na vodstvo ili većinu gledišta, te ako se ne može postići suglasnost, svaka osoba čini ono što smatra prikladnim.

Odštete za nanesena ugnjetavanja, razaranja i ratove moraju se izvršiti i platiti, ali taj čin ne smije biti simboličan jer ste onda put napretka posuli simbolima koji vas vraćaju u prošlost. Ubijena tijela i neuništive duše ne možemo u fizičkom smislu vratiti u prijašnje oblike života, ali budućnost je zaštitni kod iskupljenja. Molbe je nemoguće ispuniti ili ušutkati povrijedama, tako da je vladar ili prvak bilo kojeg naroda koji tiranski vlada nedostojan vladanja ili izbora slobodnog naroda.

Upozorenja i skretanje pozornosti na nevaljala djela u svojoj konstantnosti mogu biti ustrajna, ali nečujna su onome tko ne želi slušati i ispraviti nepravde. Neutemeljene nadležnosti ili drakonski porezi ne mogu biti neopravdano ili ikako prošireni na sve slojeve naroda. Iseljavanje iz dijelova neke države ne može imati opravdanu ili neopravdanu sumnju ili pak činjenicu da u svim dijelovima iste države ne možete kupiti prostore za

stanovanje (stanove i kuće) po istim ili barem donekle sličnim cijenama. Pozivanje na urođenu pravdu i velikodušnost izrabljivačkog naroda jednako je konstataciji da izrabljivanje proizlazi iz ljudske slabosti i nepravde koja bi navodno morala i mogla biti suprotnost i vrlina. Gluhost za glas pravde i jednakost po krvi može imati dosta problematičnu interpretaciju za one koji eventualno ka-

žu da su različitih krvnih grupa, ali da nisu iste boje krvi.

Svako odcjepljenje razuman je čin ako je nemoguće zajednički suživot u ravnopravnosti i sreći, te je narode potrebno raspoznati kao neprijatelje u ratu, a prijatelje u miru, kao što vrijedi i za ostatak čovječanstva.

Ovime se stanovnici neke zemlje obraćaju najvišem sudu svijeta: naše su namjere plemenite (kao što to obično kažu muškarci), čestite i iskrene, te ih provodimo u ime i pod autoritetom dobronamjernog naroda. Svečano se obvezujemo i izjavljujemo svoje pravo na slobodu i neovisnost države (također i od kriminala, različitih nametnika, isisivača državnog proračuna i dr.), te svoju slobodu od vjernosti bilo kakvoj kruni ili zajednici bila ona europskog ili svjetskog karaktera. Pravo je neovisnih država da u punini moći vode ratove, ali ratovi su tijekom povijesti kalendar ljudske

nerazboritosti mogućeg rješavanja problema u miru.

Zaključivanje mira, sklapanje saveza, uspostavljanje trgovine, donošenje razumnih odluka i ostalih uradaka i stečevina slobodne i neovisne države proizašlo je iz naroda, a ne pojedinih nepromišljenih čina. U cilju podrške ove Deklaracije, snažnim osloncem božanske providnosti, obećavamo jedni drugima (i svim narodima svijeta) naše živote, našu sreću i našu svetu čast".

SRAMOTNA ODLUKA VRHOVNOG SUDA U SLUČAJU GLAVAŠ

Josip Kokić, Zagreb

Čovjek se pita ima li išta u ovoj državi s ovom vlašću a što nije sramotno i žalosno i po narod i po RH. U svim bitnim segmentima društva sve odluke se donose tako da zadovolje ne pravdu, već one naručitelje u RH i izvan nje, od EU, OUN i NATO-a, kojima ništa nije sveto osim njihovih sebičnih interesa kojima su podredili sav svoj život, **SLUŽITI ZLU KOJE DONOSI MOĆ I NOVAC!!!**

Tko su u biti te sluge koje ne poštuju ni obitelj, ni naciju, ni vjeru, ni dom ni Domovinu?! Uzmimo za primjer Jadranku Kosor i Vladimira Šeksa. Ako pogledamo njihovu biografiju, a oboje su počasni građani grada heroja (u množini) Vukovara, ne bi zaista ništa našli što bi trebalo odlikovati osobe koje obnašaju javne funkcije, pogotovo tako značajne koje njih dvoje obnašaju.

Otkad je Vlada na čijem je čelu Jadranka Kosor poslala u Sabor prijedlog o osnivanju kao pravnog subjekta zajednicu općina u kojoj većinu imaju Srbi, za mene osobno ona više nije Jadranka Kosor već Jaca Vlasisavljević koja podriva temelje hrvatske države i stvara uvjete za nova krvoprolića. Tim činom ona je postala a to je u svojoj biografiji uvijek i bila, sljedbenica velikosrpske politike i nije dostojna funkcije koju obnaša. Mnogo

puta sam u svojim tekstovima javno pisao kako hrvatski Sabor uopće ne postoji i to već odavno. Sjetimo se Šeksa u slučaju Gotovina i njegove verbalne konstrukcije, locirati, uhiti, transferirati, čovjeka s kojim je prijateljivao i s kojim je sudjelovao u obrani od velikosrpskog agresora, barem u početku.

Hrvatska vlast na čelu s Tuđmanom a pod pritiskom te MZ, abolirala je stotine tisuća Srba koji su digli ruku na svoju Domovinu, omogućio im povratak, gradio kuće, sudjelovanje u vlasti itd. Sve je to učinjeno kako bi došlo do mira i suživota u konačno stvorenoj državi nakon toliko prolivene krvi, porušenih gradova i sela, uništene industrije, raseljenih prognanika i da još mnogo toga ne spominjem, a mi do danas još uvijek ne znamo gdje su naši nestali. Ovi sadašnji, a nisu samo sadašnji srpski političari u Vladi i Saboru sve su dobre namjere zlorabili i toliko se osokolili da više nemaju granica. A tko im to omogućuje, a tko nego njihova Jaca. Nakon smrti Tuđmana, Mesić bez ikakvih skrupula otvara samoposlugu na Pantovčaku i dijeli sve dokumente bez ikakve deklasifikacije brojnim tajnim inozemnim službama, putem Račana, jasno Gorana Granića i brojnih drugih.

Na drugoj strani naši branitelji bivaju hapšeni, zatvarani, proganjani, generali poslani u Haag na sramotu države i nacije i sve to kako bi se dodvo-

rihli onima koji su danas proizveli krajnje opasnu svjetsku krizu. Kako bi ih čovjek nazvao nego izdajnici naroda i države, i tako će ostati za sva vremena.

Tzv. topnički dnevnik koji ta MZ potražuje od RH je sramotan čin za cijelo čovječanstvo i dokaz tko upravlja ovim svijetom i tko proizvodi kaos i ratove diljem planete.

Ova sadašnja politika Josipovića i njegovog okruženja, Vlasisavljevićke i njenog okruženja vodi nas u doista novu Jugoslaviju kojoj se konture već stvaraju. Hrvatska vlast misli kako je ovaj narod njihova prćija, pa rade kako im se prohtije i stvaraju osobne trilaterale, SHS pa i šire. Tko plaća cijenu za sve to da ne spominjem tolike nevine žrtve položene na oltar Domovine kao i njihove obitelji, plaćaju ponajprije hrvatski branitelji i njihovi čelnici koji su Olujom dokrajčili stoljetnog velikosrpskog neprijatelja. Jedan od tih je i general Branimir Glavaš, za čiju sam slobodu i sam štrajkao bez tekućine četiri i po dana ispred zatvora u Svetošimunskoj. U bolnici Rebro potpisao sam na pretragama da me ne spašavaju. Hvala Bogu toga dana u 15 sati HRT je objavio njegovo puštanje na slobodu. I to je jedan od razloga zašto pišem ovaj osvrt.

Gledajući pred koji dan ceremoniju u Srbu i slušajući riječi nametnutog predsjednika države kako hvali one kojima su ruke krvave i koji tu krv neće moći nikada sprati, čovjek osjeti da smo došli doista do dna, ili propast ili konačni spas od jarma tih farizeja. Da se taj kontinuitet ne prekine donosi se presuda Glavašu i još k tome napominju njegove zasluge, koje licemjerje.

Predsjedniče Vrhovnog suda Branko Hrvatine neka Vas bude sram.

Niti jedna optužnica zbog toliko počinjenih zločina nad Hrvatima do današnjeg dana nije podignuta, a Vi Glavaša tjerate na dugogodišnju robiju zato što je Vama i sličnima omogućio život u slobodi i izobilju. Državno odvjetništvo nije očito državno, već odvjetništvo vlasti, zar ne?!!!

Pitam Vas tko je stvorio Ustaše?! Pa velikosrpska zločinačka politika zar ne?!!! Tko je nasrnuo na sve nesrpske narode u Jugoslaviji?! Opet ta velikosrpska zločinačka politika zar ne?!!! Tko opet stvara uz obilatu pomoć te MZ i domaćih izdajnika petokolonaša, opet ta velikosrpska politika sa kojima se naša vlast svako malo ljubi i grlića paradirajući svakodnevno po našim ekranima ponižavajući sve rodoljube i domoljube i sve žrtve kroz cijelu našu mukotrpnu povijest. Možete koliko hoćete ali ne dok hoćete, stara je izreka. Što radi Ustavni sud koji ima zadaću štiti dostojanstvo i ugled RH. Očito ništa a imao je do sada mnogo prigoda.

Svi ti odgovorni dužnosnici očito vole kapu s tri roga koja se bori protiv Boga, pa im zato i smeta samostalna i slobodna hrvatska država. Njihov je oduvijek bio strateški cilj da Hrvati postanu poput njih, pa kad nema razlike među nama tada možemo svi postati ili Srbi ili komunisti. Vjerujem da će ipak hrvatski narod imati posljednju riječ, nadam se uskoro jer vrijeme nametnutog ulaska u ralje EU se bliži, a tko želi ući u ralje, nitko normalan i pošten i k tomu vjernik.

Što radi komisija Iustitia et pax?! Zašto ne progovori uporno i ponovo bez obzira na Bozanića i Sračića. U protivnom zašto uopće postoje?! Zar nije prva zadaća vjernika katolika govoriti i svjedočiti ISTINU?! Moja malenkost to čini po ne znam koji put, a Vi?!!!

PO TREĆI PUT OBNAVLJA SE PARTIZANSKO SPOMEN GROBLJE U PARKU „BORIK“

Iako komunizam više ne postoji, gradska uprava Grada Bjelovara uskršava partizane

Branko Stojković, Bjelovar

Dok se troši novac građana na uljepšavanje bivšeg komunističko-partizanskog groblja, građani žive bez posla i u neimaštini. Kraj svih poduzeća koja su nestala, mi Bjelovarčani ne sjećamo se kad je koja firma otvorena. Uglavnom, svi su ma-

sovno nezaposleni, ali nitko se i ne budi – da hoće raditi. Sve više ima prosjačenja po gradu i sve više onih (ima) koji kopaju po kontejnerima i smeću... Oni koji rade u državnim službama, za vrijeme lijepog radnog dana, mogu se vidjeti kako sjede na terasama caffè barova. To su uglavnom policajci, odvjetnici, suci, ... itd.

Kakva smo mi to država? I kakav smo to mi narod? I kakva se tu politika vodi?

Očito je da odgovornosti nema i da radi tko što hoće.

Prava kriza u našem društvu se sakriva.

Pitamo se: zašto je gradu interes da izdvaja toliki novac za obnovu i proširenje partizanskih groblja iz drugog svjetskog rada od NOB-a. Čemu i kome ta ideologija dalje služi? Ovo je priča o Hrvatima i drugim ljudima koji žive na rubu društva. To bi trebala biti tema dana a ne surova birokratska neuračunljivost. Zašto i mediji o svemu tome šute, te ne promiču prave i istinske vrednote. Živimo u najgorim vremenima nelagode i frustracije. Za svu opću propast neki ljudi iz bivšeg socijalističkog sustava su nagrađeni s visokim političkim pozicijama i funkcijama. Dok građanima oni i dalje nude svoj „ideološki mrak“ u kojem su bili navodno sretni. Bili smo poznati grad po proizvodnji mlijeka („Sirela“), mesa („Cromax“)... i drugih prehrambenih proizvoda, danas nemamo ništa.

U ovoj smutnji neki pojedinci su se obogatili i to protuzakonito.

Ali u bezakonju nema zakona, ili bolje rečeno ima samo za one male. Sramotno je, da već godinama stoje napušteni pogoni bivših poduzeća. Sve je to šteta, koja naružuje naš grad. Mnogi građani žive u koncentričnoj (ne)prosvijetljenosti. Očito je da imamo „novu formulu“ za prelijevanje iz šupljeg u prazno. Kada smo već kod spomen groblja u parku „Borik“, i kada se postavljaju imena onih ljudi

Groblje Borik

koji su tu strijeljani, odnosno koji su pogubljeni od Trećeg Rajha i NDH, iznijet ću svoje spoznaje.

Ja sam osobno istražio te žrtve. Neki uopće nisu tu pogubljeni, tj. nikada nisu ni bili u Bjelovaru. S brojem upisanih na kamenim spomenicima se manipulira. Neke osobe su nestale između Poljske i tadašnje Čehoslovačke, nikada nisu ni bile na ovim prostorima Hrvatske. Ali njihove obitelji cijelo vrijeme su imale razne privilegije i koriste.

Sve to postavljanje kipova po parkovima i gradskim ulicama plaća ionako obespravljen i pokraden narod. Frapantno je to – da političare nitko ne dodiruje i za ništa ne pita. Oni lijepo bezbrižno žive i u ničime ne oskudijevaju. I dalje se liju se ditirambi i slavi se „krah desnice“ u Bjelovarsko-bilogorskoj županiji. Tako i u cijeloj Hrvatskoj.

Hoda se samo po Jasenovcu i lažu nam se stare priče. A uglavnom je da smo postali grad koji je dobio Biskupiju i biskupa Vjekoslava Huzjaka. Svi ćemo se lijepo moliti i ništa nećemo raditi. Živjet ćemo u „blaženstvu iluzije“. U Gradu Bjelovaru pola ulica zove se po komunistima, a pola ulica po biskupima i svećenicima. Eto, oni su zadovoljni i fino su se podijelili.

SRBI SU ODBILI 'SUBSTANCIJALNU AUTONOMIJU KOSOVA' I VUK DRAŠKOVIĆ ZA TO SNOSI PUNU ODGOVORNOST!

Akademik Mirko Vidović, Pariz

Načelno i konkretno:

U svojstvu Glavnog konceptora za samoodređenje povijesnih nacija na prostorima komunističke Jugoslavije, izradio sam i cjelovit koncept za rješavanje pitanja državnog kontinuiteta i granica Srbije.

Kao što god je Dardanija (antičko Kosovo) daleko starija od Srbije, tako je i Makedonija pa i Makedonska crkva daleko starija od Srbije i od SPC.

No, za primjenu odredbi 'Završnog dokumenta

Helsinške deklaracije', potrebno je imati podroban uvid u povijesni identitet svake od postojećih nacija na tim prostorima, koje su očuvale svijest o posebnosti i volju za kontinuitetom vlastite povijesti. Pravo na samoodređenje podrazumijeva: povijesnu istinu i odredbe iz međunarodnog prava (koje ni u kom slučaju ne može i ne smije biti poistovijećeno s anglosaksonskim OBIČAJNIM pravom, koje su naslijedile i USA).

Zbog mog višegodišnjeg prijateljavanja s protom Savom Bankovićem u Srijemskoj Mitrovici, osjećao sam se privrženim žrtvi i njega i njegova oca (profesora Kragujevačke Gimnazije strijeljanog sa svojim učenicima 1941), i duge patnje njega sa-

moga (jer ga je Tito držao na robiji oko dvadeset godina).

Moj glavni koncept za rješenje srbijanskog pitanja je bio, ukratko, slijedeći:

Država Srbija je priznata kao posebna država tek na Berlinskom kongresu. Dotle je vladala konfuzija oko pojma srbijanske državnosti i osobito oko pitanja njezinih granica. Ni danas ni jedan srbijanski stručnjak nije u stanju da točno odgovori na pitanje: gdje se nalaze neosporive granice države Srbije.

No, na to pitanje može odgovoriti svatko tko pozna odluku donesenu na Londonskoj konferenciji, po završetku Balkanskih ratova, kad se je Srbija našla u granicama Beogradskog pašaluka te Južne Srbije – Kosova, a morala se je povući iz Sjeverne Albanije.

S te točke gledišta, što se tiče prava na samoodređenje, a budući da su Dardani (Kosovari) tu od antičkih vremena, teritorij određen Londonskom konferencijom morao je biti podvrgnut Referendumu za nezavisnost, kakvi su izvedeni u Sloveniji, Hrvatskoj, Bosni, Makedoniji i Crnoj Gori.

Srbijanci su odustali od Referenduma, jer na teritoriju koji je zacrtan na Londonskoj konferenciji, nije bilo Vojvodine. K tome, da su upriličili Referendum u okviru granica Srbije koje su zacrtane na Londonskoj konferenciji, većina stanovništva bi se izrazila - protiv ostanka u državi Srbiji.

Stoga su Srbijanci polagali nadu u Crnogorce, stoga je i Milošević, kao Crnogorac stavljen na 'vrh koplja', a Karadžić u Bosni itd. Ta opasna igra s podvalama im se je grdno osvetila.

No, uoči pregovora u pariskom dvorcu Rambouillet, ja sam pojednostavio projekt za obnovu srbijanske države, i predložio da Srbija kao država,

bude organizirana poput SR Njemačke, od nekoliko posebnih pokrajina s različitim stupnjevima autonomije, s time da se Kosovu da 'unutrašnja nezavisnost', koju je Predsjednik Chirac preimenovala u 'autonomie substantielle'.

Po mom konceptu, Srbija se je imala sastojati od slijedećih pokrajina: **Mačve, Šumadije, Sandžaka, Kosova, Niške krajine, Pirotске krajine i Banata**. Svaka od tih pokrajina imala je pravo na dvojezičnost, a predominacija jezika bi poslužila za njihov stupanj autonomije. Kosovo je, prema tome, imalo uživati 'unutrašnju autonomiju', imati, poput Bavarske, sve odlike posebne države, osim - vanjskih poslova i vanjske trgovine, te udjela u debatama u Saveznom Parlamentu.

Ibrahim Rugova je prihvatio tu definiciju i potpisao je 'Ugovor u Rambouillet-u', dok Vuk Drašković nije htio. Tako je bilo odlučeno u Beogradu. Tko je odlučio? Slobodan Milošević.

No, što se tice statusa Kosova kao posebne državne cjeline, ona se ni danas bitno ne razlikuje od one koju je prihvatio Ibrahim Rugova i odbio Vuk Drašković.

Kosovo je u biti - protektorat EU. Bruxelles nadgleda i kontrolira političko, pravno i društveno stanje Kosova. Brani ga, štiti i financira ga.

Čemu se Beograd može nadati?

Beograd mora hitno mijenjati svoj Ustav. U tom novom Ustavu, precizirati od kojih se pokrajina sastoji država Srbija. Dati svakoj od tih pokrajina status autonomije koji doliči procentu pučanstva koje tamo živi i jezika kojim se u tim pokrajinama govori. U ukupnost pokrajina Srbije **ne mogu ući pokrajine koje su silom osvojene i 'prisajedinjene' nakon Prvog svjetskog rata. Tu je riječ, u prvom redu, o Srijemu i o Bačkoj.**

Tek nakon te ustavne definicije, steći će se uvjeti u kojima nezavisnost Kosova ne će više biti kontrolirana izravno iz Bruxellesa, nego li iz Bruxellesa preko Beograda.

Sandžaku će **morati vratiti punu autonomije** kakva je definirana u Sporazumu Beč-Beograd iz 1908 godine.

Bosnu će - baš prema tom sporazumu - morati pustiti definitivno i zauvijek - na miru!

Drugačijeg rješenja tamo ne će biti!

HRVATSKO BORBENO JEDINSTVO

Povodom krvavih sukoba među partizanima hrvatskog i srbskog podrijetla

Ivo Bogdan, "Hrvatski narod", Zagreb, 18. lipnja 1944.

Među partizanskim odmetnicima sve češće dolazi do težkih međusobnih sukoba. Ne radi se samo o pojedincima i manjim skupinama, koje napuštaju šumu i predaju se hrvatskim državnim oblastima, nego i o čitavim skupinama, koje se u šumi međusobno sukobljuju.

Sve to je od česti posljedica udaraca, koji dolaze od hrvatskih i savezničkih oružanih snaga, ali postoje i važni politički razlozi, koji utječu na takav razvitak. U tome pogledu značajna je viest s područja Dinare, sjeverno od Sinja. Tamo je krajem prošloga mjeseca došlo do oštrog sukoba između partizana hrvatskoga podrijetla i partizana, koji sebe smatraju Srbima. Sukob se izrodio u borbu, u kojoj je što poginulo, a što ranjeno 300 partizana. Taj događaj nije osamljen, ali njega ipak posebno spominjemo radi osobito krvavih posljedica.

Uzroci takvih pojava dublji su nego što se misli. te se može bez pretjeravanja reći, da je u redovima odmetnika došlo do dubokih razilaženja, kojima je pravi uzrok sve jače uvjerenje hrvatskoga naroda, da je partizanstvo protuhrvatska, velikosrbska i komunistička pojava. Danas svaki Hrvat znade, da je velikosrbstvo smrtna opasnost za hrvatski narod, a komunizam je za Hrvatsku opasnost ne samo kao i za sve uljuđene narode nego još i više, jer se partizanstvo u Hrvatskoj javlja kao iztočnjačka protueuropska, a po tome posebno i protuhrvatska pojava, nošena od hrvatskih

narodnih neprijatelja, koji su u isto vrijeme sušta protivnost našim pogledima na svijet i svemu onome, čime se hrvatski narod ponosi i čemu je privržen kao svojoj drevnoj kulturnoj baštini.

Prigodom spomenutih sukoba u većini slučajeva radi se o - međusobnim sumnjičenjima srbskog komunističkog vodstva partizana i partizana srbskog podrijetla s jedne strane i partizana hrvatskoga podrijetla s druge strane. Hrvati među partizanima većinom su silom unovačeni, drugi su zavedeni krilaticama lažne komunističke promičbe, dok su u najmanjem dielu komunisti. Što se tiče silom unovačenih Hrvata, ti ljudi, koji zapravo i nisu partizani. partizanskom vodstvu su temeljito sumnjivi osobito od časa, kad se na tisuće predaju hrvatskim oblastima. Međutim i ona druga dva tipa partizana hrvatskoga podrijetla sve više dolaze u sukob sa svojim srbskim vodstvom i drugovima.

Što se tiče komunista hrvatskog podrijetla, poznato je, da su oni žrtve inače liepog hrvatskog narodnog svojstva, da se čitavom dušom predaju svakom pokretu, koji ih uspije osvojiti na idealističkom temelju. Prema tome je redovit slučaj, da sve žrtve komunizma u Hrvatskoj ozbiljno shvate i komunistički internacionalizam te su spremne žrtvovati vlastitu domovinu probitcima komunističkog Moloha. Kod Srba je drugčije. Poznata je činjenica, da ni srbski komunisti ne zaboravljaju na svoje srbstvo i da su mnogi od njih spremni u komunizmu gledati oruđe srbske politike. Sukobi su tih dvaju mentaliteta u časovima kriza neizbježivi. To je polazna točka otpada od komunizma kod onih hrvatskih intelektualaca u kojima komunizam nije uspio posve ugasiti hrvatski osjećaj.

Pojave očitovanja srbskih težnja među jugoslavenskim komunistima sve više se množe, a prema tome i među partizanima, kojima su komunisti vođe. Uostalom sam komunizam u sebi nosi načelo sukoba i nesloge, a partizanstvo je politički izraz toga načela u našoj sredini. Komunističko vodstvo partizana je naime čitavu svoju djelatnost udesilo u smislu taktike poznate "Pučke fronte". U prvotnom obliku, "Pučka fronta" je bila u demokratskim zemljama zamišljena kao koalicija svih stranaka i skupina, koje ne zaziru od ljevičarstva, a na temelju krilatica protiv stvarne ili izmišljene "fašističke opasnosti". Prema potre-

bi su "fašistima", "neprijateljima naroda", "neprijateljima kulture", "neprijateljima narodnih sloboda", "neprijateljima radnog naroda", "militaristima", "slugama njemačkih zavojevača" i t. d. i t. d. proglašavane i one stranke, skupine i pojedinci, koji nemaju ništa s fašizmom, ali su tamo svrstani iz jednostavnog razloga, jer su protivnici komunizma.

Tako je prema prilikama i potrebi u nekim zemljama crkva proglašena sad "fašističkom" i "protunarodnom", a sad "protufašističkom" i "narodnom" ustanovom.

Tamo, gdje nije uspjelo predobiti pojedine stranke za "suradnju" s komunistima (a ta suradnja je u stvari značila staviti se pod vodstvo komunista), tada su uslijedili napadaji na vodstvo dotične stranke; tražili su se disidenti, da bi se od njih napravilo novo "vodstvo", dok je za sljedbenike tih stranaka izticano, da su se oni odvojili od "izdajničkog vodstva". Da se dobro razumijemo, izdajica je za komuniste svatko, tko nije spreman sliepo služiti komunističkim probitcima, u stvari svjetskom imperijalizmu, jer Moskva danas više nego ikada u inozemnim komunistima gleda pomoćne čete crvene vojske i od njih osobito u vrijeme današnjeg rata u svakoj zemlji nastoji stvoriti pravu djelatnu "legiju stranaca". A ako u svakoj zemlji doista postoje nezadovoljne skupine stranog življa, tada se na njih komunistička promičba baca svom snagom i nastoji ih upregnuti u kola Moskve. Njoj je svejedno, da li se radi o gospodarskim ili društvenim, nacionalnim ili regionalnim oprekama ili možda o ideološkim i političkim sukobima.

Kod nas u Hrvatskoj vršili su komunisti prije rata mnogobrojne pokušaje, da bi od hrvatskih političkih skupina bili priznati kao ravnopravni partneri. To im nikada nije uspjelo. Jedino su našli razumievanja kod nekadašnjih srbskih samostalaca u t. zv. banskoj Hrvatskoj i kod srbskih zemljoradnika u Bosni. Kad je u ljeti god. 1941. došlo do rata Europe protiv Sovjetskog saveza, tada su komunisti, koji su do tada mirovali, dobili nalog da uz bilo koju cienu stvaraju nered u pozadini. Kako kod nas sami komunisti ne bi bili kadri izazvati nikakvih ozbiljnih nemira, oni su nastojali primieniti taktiku "Pučke fronte" i sebe proglasiti predvodnicima borbe protiv "fašizma" i "fašističkih zavojevača", a to su im bile ne samo osovinske oružane snage nego i hrvatska država.

Radi toga da bi predobili što veći broj ljudi i okupili sve nezadovoljnike s novo stvorenim stanjem, a u prvom redu poražene Srbe, oni točno u smislu taktike "Pučke fronte" nisu nastupili kao komunisti nego su stvorili "Antifašističko vieće" u koje su nastojali u promičbene svrhe na iztahnuta mjesta postaviti pojedince, koji nisu poznati kao komunisti, ali su njihovo poslušno oruđe.

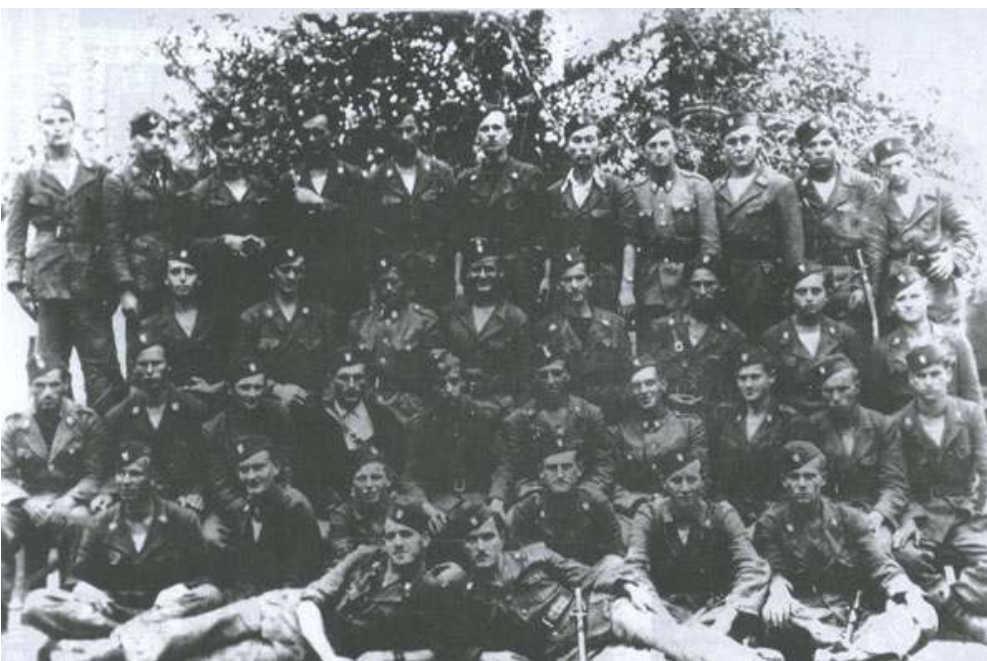
Isto tako nisu osnivali kakvu komunističku vojsku po uzoru crvene vojske nego osnivaju "narodnu oslobodilačku vojsku", koja je međutim vođena od komunista? koji su "komandanti" i "politički komesari".

Ova taktika izrabljivanja nezadovoljstva bez obzira na njegov značaj i ovo skrivanje stvarnog služenja Moskvi provedeno je s manje ili više spretnosti. Na to prikrivanje komunističko vodstvo po-

laže vrlo mnogo i radi toga su partiji vrlo uporno i dosljedno upozoravani, da se čuvaju komunističkog "sektaštva", u kojemu se gleda najveća zapreka pridobivanju nekomunističkih sljedbenika za borbu u svrhe komunizma.

Ta osnova je vanredno vješto zasnovana i provedena.

"Front populaire" je prije toga u Francuzkoj stvorio preduvjete za stupanje Francuzke u rat. "Frente popular" je bacio Španjolsku u krvavi građanski rat. Krv i ruševine i svi užasi s time

u vezi obtužuju Moskvu. Ta igra se ponavlja danas u obliku partizanskih podhvata u više zemalja.

Prema tome partizanstvo nije hrvatski specialitet niti je ono izazvano od bilo koga drugog osim od Moskve, niti se tome moglo izbjeći osim u slučaju brzog sloma boljševizma. Može se govoriti jedino o manjim ili većim mogućnostima vojničkog i političkog suzbijanja partizanstva.

Kod nas su komunisti izrabili u prvom redu nesretnu okolnost, da na hrvatskom narodnom i državnom području boravi velik broj življa, koji je desetljećima odgajan u protuhrvatskom duhu i kojega su vode više puta uspješno provodili politiku: **udružiti se s bilo kojim neprijateljem protiv hrvatske većine.** K tome je ovoga puta došla nezgodna okolnost, da se mogla izrabiti ne samo mržnja toga življa protiv Hrvata nego i protiv Niemaca, koji su bili predmet mržnje i prije, a osobito poslije nego su sjajnim vojničkim zahvatom srušili "Jugoslaviju" — Veliku Srbiju.

K tome dolazi u prilog nacrtima komunista, da na odmetništvo nije pozivala samo Moskva nego i London; ne samo komunističko vodstvo partizana nego i srbska dinastija skupa sa svim poviestnim srbskim političkim strankama. Uz to, nema sumnje, da su nepravedni i nerazboriti zahvati sa strane Italije sasvim u duhu savojske protueuropske politike dali komunističko-partizanskoj promičbi prividne razloge za agitaciju "protiv okupatora" i među Hrvatima, a još više zlodjela talijanske soldateske. Samo tako i nikako drugačije može se protumačiti odlazak u šumu stanovitog broja Hrvata, koji inače nisu komunisti. Slabost hrvatske države bila je najbolji saveznik partizana isto tako, kao što je samo njezino jačanje najveća opasnost za partizane. Tko toga ne shaća, taj ne razumije ništa od suvremenog zbivanja na hrvatskom prostoru.

Partizanstvo danas kod nas gubi tlo pod nogama iz više razloga. Ne radi se samo o uspješnom djelovanju oružanih snaga, nego i o porastu hrvatske političke i državne svijesti. U ostalom je to jedan od važnih poticaja borbenosti hrvatskih vojnika. Na taj način partizanstvo postepeno gubi svaki oslonac među Hrvatima. To dovodi do toga, da se partizanstvo sve više mora oslanjati na Srbe, a po tom sve više dolazi do izraza spomenuto srbsko

svojestvo, da sve stavi u službu srbstva pa čak i internacionalni komunizam.

Ima i drugih značajnih razloga za pospješavanje takvog razvitka. U prvom redu su redovi starih "partijaca" vrlo proriedeni i na taj način sve veći broj srbskih častnika je na utjecajnim mjestima. Nadalje je toliko najavljavani boljševički prodor na Balkan izostao. Mjesto boljševika približili su se među partizanima po komunistima toliko napadani Angloamerikanci. Komunističko vodstvo partizana prisiljeno je od njih primati pomoć i radi toga sve više naglašavati "demokratski" značaj partizana na štetu čisto komunističke promičbe. Komunističko vodstvo partizana pokazuje najveće nepovjerenje prema svim u promičbi toliko slavljanim englezkim "vojnim misijama". Danas komunisti otvoreno šire viesti, da su svim partizanskim porazima krivi englezki i srbski častnici i da je bilo bolje, kad su vojničke djelatnosti vodili "Tito" i "partijci". Teško je kazati, koliko je u tome istine, ali je ta vrst promičbe svakako značajna za razrožne odnose u partizanskim redovima.

Najnovija činjenica, da je Petar Karađorđević odustao Dražu Mihajlovića i da se izjavio spremnim imenovati "Tita" njegovim nasljednikom jest nesumnjiva politička pobjeda komunista, ali s druge strane se za komunističko vodstvo partizana javlja opasnost da će među partizanima jačati nekomunistički utjecaji, koji su k tome snažno podupirani od Engleza, jer uzprkos suradnji u uništavanju hrvatskih sela i gradova postoji oštra podzemna borba između moskovskog i angloameričkog imperializma na utjecajna područja na Balkanu.

Tako se moglo dogoditi, da su komunistički vođe partizana sve više prisiljeni udarati u "demokratske", "narodne", "jugoslavenske" pa i srbske žice. Kod toga je neizbježivo, da njihovi srbski sljedbenici ponešto od toga uzmu posve ozbiljno i tako se dogodilo, da su srbski partizani započeli partizansku kapu zamjenjivati šajkačom, crvenu zvijezdu kokardom Petra Karađorđevića i pozdrav stisnutom šakom srbskim vojničkim pozdravom. Što više, postoje upute od samog partizanskog vodstva, da se u nekim krajevima ima tako postupati. A kako su suprotnosti između Srba i Hrvata najjače upravo tamo, gdje oni žive pomiešano, i kako su Srbi uporniji u svojim proh-

tjevima upravo tamo, gdje su manjina, tako je moralo doći do uvođenja srbske kape, kokarde i baš tamo, gdje među partizanima ima veći broj Hrvata. Sukobi su bili neizbježivi. To je uzrok i spomenutog krvoprolića u Dinari u mjestu Vrdo-vu, 25 km sjeverno od Sinja. Dakle uzprkos sve-mu danas više ni komunisti hrvatskoga podrijetla ne mogu podnieti srbske oznake, pa radije posizu za oružjem, nego da se pokore velikosrbskim prohtjevima.

Jasno je, da se ljudi, koji su spremni stupiti u borbu protiv svojih partizanskih suboraca zato, što im hoće nametnuti srbsku šajkaču i kokardu srbske dinastije, ne mogu zadovoljiti vanjskim ustupkom. Ne radi se ovdje više o kakvim zvjezdama, kokardama i znakovima, jer to su samo vanjski znakovi. Radi se o onome, što se iza toga krije. Radi toga se pametan čovjek više ne može zadovoljiti uzpostavom starih znakova, koji nisu ni srbski ni hrvatski. Danas je očito, da se tu radi o sukobu dviju narodnih i državnih misli. Srbi se — i oni među partizanima i oni među četnicima — prilagođuju položaju. Oni očekuju Angloamerikance i radi toga nastoje, da invadore na hrvatskim obalama dočeka srbska šajkača, i srbska zastava. U slučaju invazije na naše obale vjerojatno bi brzo izčezle razlike između srbskih četnika i partizana, jer bi sve bilo podređeno jednoj misli: srušiti hrvatsku državu i uzpostaviti na njenim ruševinama Veliku Srbiju. Kad bi te osnove uspjele, vjerojatno bi prvi na udaru bili upravo partizani i komunisti hrvatskog podrijetla kao zapreka ostvarenju srbskog i angloameričkog imperijalizma. Mi u ostvarenje tih nacrti ne vjerujemo, ali o njima razpravljamo samo zato, da bismo pokazali, na kakve su sve stranputice neke naše ljude odvela komunistička rovarjenja.

Malo više smo iztaknuli, da komunizam i od njega stvoreno partizanstvo u svojoj biti sadržaje načelo ciepanja, nesloge i međusobne borbe. Komunizam predviđa i traži unutar svakoga naroda borbu dvaju "razreda" (klasa), dakle dvie

fronte. I pučkofrontaštvo, kod nas partizanstvo, u svojoj srži nosi misao borbe, fronte, rata protiv drugog diela hrvatskog naroda. Partizanstvo se ne može zamisliti bez mržnje, krvoprolića, međusobne borbe, prijetnja i ubijanja stvarnih ili umišljenih neprijatelja.

Nasuprot tomu načelu ciepanja, uništavanja i međusobnog ratovanja hrvatska narodna misao je sveobuhvatna. Ustaštvo želi okupiti čitav narod. Ono želi usrećiti svakoga Hrvata. Ono želi predobiti sve poštene i stvaralačke Hrvate. Vrhunac toga nastojanja jest Poglavnikova velikodušnost, kad oprašta sve prekršaje i samih partizana pa čak i komunistu bez obzira na vjeru i narodnost i time svima pruža mogućnost mirnog života, a svima Hrvatima mogućnost uklapanja u narodnu zajednicu.

To je postupak sasvim obratan od komunističke židovske mržnje, koja nalazi mogućnost rada i djelomičnog uspjeha samo tamo, gdje postoje sukobi, opreke, borba do iztrebljenja.

Nasuprot tome hrvatski narodni put jest put hrvatskoga borbenog jedinstva. Hrvatska narodna fronta danas jest vojnički organizirani hrvatski narod. Samo hrvatski narod predstavljen po svojim borcima odlučit će o sudbini Hrvatske, a svaki onaj koji im se suprotstavlja, počinja izdaju i sebe izvrgava opasnosti uništenja. To su shvatili desetci tisuća onih, koji se vraćaju iz šume. Stotine i

tisuće od njih izjavljuju, da su u šumi spoznali, da se bore za Veliku Srbiju, iako su im rekli da se bore za Hrvatsku. Hrvatski narodni osjećaj i volja za hrvatskim jedinstvom su ovoga puta bili jači od komunističke taktike i svih nepogoda.

Hrvatski narod je bez komunistu i protiv komunistu još jednom ostvario svoje jedinstvo i time politički pobedio partizanstvo. Vojnički slom partizanstva dolazi iza političkog sloma. Partizanstvo i svi oni hrvatski neprijatelji, koji se s njime kane poslužiti, osuđeni su na propast i neopozivi poraz.

PRAVE RIEČI U PRAVO VRIEME

Milivoj Magdić, "Spremnost", Zagreb, br. 164-165, Uskrs, 1945.

Obnova hrvatske države u travnju 1941. pripada među najzanimljivije političke događaje tijekom ovoga rata. U zamršenom ratnom sukobu, gdje nitko od sudionika ne računa s Hrvatskom i hrvatskim narodom, kao samostalnim činbenikom, obnavlja se ova drevna državna tvorba. nošena samo živim snagama hrvatskog naroda i nepokolebivom odlučnošću, da se od jednom ostvarenih tekovina ne odstupi ni pod koju cenu. Ničiji ratni ciljevi nisu vodili računa o hrvatskom činbeniku, pa ipak **hrvatstvo nesavladivom prodornošću potvrđuje svoju političku individualnost na jasan i određen način.**

Program obnove neokrnjene hrvatske državnosti i uzpostave hrvatskog vrhovništva na neprekinutom narodnom i poviestnom području hrvatstva uvijek je imao za sobom čitav hrvatski narod. Razlike, koje su se među nama javljale, nisu uobće stavljalje u pitanje program kao takav, već samo mogućnost njegove podpune provedbe. Uvijek su se u redovima hrvatske inteligencije javljali skeptici, koji su izricali dvojbu da li naše snage dostaju za ostvarenje hrvatskog nacionalno intergalnog programa, o ko-me, kao takvom, nije bilo uobće spora.

Međutim, takvi skeptici javljali su se, kako smo naveli, samo u redovima inteligencije, dok su široki narodni slojevi bili pošteđeni od takvih sumnja. Hrvatski mali čovjek bio je uvijek vođen samo koncepcijom izključivog hrvatstva i svi su mu kompromisi s obzirom na ostvarenje hrvatskog nacionalnog programa bili tuđi i daleki. Najnovija hrvatska politička poviest puna je primjera o tome, kako su postepeno gubile narodno povjerenje sve one skupine, koje nisu vodile računa o radikalno nacionalnom stavu hrvatskog malog čovjeka. Široki hrvatski slojevi davali su svoje povjerenje samo onima, za koje su predpostavljali, da neće nikada odstupati od hrvatskog nacionalnog integralnog programa.

Obnova hrvatske državnosti osvjedočila je i zadnjeg skeptika, da hrvatski nacionalni program ne predstavlja skup iluzija, već realno političko određenje. Poslije 10. travnja 1941. ne postoje kod nas više skeptici s obzirom na radikalno ostvarenje

hrvatskog nacionalnog programa. Poslije tog nadnevnika mogu se kod nas javljati samo pitanja o oportunističke ili onakve orijentacije, o shodnosti ovog ili onog poteza, ali je praksa pokazala, da su rezerve, koje su se stavljalje u tom pravcu, bile bez svakog temelja.

Mi smo ostvarili nas nacionalni program u najnepovoljnijim prilikama i sada nam ostaje, da ovu svršenu činjenicu uvrstimo u sklop svjetskog političkog zbivanja. Dok se to ne izvrši nije aktualna ova ili ona orijentacija, jer je u pitanju sam obstanak. Kao što obnova hrvatske države ne predstavlja dio neke ratne politike, tako su i svi naši potezi uvjetovani samo potrebom da se učvrsti država i tako osigura hrvatskom narodu okvir za nesmetani razvoj u budućnosti.

Danas, nakon četiri godine postojanja obnovljene hrvatske države može se ustanoviti, da su mnogi, u svoje vrijeme nerazumljeni potezi hrvatske politike, dobili svoje opravdanje kasnijim događajima. Danas je podpuno jasno, da je obnova hrvatske države stvorila predpostavku za biološko očuvanje hrvatskog naroda. Danas je podpuno jasno, da se u našim četirigodišnjim nastojanjima očitovala samo jedna tendencija — **u svim situacijama voditi računa jedino i izključivo o hrvatskim interesima.**

Uporna borba za zaštitu izključivo hrvatskih interesa daje danas svoje plodove. U času kada apokaliptično ratno zbivanje dosiže vrhunac, hrvatska država postaje sve solidnijom tvorevinom i sve se više ukazuje, ne same kao jamac obstanka hrvatskog naroda, već i kao činbenik ravnoteže na

balkanskom i srednjoevropsko - jadranskom tlu. Kod procjene suvremenog hrvatskog zbivanja treba danas prije svega voditi računa o **nadideološkim stvarnostima**.

Razvoj događaja, u kojima se sve više očituje funkcija hrvatske države, kao obranbenog okvira čitavog hrvatstva, doveo je i do niza enunciacija kojima se mora pokloniti najdublja pažnja i na koje se nije dovoljno osvrutati samo jednom zgodom. Sve ove enunciacije svjedoče o čvrstoj volji hrvatskog naroda, da nasuprot svim falsifikatima i teroru velikosrbskog ekspanzionizma obiju pravaca, očuva svoju narodnu državu, koje jasno i određeno govore, da hrvatski narod ne traži ništa tuđega, ali ine odstupa od svojega. Sve ove enunciacije predstavljaju dokumente obranbene borbe jednog naroda, kojega je obstanak ugrožen rafiniranim metodama agresije velikosrbskog ekspanzionizma.

Deklaracija hrvatske državne vlade od 8. ožujka 1944. naglasila je **temeljno pravo svakog uljudbenog naroda, da živi u svojoj samostalnoj državi**. Deklaracija je podpuno jasno naglasila, da **"ni po kojim načelima, pa ni po onima, za koja su se izjavili i sudionici sastanka u Jalti, govoreći o stvaranju jugoslavenske države, nitko nema ovlasti zanijekati hrvatskom narodu pravo na samoodređenje, na njegovu teškim žrtvama i narodnim ustankom izvojevanu narodnu slobodu, i nezavisnost u vlastitoj državi, koje je uzpostavio mjerodavni predstavnik hrvatskog naroda, Hrvatski državni sabor, na svojoj javnoj sjednici dne 28. veljače 1942. u cilosti potvrdio"**.

U svojem govoru na velikoj narodnoj skupštini od 10. ožujka o. god. rekao je **Poglavnik ovo: "Hrvatski narod ima svoje predstavništvo. Hrvatski narod ima svoje zastupnike. Danas ih ima 300.000. Svaki hrvatski vojnik je danas hrvatski narodni zastupnik i to ne zastupnik u nekakvim dvoranama, nego na bojnim poljima, gdje daje svoju krv i brani ne riečima, nego oružjem, pod svaku cijenu, pod cijenu svojega života, svoju**

hrvatsku državnu samostalnost".

Na istoj skupštini govorio je i podpredsjednik hrvatske državne vlade **dr. Džafer Kulenović**, a njegove su rieči od posebnog značenja s obzirom na neprijateljsku propagandu, koja ide za razaranjem jedinstva hrvatskog naroda. Dr. Kulenović je izjavio: **"Naše je pravo, da sami odlučujemo o svojoj sudbini i da živimo u svojoj vlastitoj državi. Istina je, da se ne živi samo od prava, jer ono se samo po sebi nikada ne održaje, ako za to nema potrebnih preduvjeta za njegovo očuvanje. A glavni preduvjet je za to naša snaga i nepokolebiva vjera za održanje toga našeg prava. Ja ne vjerujem, da ima i jedan Hrvat, koji ne bi želio biti svoj i u svojoj vlastitoj državi. Zato svaki od nas treba danas izvršiti svoju domoljubnu dužnost. Mi se nalazimo na putu časti, jer branimo svoju obstojnost i napredak. Naša je volja tu, ona je podpuno jasna i određena, — sačuvati ono što imamo, — ovu našu državu obraniti i izgraditi je do njena blagostanja.**

24. ožujka o. g. održana je velika manifestaciona skupština hrvatskih sveučilištaraca u Zagrebu, na kojoj je hrvatska mladež izrekla svoju vjeru u državu i u budućnost hrvatskog naroda. Vjeru hrvatske mladeži precizno je označio sveučilištarac **Nikola Jerbić**, kada je rekao: **"Ovaj najkrvaviji rat vodimo za hrvatstvo i samo za hrvatstvo: za pravo hrvatskog naroda, koje je jedino zajamčeno u vlastitoj narodnoj državi. U toj borbi ustrajat ćemo do zadnjega, jer ovo je naš hrvatski rat"**.

U rezoluciji koja je donesena tom prigodom, naglašeno je, da **"hrvatska država nije tvorevina ovog velikog svjetskog rata"**, već je **"samo obnovljena u toku ovog ratnog zbivanja"**. Rezolucija daje svakome, svagdje i za uvijek upozorenje, **"da je na narodnom i povištenom području Hrvata uzpostavljena Nezavisna Država Hrvatska, koja je jedini pravi oblik života hrvatskog naroda, te će jedino po njoj biti! omogućen trajan i pravedan mir na balkanskom i srednjoevropsko - jadranskom tlu"**.

U propovijedi hrvatskog metropolite i predsjednika biskupskih konferencija Nezavisne Države Hrvatske dra **Alojzija Stepinca**, od 19. ožujka

1945., naglašeno je odlučnim riečima pravo hrvatskog naroda na nezavisnost. Hrvatski metropolita je rekao: "Mi se dakle ne bojimo reći, pa i uz pogibelji da budemo po drugi put proglašeni 'ratnim zločincem', ovo: ako svi narci imaju pravo na osiguranje života i nezavisnosti, onda se ne može narivavati rješenje, koje on svojom slobodnom voljom ne će, ni hrvatskom narodu, koji ipak sam najbolje znade što mu je na propast, a što mu je na korist".

Poslanica Hrvatskog Katoličkog Episkopata vjericima od 24. ožujka o. g. predstavlja poviestni dokumenat prvoga reda. U toj poslanici hrvatski katolički biskupi svjedoče o uzkoj povezanosti sa svojim narodom. Hrvatski biskupi odlučno naglašuju slieedeće:

"Poviest svjedoči, da Hrvatski Narod kroz cielu svoju tisućtristogodišnju prošlost nije nikada prestao plebiscitarno naglašivati, da se ne odriče svoga prava na slobodu i nezavisnost, koju on od srca želi i svakom drugom narodu, A kad je u drugom svjetskom ratu ta misao još jače naglašena i oživotvorena u vlastitoj Nezavisnoj Državi Hrvatskoj, hrvatski su katolički biskupi poštivali volju hrvatskoga naroda, Nitko prema tome nema prava obtuživati bilo kojega građanina hrvatske države, pa ni hrvatske biskupe zato, što poštivaju tu neodstupnu volju hrvatskog naroda, kad on na to ima pravo po Božjim i ljudskim zakonima."

Misli, koje su iznesene u citiranim govorima, deklaraciji, poslanici i rezoluciji nisu nove. One su

u Hrvatskoj, u ovom ili onom obliku, u ovoj ili onoj prigodi izricane bezbroj puta. To nije ni čudo, jer one predstavljaju izraz hrvatskog gledanja na njegova sudbinska pitanja.

Mnogo su puta izrečene spomenute misli, ali nikada nisu imale takovo značenje kao upravo danas, kad se hrvatski narod nalazi u borbi za narodni i državni obstanak. One svjedoče o jedinstvu hrvatskih pogleda na temeljna pitanja naše sadašnjosti i budućnosti.

Nitko ne može utvrditi, da sve te enunciacije polaze s kojeg drugog stanovišta, nego li obće narodnog. Nitko ne može reći, da su u tim enunciacijama zastupani neki interesi neke skupine. Sve su ove enunciacije dali nosioci značajnih funkcija u narodnom i državnom životu, ali nitko nije polazio s nekog uzkog gledišta. Radi toga moramo ove enunciacije smatrati poviestnima.

One su poviestne zato, jer predstavljaju nepatvoreni izraz naše narodne duše, jer pružaju svjedčanstvo o tome, da je naša borba izključivo hrvatska, izključivo obranbena i određena načelima evropskog kulturnog kruga. Ove su enunciacije poviestne, jer su izrečene u pravom času. Danas nije vrijeme, kada se može taktizirati, kada se smije voditi računa o nekompromitiranju pojedinaca i skupina. Danas je potrebna mužka i odlučna rieč.

Ona je izrečena. Oni, koji su je izrekli nisu bili mandatori neke političke ili vjerske skupine. Bili su mandatori čitavog hrvatskog naroda i — kao takvi — rekli ono, što je trebalo danas kazati cielom svijetu.

BLAGDAN NARODNIH ŽRTAVA

"Hrvatski narod", Zagreb, 18. lipnja 1944.

Zagreb, 17. lipnja.

Trgovinska komora u Zagrebu upozoruje svoje pripadnike, da je u utorak, dne 20. lipnja 1944. prema zakonskoj odredbi od 15. svibnja 1944. br. CXXXVII-954-D.V.-1944. **državni blagdan narodnih žrtava**. Toga se dana treba

obustaviti cieli dan svako trgovačko poslovanje. Poslovati mogu samo gostioničarska poduzeća, kojima je poslovanje dozvoljeno nedjeljom.

Obrtna komora u Zagrebu, javlja, da je dne 20. lipnja **propisani državni blagdan**, pa toga dana moraju biti zatvorena sva obrtnička poduzeća i njihove prodavaonice cieli dan. S tim u savezu mogu u ponedjeljak brijači i vlasuljari poslovati kao subotom.

BAZALO (40. nastavak)

Dr. Mile Budak, hrvatski književnik, političar i državnik

Već je sljedeće nedjelje veoma poranio, obukao misno odielo i spremio se za polazak, a da ženi nije ni rieči rekao, kud se tako žuri. Već su se poslije one svađe bili primirili i pomalo razgovarali, pa bi joj bio mogao reći, što kani, no on je šutio. Ona ga je promatrala i sve čekala, da će joj reći, kud se sprema, a kad je vidjela, da uzalud čeka, upitala ga je:

- Ako smo se svadili, nismo edno drugom noge lomili! - rekla je Martezja malko uzrujano i nemirno. - Moga bi mi reći, ka svojoj zakonitoj ženi, ku' ćeš tako rano.

- Nije rad svađe - odgovori on - nego samo tako --- Idem u Lovinac, da se sastanem s ljudim i da podivanim.

- Pa imaš ljudi i kod nas u Ričicami - odgovori ona samo da izazove razjašnjenje, jer je znala, da joj nije rekao ništa.

- Est to, al nemam uni, koje ja tribam - odgovori on istim prijašnjim mirom i naglaskom. Malko pošuti, a tad nastavi, da joj ipak nešto reče, u što može povjerovati: - Moramo minjati vole, pa ću ići, da čujem cine prije neg blago dorenem na sajam.

- A nu! - odgovori ona posve zadovoljna. - To si mi moga mam reći! Al ti ne bi bije ti, kad bi sa mnom divanije, kako Bog zapovida.

- Eto, eto sad dobro j' - reče on veoma pomirljivo. - Sad sam ti reka i sad znaš sve.

- Moga si mam tako! Ne bi te bije drob zabolije, što bi sa mnom progovorije, kako Bog zapovida. E, al ti! - reče i zamukne.

- Eto, sad lipo! Pazi na sve, a ja ću do noći il živ il mrtav!

- Bog s tobom! Ne ideš ni u rat ni na medvida!

- Glava se more izgubiti i u crikvi.

- Est to, ne daj, Bože, al jope, di je to prilika tako divaniti ---

- S Bogom ostaj! - reče i pođe, bez ikakova daljnja razjašnjavanja i razglabanja.

Udarilo je kao da će, doista, u Lovinac, iako su njegovi

putovi bili drugi. Kako nije mogao preko Ričice prieći, nego daleko, skoro u blizini utoka Suvaje u nju, razmišljao je, kako će i kuda će najbliže doći do Kresojića. Nakanio je bio, da ide k njima kući i računao je, da će ih zateći, jer će svakako stići do njihovih kuća prije neg pođu k misi. Sad su mu se računi prilično pobrkali, jer je predaleko otišao, a da bi se mogao svratiti do njih na vrieme. Bilo bi najbolje, da ih nađe kod kuće --- Tako: doša sam, da podivanimo ka ljudi i braća: e l' to ljudstvo i obraz, da moje dite bude vaša najmenica?! --- A zašto? Jer nosi Sveti sakrament ženidbe. Uprav za to. I tako bi bilo i pravo i pošteno, al di joj je čovik?! Sveti sakrament ženidbe počiva na dvoje pleći. Za to se oće dvoj ljudi. Ja sam da svoje čeljade, a di je vaš momak?! --- Nema tu što: Este vi Kresojići ka edni po edni, al ni mi Peršići nismo kogod. Što est, est, I duša valja: mi nemo u rodu generala ni baruna, al ko veli, da i' već ne ranimo uz ognjište?! --- I more to biti! Eno i' ka sokolova i ne znaš, koji je od kog pametniji i ljudevniji i najočitiji! --- Al koji je to svetac upamtije, da se čovik vinča s poštenom divojkom, ka jabukom rumeonom, pa s pira, ništa man ka junčina: rep na kosti, pa u bili svit?! --- E, ljudi moji, braćo moja --- Ne triba za to biti ni graničar, a kamo li Kresojić ili koji drugi naš, pa da to načini. Dosta j', da j' blunast i ništa više --- A nije Ivan blunast! Svi vele, da mu nema para s pameti i mudrosti --- I da mu se ništo i prikazalo na Svetom Brdu --- Nego, ja se bojim, da ga j' to prikazanje i posiklo! Čast Stvoritelju i svim svetim, al nek se uni nami graničarim ne ukazuju --- Gotovi smo, kad nas i Uni porenu --- svojim svetim sjajem, slava im i vala --- To, to njega i goni, žalostan ti sam kukavan za unakim zetom, da mu para ne bi bilo u pola carevine, a morda ni u ciloj carevini s kraja na kraj --- Vele, da mu se ukaza naš Spasitelj --- I to ga ubi --- Ka iz puške. I tako --- A sad i' ne mogu naći kod kuće. Već je zvonilo prvi put na misu. Sad će i drugi put, pa unda ne će niko više ostati kod kuće ---

Oduči, da će i on ravno k Svetoročkoj crkvi na misu, a poslije mise će već vidjeti, što će i kako će.

--- Nekako će biti. I tako. Reći ću, na priliku --- E, ljudi moji I braćo moja! E l' smo ljudi il što smo?! --- Zna naš Svemogući, što radi, al i mi moramo misliti i računati i raditi --- I tako, na priliku, što vi mislite s mojim ditetom?! Nisam ja nju diga na noge za to, da

bude vaša najmenica i da o nju tarete noge, a unaj vaš ušljivi --- Ne, ne --- unaj vaš mudri i pametni Ivan otiša u bazanje ka munjen, Bog bije š njim i s mojim ditetom --- Znam ja, da on nije loš, al vidite i sami --- I ne more to tako. Ne velju ja --- I tako: ruga nam se svit i, najzad: nije moja Kaja više dite, man cura ka dunja --- I, što ću vam divaniti: ne more se tako. Vinčati je, a unda - nek i dalje nosi divojački vinac. A ja, braćo moja! Ne more to tako. I tako ću ja njima ---

Već je narod bio u crkvi, kad je Viduka stigao pred nju. Namjerio se baš pred ulazom u ogradu oko crkve na Čudilu Babića, koji je tu stajao I nepomično buljio prema Svetom Brdu. Kad je opazio Viduku, pođe žurno prema njemu. Pružajući mu ruku:

Zdravo i živio, prijašine Viduka! - reče Čudela. - Tvoja j' Kaja maloprav ušla u crkvu, al Bazala nema. Un se šmuca nigdi, vele po Kotarim.

Viduka je prihvatio pruženu ruku i u neprilici zastao. On nije znao, da je Čudela šenuo umom, pa se je s tog s njim srdačno rukovao i upitao ga za zdravlje. Čudela mu odgovori jednostavno I odmah nastavi:

Kresojići psuju, da ste vi Peršići krivi, što j' Ivan odbaza, jer da ste na nj nametnili. Vele, da kod vas svako žensko čara i vrača.

Viduka ga je niemo slušao, a kosa mu je dizala kapu u zrak, bies u njemu uzavreo, a oči zasjale neobuzdanom vatrom, pa bi bio najradije odmah počeo vikati na sve Kresojiće i na sve Svetoročane. Ipak se svlada, ne odgovori ni rieči, već uđe u crkvu. Stao je odmah kraj vrata, pa je na svršetku mise prvi izišao i opet upao u šake ludom Čudeli. Sad mu je govorio šaptom, držeći ga za ruku, što je najgore mogao izmisliti o Kresojićima i napose o Ivanu. Viduka je već bio nabijen srdžbom kao šipak košticama, te je samo vrebao, koga će prvog Kresojića uhvatiti, da otvori paljbu. Posve je zaboravio sve, što je bio putom smislio, a iz njegovog je duše izčezla svaka i najmanja pomirljivost i razumievanje za nesreću, koja je ipak pogodila u prvom redu vas same Kresojiće. Kako bilo da bilo, tako se je to moralo shvaćati. Djevojka je ostala u poštenju u njihovoj kući i u poštenju se može vazda vratiti, dok se uobće pravo ni ne zna, kako je to s Ivanom i što će se razviti iz tog njegovog postupka. To je tako shvaćao i Viduka, dok je išao ovamo i mirno razmišljao, no odkad ga Čudela udari po mozgu

svojim pripoviestima, koje je izmišljao, kao da bi svaku misao brao s kruške, otdad i Viduka prestade pametno i mirno razsuđivati i odlučivati.

Kako je stajao izvan crkvene ograde, odmah kod izlaza, a žene su izlazile prve, najprva ga opazi i pristupi k njemu Kata Maletina. Još prije neg su jedno drugo upitali za zdravlje, dođe i Kaja, pa bez rieči pade otcu oko vrata i pospe ga cjelovima. U istom času joj grunuše četverostruke suze na oči, pa je jedva šaptala:

- Čakane moj, čakane moj ---

- Smiri se, rano! - odgovori joj on dosta glasno. - Ne ćeš ti više ni ure ostati u ajdučkoj kući!

- Bog bije s tobom i Blažena naša gospa! - zavapi Kaja, trgne se od njega i zagleda mu se u oči. - Esi li ti pri sebi, jadan ne bije, kad tako divaniš?! Ovakve kuće ni nema nadaleko, pa kako moreš tako?! Nego, molim te - reče i povuče ga nastranu, pa mu šaptom nastavi: - svi uni mene drže ka kap rose na noktu, pa ne griši duše, molim te, čakane, ka se dragi Bog moli i ne divani ode u puku ni s kim o tom ni riči, man ćemo kući našoj i tamo moremo, kolko očemo. Bolje j' s ed-

nom nesrićom siditi kod svog ognjišta, neg sa sramotom i nesrićom odati po svitu.

Njezine su ga rieči otrieznile, široko je razrogačio oči i gledao je kao da se budi od sna. Pomislio je, da bi joj morao reći, kako je tako prvotno i sam mislio, no nije mogao smoci ni jedne jedine rieči. Kajin

pogled pade na suludog Čudelu, koji je uporno gledao na nju i Viduku, pa reče:

- Sigurno ti je unaj nesritni Čude što reka priko naši, a ne znaš, da j' un, jadnik, poblunije i da ne zna, što divani. Samo, jadnik, bleji --- Nego, ništa se ti za me ne boj i nemoj nikom ni riči ružne, jer su sa mnom svi ka moja rođena majka. A kako majka?! I ostali --- Nego: nisam ni ja više dite. Dok ti god ja ne rečem, da dođeš po me, ne diraj me, pa da ti reče uprav rimski papa!

Viduka ju je mirno slušao i bi mu drago, kad ču, kako ona nosi svoju nesreću i sramotu. Dugo ju je niemo gledao, a onda pošapće:

- A nu, janje moje. Kako god ti rečeš ---

15.

Ivan se je zadržavao zimi po Dalmaciji, a ljeti po Primorju i Lici, obilazeći vazda u prilično velikom krugu Sveti Rok i Lovinac. Neke se zgrade navratio u Vranik i zaustavio se kod kuća Blaževića. Nekako mu je bilo palo na um, da se mora vidjeti s Vranjicom, Nikolinom svasti, da od nje čuje što o Nikoli. To je bilo prvo proljeće, poslije pomirbe nekih Nikolinih drugova. Navrnuo se onuda u nadi, da će se namjeriti na Vranjicu, jer nije kanio, da se svraća u kuću i da pita za nju. Sreća ga je poslužila baš, kako je želio. Našao ju je na njivi, kako krumpire pomeće u kućice.

Sastanak je bio veoma srdačan, jer je Ivan bio sa svakim ljubazan, a pogotovo sa starim znancima i prijateljima, a Vranjica je u njemu vidjela - Kresojića, koji joj je sad izpunjavao cieli svijet njezinih snova i želja. Jedva je sustezala suze, odgovarajući na njezina pitanja o Nikoli. Ni ona nije znala mnogo, al je ipak čula više neg on i sve mu je rekla. Govorili su, koji su bili upućeni, da su oni, koji se nisu htjeli pomiriti, prebjegli u Tursku i da će tamo ostati, dok se potjere ne stišaju i dok se malko ne zaboravi na njih, a koji su se pomirili, ti su suđeni i poslani u razne tamnice, na ovršenje kazne. Kad mu je sve to izpripoviedala, nastavi spuštenim glasom:

- Nego, pripovida svit, kako j' uno Nikola bije ujtije Čuju kapetana Kehta i odagna je u Velebit, pa je unda pušta, da joj nije reka ni "tamo se dalje", da mu je una odtad prijatelj, kakva nije, vele, nikad ni ima. Kad bi čovik otiša k njoj i pita je ---

- Nude?!

- Morda bi una mogla pomoći.

- A kako bi una mogla pomoći?! - priupita Ivan, slušajući pozornost svaku Vranjčinu rieč.

- E, kad bi ja to znala! - odgovori ona zamišljeno i naglo se trže, jer je dolazio njezin čovjek Martin. Vranjica se uzpravi i reče, jer nije bila sigurna, da će ga Martin prepoznati:

- Evo, svratije se naš vridni Ivan Kresojić, diver naše Anice, što j' za Nikolom.

Ona je pentala u neprilici i govorila mnogo više neg je bilo potrebno, pa da on posve shvati, o kome se radi, sve kad ga ne bi ni

poznao. Martin se nije iznenadio, pa reče mirno:

- Bazalo dobaza do nas?!

- E, e! - potvrdi mu sam Ivan. - Put me ovud nanije, pa, velju, da čujem, kako ste.

- Nanile su tebe noge, a ne put! - odgovori Martin veoma tvrdo i odbojno.- A što j' to s vami Kresojićim: eden se odmetnije u ajduke, a drugi u skitnju ka pašče brez gospodara?!

- Sve j' to za ljude Stvoritelj ostavije! - odgovori Ivan. --- Jer je to tako, to ti ne bi zna kazati, al je uvano dobro, dok je iz Božji ruku.

- Unda su, na tvoj račun, svi lopovluci iz Božji ruku?!

- Ne bi ti zna reći, odkud bi drugud bili, al Stvoritelj zna, jer su i uni na svitu. Ja ti to ne bi zna reći.

- Vele, da si ti ništo vidije na Svetom Brdu? - upita ga, ne krijući poruge i izazove.

- Kako ne bi ništo vidije, kad sam bije gori?! - odgovori Ivan pitanjem, jer je dobro razumio Martinovu nakanu.

- E, al što si vidije?! To ti meni reci.

- Ja to divanim i kažujem samo onim, kojima je dano, da razume. Tebi ne bi koristilo, da čuješ moje riči, jer i' ne bi razumije kun da bi ti divanije kinezki. Tvoje j' srdce gluvo i nimo ---

SREDOVJEČNI SPOMENICI BOSANSKE HRVATSKE (1.dio)

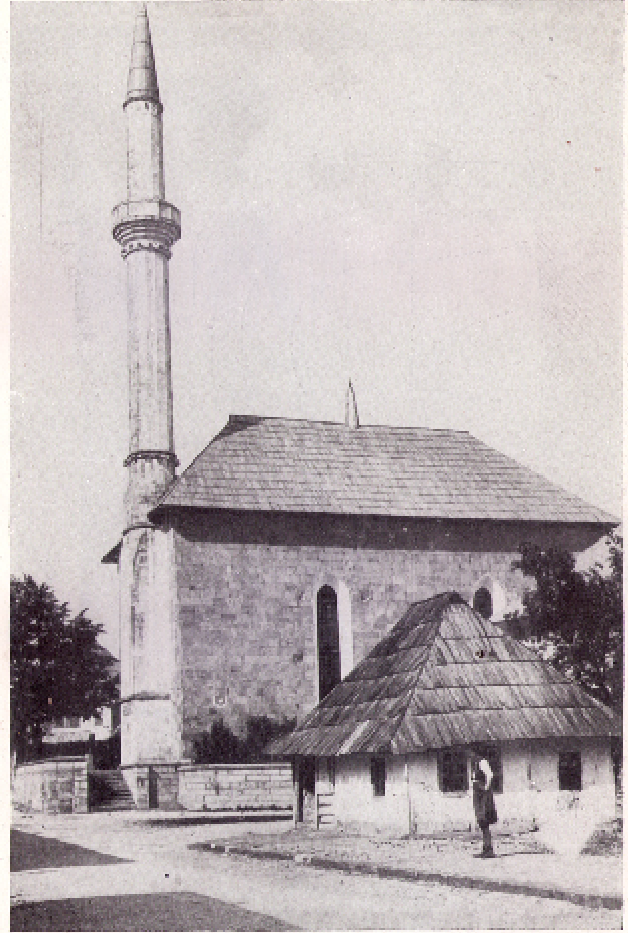
dr. *Ćiro Truhelka*, "Hrvatsko kolo", br. 23, Zagreb, 1942.

Sredovječni spomenici Bosne predstavljaju i danas još jedno od najslabije obrađenih polja naše znanosti. Malen je broj istraživača, još manja su sredstva za istraživanje, pa se radilo samo prigodice i jednostrano. Što se moglo reći o spomenicima ranijeg srednjeg vijeka, iznio sam u svojoj "Starokršćanskoj arheologiji"; jedan važan kompleks spomenika — bosanske gradove i gradine — kušao sam, *per summa capita*, prikazati u posebnom članku, a ovdje bih se osvrnuo na grupu spomenika, koji sredovječnoj Bosni daju neko osobito lokalno obilježje.

Do dolaska Hrvata Bosna je pozornica barbarskih provala Huna i Avara, koji iza sebe ostavljaju samo krvavi trag, razvaline i garišta. Zemlju pustoši narodna magma, izbačena iz Azije, da uništi staru kulturu, a na opustjelom tlu ne ostavi ni zrna kulturnog sjemena ni kamečka, od koga bi isključila i izgradila se neka nova kultura.

Prvi, kojima uspijeva srediti taj kaos, jesu Hrvati. Uz mač poniješe sobom iz pradomovine sjekiru, plug i preslicu, svoje umjetničke uzorke i svoju ratničku organizaciju i s njima osnivaju na opustjelom dinarskom području svoja naselja u novoj postojbini te udaraju temelje novoj državi. Iz zatečenih kulturnih ostanaka prošlih vjekova i iz umjetničkih elemenata, niklih u narodnoj duši, oni stvaraju zamjernu, skoro izvornu, svoju, *starohrvatsku umjetnost*, stvaraju zasebne građevne oblike, koji se doduše veličinom ne mogu takmiti sa onim prijašnjih perioda mnogovjeke uljudbe, ali na zatečenom akulturnom tlu predstavljaju kulturni napredak i polet.

Toj mladoj umjetnosti, punoj životne snage, koja se pod okriljem hrvatskih knezova, kraljeva i banova snažno razvija, međutim nije suđena dugovječnost. Tri joj okolnosti iskopaše grob: politička promjena nastala nakon izumiranja narodne dinastije i vezanja sa onom Arpadovaca, uslijed koje dotadanja posve autarkična kultura dolazi u blizu vezu sa srednjeeuropskom; provala Tatara, koji u prvoj polu 13. vijeka poharaše sve zatečene spomenike hrvatske kulture u zaleđu Jadrana; u planinskoj Hrvatskoj, Bosni, pridolazi k tomu sve slabija organizacija katoličke crkve, koja konačno dovodi do formacije posebne neodvisne *bosanske narodne crkve*. Tu crkvu optužiše, da je krivovjerna, heretička, da je proizaš-

FETIHA DŽAMIJA U BIHAĆU

la iz dualističkog manihejstva, paulicijanstva i bogumilizma, koji nastoje iransko dualističko naziranje na svijet amalgamirati s nekim prakršćanstvom. Uistinu je to bio izdanak stare ilirske katoličke crkve, koji je uslijed promijenjenih političkih prilika izgubio vezu s pramaticom i stojeći na međi zapadne crkve, sumnjičen i progonjen, životario i na mrtvoj se straži borio za svoj opstanak i svoju slobodu. U toj borbi ustrajali su bosanski kršćani, kako se sami zvali, protiv svih križarskih vojna, što su ih slali u Bosnu osvajački kraljevi i hercezi, a ojačali su i time, što je na čitavom golemom prostoru tadanje Bosne postojala samo jedna katolička biskupija, dočim su u isto vrijeme na onoj uskoj pruži tadanje Dalmacije postojale tri nadbiskupije s nekoliko sufragana. Ta bosanska biskupija imala je svoju katedru na Ban-brdu u Vrhbosni, neko vrijeme u Prači Biskupnjoj, i spadala čas pod jurisdikciju splitske, čas pod onu dukljansko-barske nadbiskupije, a čas pod dub-

* Izdanje Društva Sv. Jeronima.

rovačku i često se događalo, da sam bosanski biskup nije znao, tko mu je od ove trojice starješina. Veza s rimskom kurijom sve je više u tim prilikama slabila, a kada je sijelo bosanskog biskupa preneseno u Đakovo, ona je posve pretrgnuta, i biskup, izvan područja svoje biskupije, postaje eksponentom političkih aspiracija ugarsko-hrvatskih kraljeva, više u interesu samih kraljeva, nego ujedinjenja razdijeljene Hrvatske.

U ovakvim prilikama razvijala se autonomna bosanska crkva, koju Dubrovčani prozvaše patarenskom, nesmetano i unatoč svim križarskim vojnama protiv bosanskih "heretika", a i ugovor, sklopljen za bana Kulina 1203. na Bolinom polju, kojim se priori patarenske crkve odriču nekih svojih običaja i priznaju vrhovnost pape, osta samo na papiru, bez vidnih posljedica. Tek dolasku Franjevaca u Bosnu ima se pripisati, da se patarenstvo, iako ne uzmiče, više ne širi dalje, nego se ograničava na ona područja, na kojima je uhvatilo korijenja.

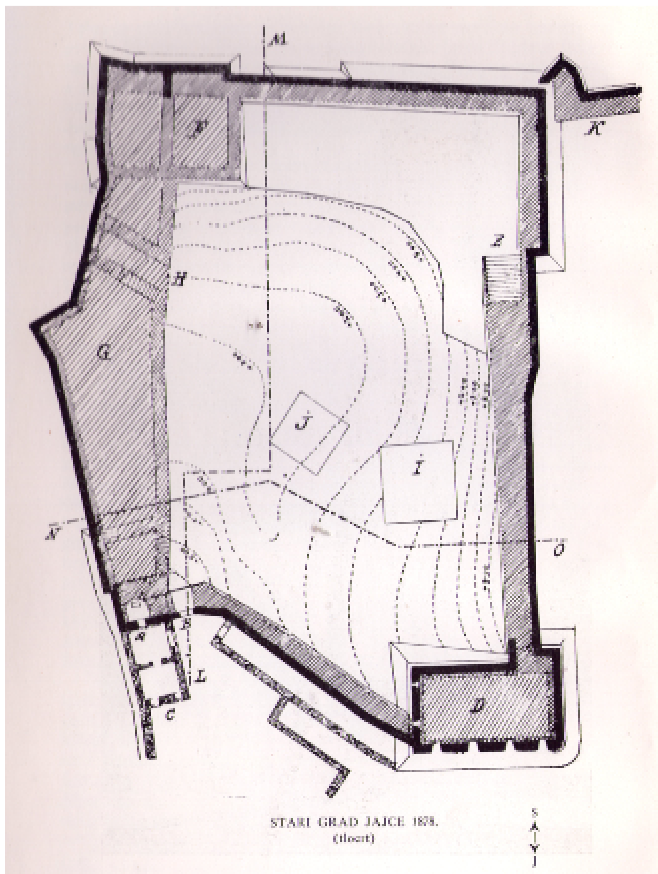
To patarenstvo sa svojom orijentalnom askezom, postom i skromnošću, sa svojim preziranjem svake svjetske i crkvene raskoši, koje brani vjernicima da grade monumentalne crkve, te vrše obrede u planinskoj zabiti i na drugim samotnim mjestima, koje odbacuje ne samo slike i kipove, nego i neke kršćanske simbole, komu je glavno životno načelo vegetarijanstvo, te ljude dijeli u *posne* i *mrsne*, a ime *krstjanina* priznaje samo prosvijetljenim sljedbenicima,

koji time ulaze već u hierarhiju: takvo patarenstvo naravski nije nimalo prijalozvoju bilo koje umjetnosti, jer je njen najjači poriv, sakralnu umjetnost, ugušilo u samom zametku. Zato u patarenskom srednjem vijeku nedostaju crkvene građevine, slike i skulpture, nedostaje svaka umjetnička raskoš, a jedini spomenici, koji se podižu, jesu spomenici, postavljeni pokojnicima, razasuti po bezbrojnim grobljima na gorskim i planinskim visovima, često usred kraške planinske, škrapama ispresjecane pustoši, gdje nema traga civilizaciji. Tamo ti spomenici daju kraju neku karakterističnu notu, a doimlju se promatrača svojom veličinom i golemom masom kamena materijala, sličnom onoj megalitskih spomenika pod kraj neolitskog doba. Te spomenike možemo u glavnom svesti na tri temeljna oblika: ploču, stećak u obliku sarkofaga ili tumbe i stup.

Narod ih zove obično imenom *mramor* i *stećak*, u muslimanskim krajevima čuje se naziv *mašet*, korumpiran od arapskog *mešhed* (= grob vjerskog mučenika); kojiput ih narod zove grčkim, kaurskim ili mađarskim grobljima, dočim se na samim spomenicima zovu naprosto *kamen* ili *biljeg*, iz čega su izvedeni i glagoli *pokamenovati* i *pobiližiti* u značenju postavljanja ovakvih spomenika. O veličini ovih spomenika daje nam pojam činjenica, da je stećak Vlatka Vlatkovića u Lađevini kod Rogatice težak 29.000 kgr. i da je onaj kod Pavlovca, na južnom rubu Sarajevskog polja, koji vjerojatno obilježuje grob velikog vojvode Pavla Radinovića, još znatno veći.

God. 1887. i 1888. popisani su i prebrojeni ti stećci. Taj do danas neobjavljeni popis istina nije apsolutno egzaktn, čak nije ni revidiran, ali je ipak vrlo poučan, jer daje približnu sliku o brojnom rasprostiranju ove vrsti spomenika u pojedinim kotarima Bosne i Hercegovine. Ukupni im je broj onda iznosio 27.067 komada, broj, koji svojom veličinom upravo zapanjuje i koji bi bio daleko veći, da su se mogli uzeti u račun i oni spomenici, koji su propali za turske provale, koje su uništili nebrojeni kopači blaga prošlih vjekova, za koje ne vrijedi ono sacrilege, cave malum, koji su razvučeni kao tvorivo za građevne svrhe, koji su prvih godina iza okupacije razbijeni i smrvljeni, te upotrebljavani za nasipanje cesta i željeznica, i koje, napokon, i naši današnji naraštaji, bez osjećaja pieteta prema historijskim spomenicima svoje prošlosti, nemilice haraju i razbijaju.

Zanimljivu nam sliku daje osobito brojni raspored po raznim kotarima. Nikako ih nema u kotarima Cazin, Bihać, Sanski Most, Krupa, Bos. Novi, Prijedor, dakle na teritoriju jurisdikcije zagrebačke biskupije. Nema ih ni u kotarima Kostajnica, Banja Luka, Gradiška, Prnjavor, Derventa, Žepče, Gradačac, Gračanica, Brčko, koji su bili na dohvatui svih

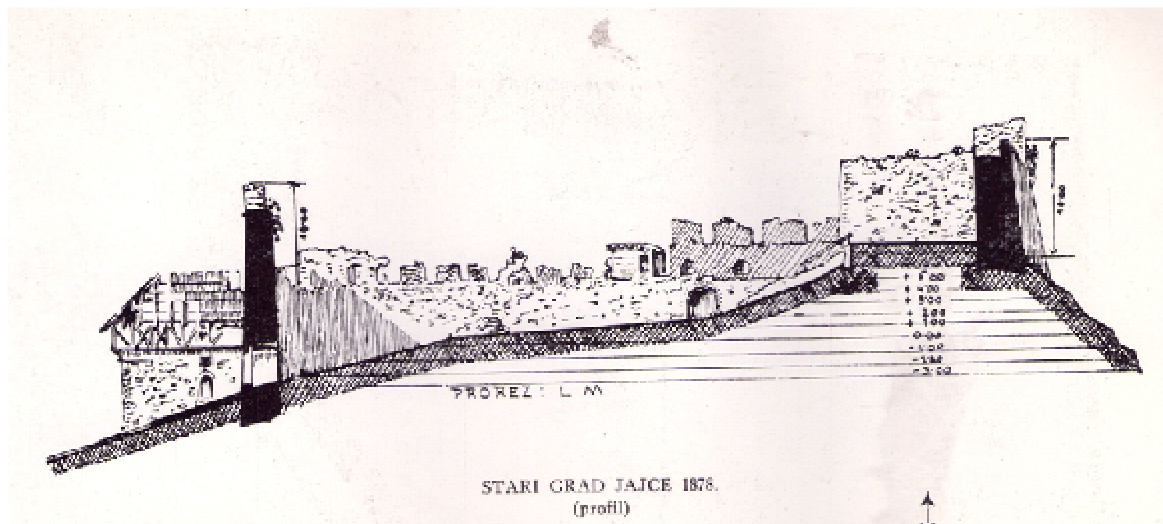
križarskih vojna, što su ih kraljevi i hercezi sa sjeveru vodili u Bosnu, da iskorijene bogumilstvo.

Ispod 500 je broj stećaka u kotarima Ključ, Petrovac, Tešanj, Tuzla, Bijeljina, Maglaj, Zvornik, Srebrenica, Travnik, Visoko, Mostar, Ljubuški i Ljubinje, dakle na području duhovne pastve, povjerene rukama Franjevaca ili, u južnom dijelu, na jurisdikcije dubrovačke biskupije.

Preko 2.000 spomenika ove vrste imade u kotarima Nevesinje (2.287) i Bileća (2.370) na jugu, zatim u Čajniču (6.325), Rogatici (3.471), Vlasenici (3.877) i Sarajevu (5.067) u srednjoj Bosni. Prvo od ova dva područja je na nekadanjem teritoriju *Sandalja Hranica* i sinovca mu *hercega Stjepana*, drugo je bilo u vlasti *Pavla Radinovića* i *Radoslava Pavlovića*, dakle osoba, poznatih u historiji kao gorljivih zaštitnika ne samo patarena u svojoj zemlji, nego i onih, koji su u doba progonstva, protjerani iz drugih krajeva, u njih našli zaklonište i novu postojbinu.

U svim drugim kotarima, koje nismo imenice naveli, koleba broj stećaka između 500 i 2.000. Tako nam ova brojidba daje sliku jednog kulturnog isječka iz naše prošlosti, posve kongruentnu s onom, što nam je i povijest rasprostiranja bogumilstva prikazuje u Bosni. Ona nedvoumno potvrđuje spontano u narodu i u književnosti niklu determinaciju, da su to doista spomenici nekada brojnih, danas bez traga nestalih patarena.

Ti spomenici nižu se u manjim i većim skupovima, većinom na zabitnim grobljima po planinskim visovima i poljima, te mjestimice čine velike nekropole, koje se krovovima svojih velikih monolitnih sarkofaga iz daljine pričinjaju kao podovi kuća opustjelih gradova. Više od sto stećaka ima u grobljima u Popradu (116), Opličiću (173), Pobrdu (138) u stolačkom kotaru; u Crncu, k. Trebinje (177), Klasniku, k. Višegrad (281), Podprtoj, k. Vlasenica (217); Medovici (239), Somini (150) i Trnovici (170) u kot. Nevesinje; Veličanima, k. Ljubinje (105), Vrbljanima (137) i Bjelemiću (134) u kot. konjičkom; Starom selu (140) i Sormacima (131) u kot. jajačkom; Brajčevićima (124) i Bijelom polju (318) u gatačkom kotaru; Maculji, kot. Fojnica (135), u Ponorima kod Jelašca (139) i Musićima, kot. Bileća (106). Na podnožju *Tu-*

šnice planine u *livanjskom kotaru* ima veliko groblje, u komu ima oko 1.000 stećaka, i narod o njem priča, da su tu pokopani junaci, koji su poginuli u jednoj velikoj bitci.

Većina je stećaka skromna oblika, bez ikakvog ornamentalnog ukrasa; čak ih je mnogo najprostije izradbe, tek toliko okresanih, da im se dao neki stereometrijski oblik. Ima ih međutim dosta makar i primitivno ornamentiranih, ali upotrebljeni motivi nemaju nikakve neposredne veze sa onima predidućih stilova, nego su pretežno čisto narodne invencije, a ako se oslanjaju na stariju predaju, skroz su samovoljno obrađeni. Česti motiv su plastične ili plosno reljefne sukane uzice, koje zarubljuju bridove ili pojedina polja stećaka; jednostavne uglate ili zavojite vijuge sa manje ili više stiliziranim trolistima, koje, kao dosta ukusan okvir, zarubljuju gornju plohu ploča ili gornji rub stećaka. Raširen motiv su spiralne zavojnice i S-spirale, a pojedine rozete sa 6 ili 8 latica popunjavaju ovu skromnu skupinu dekorativnih elemenata. Ornamenti su obično uklesani u brazdastim konturama, rjeđe u plosnom reljefu na slabo udubljenoj pozadini. U Hercegovini urešeni su uspravni stećci često nizom arkada sa uskim visokim interkolumnijama, uslijed česa stećak dobiva arhitektonski oblik stupovljem opasane zgrade (*peripteros*).

Ovom čisto ornamentalnom ukrasu pridolazi još i heraldički i figuralni. Onaj prvi sastoji se redovito od štita i za njim uspravno posadena mača. Štit je pretežno četverast, daščast i ima obično na jednom gornjem uglu udubeni usječak ("Tartsche"). To je tipično hrvatski oblik štita, koji se u jednoj mletačkoj listini iz god. 1349. zove *clipeus more Sclavorum*. Srolik oblik vrlo je rijedak, kao na jednom stećku u Tihaljini. Mač ima redovito dugu, ravnu, dvosjeklu oštricu i balčak sa križolikom priječkom. To je oružje vikingovskog podrijetla, pripada t. zv. Ingelred-tipu i širi se svuda, kuda dospijeva utjecaj

države Karla Velikoga. Zove se i po glasovitom kovaču Ulfbertu. Originalan komad ovakvog mača nađen je pod jednim stećkom kod Glamoča. U 14. vijeku razvija se iz toga gotski mač sa povećanim, gore krugljastom ili jajolikom glavicom opremljenim kristolikim balčakom. To je magna spata, što je izrađuju dubrovački oružari - spatarii — i u velikim količinama izvoze u Bosnu i balkanske zemlje. Taj oblik ima tendenciju, da mu se dvosjekli oštrac sve više produbljuje, a križ na balčaku toliko povećava, da treba obje rake, da se njime vlada, dakle je dvoručni mač (Biederhänder). Veliki mačevi gotskog oblika nađeni su pod stećcima u Laktašima kod Banje Luke, na Kupresu, kod Jelaca nedaleko B. Broda i dr.

U početku turskog doba pridolazi k tomu turska sablja krivosjekla; ali je i u nje ostao križoliki balčak, kao na stećcima kod Žakova.

Štitovi imadu prema sredovječnom običaju i na stećcima heraldički ukras, te predstavljaju nesumnjivo *grbove* ili, kako se na stećku velikoga kneza bosanskoga Radoje na Zabrdju kod Toplika (Kreševo) veli, *znamenja* bosanskih plemića. Pinkture na njima su istina malobrojne: grede, položene preko štita koso ili vodoravno, polumjeseci i kružne plohe, koje predstavljaju jamačno zvijezde, latičasti cvjetovi i vijenci. Rijetki su motivi heraldične životinje, a među njima zmaj na grbu velikog obeliska u Donjim Bakićima kod Olova, krilata glava vepra na spomenutom znamenju velikoga kneza Radoje, i propinjući se lav na nišanu poturice Mahmuta Brankovića u Brankovićima.

Plohe stećaka često ukrasuju i figuralni crteži. "Kovač" *Grubač* prikazao je na stećku u Boljanima kod Stoca junaka, odjevena kratkom tunikom (dolamom?), u jednoj ruci s okruglim štitom, a drugom se hvata mača o boku. Na stećku "dobrog" Radoje, sina vojvode Stipana na Radimnji kod Stoca prikazan je čovjek odjeven uskostrukom dolamom, u koje su nabori skutova označeni uspravnim, a vezivo prsluka položenim brazdama. Do njega je luk sa namještenom strijelom, a pod njim grb s mačem i štitom. Bez sumnje, u oba slučaja, ovi likovi predstavljaju po-

JAICE

kojnika, sahranjena pod stećkom. Na jednom stećku kod Nekuka kod Stoca prikazana su četiri muška lika i pet ženskih, a među potonjima dvoje djece: to je zaostala svojta, koja, kako to odaje karakteristieči gest ruku u žena, koje se desnicom hvataju glave, kao da čupaju kosu, za pokojnikom tuguju.

Ali i prizori iz dnevnog života omiljeli su motiv figuralnih kompozicija. Najčešće se prikazuje kolo, hrvatski narodni ples, u kom se drže za ruke izmjenice muški i ženski te plešu. Jednako često prikazuju se prizori iz lova na jelene, medvjede pa i sokolari. Lovci su obično na konju; lovno oružje je koplje, a kod manje zvjerke luk i strijela. Nisu rijetke ni povorke junaka, koji na konjima idu u boj, a imade i stećaka, na kojima se prikazuju čitave turnirske scene, viteški mejdani, najplemenitija zabava sredovječnog plemstva.

Pada u oči, da u svim tim crtežima nedostaje svaka aluzija na koji biblijski ili vjerski motiv, nedostaju svi simboli, pa i sam križ je rijedak, a ako ovaj i nalazimo u početku natpisa, on tu ima samo konvencionalno značenje tadašnje pismenosti, koja početak svakog teksta, svake isprave obilježuje križem kao *compendium scripturae*.

Tehnika i stil figuralnih kompozicija su vrlo jednostavni i priprosti. Likovi su prikazani u obrisima, ukopanim dubljom ili plićom brazdom, a samo se rijetko od plohe dižu kao plosnorelijefna silhueta. Detalja lica i udova nema, a i u same odjeće su tek rijetko i skroz shematski označeni. Primitivnost je tolika, da nas sjeća prvih početnih umjetničkih pokusa u raznih primitivnih naroda svijeta, te ima veliku sličnost sa prvim početcima likovne umjetnosti u neolitsko doba, jer se ljudski lik prikazuje više kao shema, kao ideogram, negoli kao naturalistički odraz ljudskoga lika. O nekoj individualizaciji tu naravski nema govora. Hrvatska likovna umjetnost na bosanskom području jednom riječi nalazi se u srednjem vijeku na početnom stupnju, na komu se pomalja u svih naroda, i u svim vremenima, kada oni stupaju na kulturno poprište. Ta umjetnost u svom stadiju rađanja nema veze sa onom prošlih vjekova ni sa suvremenom visoko razvijenom na zapadu pa čak ni s onom u marazmu ogrezlog bizantinizma. Ona je bila čisto i prosto narodna, a što bi se u povoljnim prilikama od nje eventualno moglo razviti, nedokučiva je tajna, jer prestankom patarenstva prestaje i ona, a stećke zamjenjuju anikonski turski *nišani* na grobovima poturčenih patarena.

POPIS STANOVNIŠTVA: PONOVO NA DJELU ALIJINA PREVARA ZVANA "DUGI KORAK ZA KRATKI KORAK"

dr. Muhamed Borogovac, Sarajevo - GLASNIK Nacionalnog kongresa Republike BiH - br. 685

Ljudi kažu: "Kada me prvi put prevariš, to ide na tvoj obraz. Kada me drugi put prevariš, to ide na moj."

Nažalost, to pravilo ne vrijedi za Bošnjake. Njih možeš sto puta prevariti i to uvijek na isti način.

Tipična situacija je ovakva. Postoji neka institucija, zakon, neko pravno stanje naslijeđeno od Republike BiH koje je u interesu cjelovite Bosne i Hercegovine, a time i Bošnjaka, a ne odgovara razbijačima BiH, koji se sada pojavljuju u vidu "Republike srpske".

"Bošnjački" političari pristaju da se o tome pregovara, ne osvrćući se na činjenicu da RS ne bi ni za živu glavu pristala da se pregovara o nekom pravnom stanju koje je RS-u u interesu.

U prvoj fazi dogovora postiže se neki tobožnji kompromis, gdje bošnjački pregovarači daju glavnu stvar, onu koja dotično pravno stanje karakteriše kao povoljno za cjelovitu BiH, ali radi taktičkih razloga zadržavaju neku sitnicu u korist Bošnjaka na koju se mogu izvlačiti, ako bi ih neko optužio da su na pregovorima dali baš sve Srbima.

To je Alija ovako okarakterisao poslije Ženevskih pregovora iz 1995: "Poslije dugog koraka u lošem pravcu, ovo je mali korak u dobrom pravcu."

Za buduće reference nazovimo ovu vrstu prevare "dugi korak za kratki korak" po analogiji sa "bad cop - good cop".

Taj mali korak u dobrom pravcu je tu samo radi opreza, da se izdaja ne primjeti odmah.

Međutim, za koji mjesec dana dok se malo prašina slegne, Srbi počinju da se bune, zbog onog malog koraka u dobrom pravcu i onda ponovo počinju pregovori.

Prosječno inteligentni ljudi, kada bi se našli na mjestu "Bošnjaka" bi kazali: "Ne može tako! Povlačimo i mi naše ustupke. Ne pristajemo više na

Alija Izetbegović

onaj dugi korak u lošem pravcu. Sve se vraća na staro stanje, koje je nama ionako odgovaralo."

Međutim, pošto su oni izdajnici, oni sjedaju da ponovo dogovaraju "kompromis" polazeći sad od toga da se podrazumjeva da je već u dogovor uknjižen onaj dugi korak u lošem pravcu.

Evo kako taj model prevare izgleda na primjeru pregovora o popisu stanovništva.

Bošnjaci su nedavno pristali da se izvrši popis stanovništva kojim će se uknjižiti rezultati genocida i etničkog čišćenja. To je onaj dugački korak u lošem pravcu. I to su uradili po volji Dodika, mada Evropa to nije zahtijevala, nego je čak prvobitno predlagala da popis ne bude etnički.

Tim dugim korakom u lošem pravcu će Republika srpska biti i etnički legalizovana, tj. i u etničkoj karti UN-a sada će biti upisano da su Srebrenica, Višegrad, Banja Luka, Zvornik, Rogatica, Foča itd. većinski srpski gradovi.

Kao kratak korak u dobrom pravcu je Bošnjacima ostavljeno da se i dalje formula za formiranje vlasti izvodi prema popisu od prije genocida 1991.

A sada vidimo na djelu kako se priprema druga runda pregovora, u kojoj se ne devodi u pitanje dugi korak darovan Republici srpskoj, tj. pristanak na etnički popis. Sada se ide dalje, da se eliminiše i onaj minimalni ustupak Bošnjacima. A četnici se mogu tako ponašati jer znaju da na drugoj strani imaju svoje ljude, Tihića, Silajdžića, Lagumdžiju, da ništa ne rizikuju, da sigurno dobijaju.

Da kojim slučajem bošnjački političari nisu izdajnici, oni bi sada samo kazali: "Nema popisa, i dalje ostaje sve kako je bilo do sada. Znači u etničkim kartama UN-a ostaje da je Srebrenica Bošnjačka, a i formula za vlast je prema popisu iz 1991, kako je to i sada."

Međutim, pogađate, i ovi kao i svi raniji Izetbegovićevi, Silajdžićevi, Lagumdžijini, Tihićevi pregovori će završiti sa apsolutnim uspjehom četnika.

Vidjećemo kako će se ponašati oni koji se sada uoči izbora ponovo busaju kako su za Republiku BiH, npr. SBiH i BPS, da li će oni u Skupštini pokušati zaustaviti ovu najnoviju izdaju BiH.

Dok god su četnički agenti na čelu BiH, a oni su sada apsolutno očistili vlast od sviju koji nisu u

službi četničkog projekta, nema spasa za Bosnu i Hercegovinu - uzalud svijet presuđuje u korist BiH, dariva nam skupocjene poklone, koje "naši" političari odmah namjerno razbiju čim ih dobiju u ruke.

NA MUHAMEDOVU ŽALOST, SUDIJA PRESUDIO PROTIV KRAJIŠNIKOVA POMILOVANJA

dr. Muhamed Borogovac, Sarajevo - GLASNIK Nacionalnog kongresa Republike BiH - br. 685

U Glasniku br. 664 od 6. maja 2010 objavili smo članak: LAŽNI "AKADEMIK" NA ČETNIČKOM PUTU. Tih dana je web portal Depo objavio da je Muhamed Filipović podržao Momčila Krajišnika u njegovom zahtjevu da ga pomiluju poslije samo 1/2 odležane kazne, te je poslao Sudu pismo svoje podrške. Mi smo u tom broju Glasnika objavili Filipovićev odgovor portalu Depo na pitanje zašto je urgirao za Krajišnika, i zatim naš komentar na njegov odgovor.

Epilog toga slučaja se dogodio ovih dana. Naime, 26. jula 2010 je britanski sudija presudio da Krajišnikova molba za pomilovanjem bude odbijena

dr. Muhamed Borogovac

"zbog težine Krajišnikovih zločina". Dakle, Krajišnik ostaje u zatvoru, suprotno željama "prominentnih Bošnjaka" tipa Muhameda Filipovića. Sjetimo se, Muhamed Filipović je onaj "bošnjački intelektualac" koji lansira teorije zavjera Zapada protiv Bosne, navodno jer Zapad mrzi muslimane.

Ovim je još više srozan Filipovićev kredibilitet, jer Zapad koji "mrzi muslimane" zadržava Krajišnika u zatvoru, a on, Muhamed Filipović traži od britanskog sudije da pusti zločinca?!

Ako ste zainteresovani možete vidjeti zaključak presude u originalu na engleskom u internacionalnom izdanju Glasnika koje slijedi na kraju ove poruke, a cijelu presudu možete naći na linku na kraju poruke.

UREDNIČKI KOMENTAR INTERNET NOVINA

www.internovine.com - GLASNIK Nacionalnog kongresa Republike BiH - br. 685

Gospodin Borogovac često se oglašava po raznim političkim pitanjima vezanim za Bosnu i Hercegovinu. Nemilosrdno i bez zazora proziva pokojnog Aliju Izetbegovića, žive Harisa Silajdžića, Sulejmana Tihića i Zlatka Lagumdžiju...

Međutim, pada u oči činjenica kako se nitko od živih, prozvanih ne oglašava, ne odgovara na prozivke, ne polemizira sa komentatorom Borogovcem. U krajnjem slučaju ne moraju to činiti

radi sebe samih, ali bi morali zbog svih onih kojima je do cjelovite Bosne i Hercegovine stalo, zbog članova svojih stranaka, simpatizera i birača.

Moguće je kako komentare dr. Borogovca ne uzimaju za ozbiljno, jer su objavljeni na internet portalima, a možda i ne posjećuju web stranice. Ukoliko oni sve ono što Borogovac napiše smatraju nebitnim, sporednim i pucnjima u prazno, sasvim je sigurno da veliki broj istinskih Bosanaca i Hercegovaca, odanih domoljuba, ostaju zatečeni svim tim šutnjama. Do drugih i drugačijih mišljenja sigurno im je itekako stalo.

ĆIRO BLAŽEVIĆ: TUŽAN SAM ŠTO SAM BIO U PRAVU

GLASNIK Nacionalnog kongresa Republike BiH - br. 683

Možda neko misli da se Miroslav Ćiro Blažević raduje ovakvom scenariju. U dalekoj Kini Ćiro tuguje.

Žalostan sam što sam bio u pravu, ali šta ću vam ja kad ste vi Bošnjaci naivni. Pa ja sam srpsku igru davno provalio. Oni mi nisu dali da odem na Svjetsko prvenstvo. Pa, ja sam vam to govorio prije pola godine. Vi ste mi se smijali. Oni ne žele uspjeh reprezentacije Bosne i Hercegovine. Oni se ne zalažu za iste ciljeve. Njih zanima Republika Srpska, a ne uspjeh

Bosne i Hercegovine. I sad vam tvrdim da su me oni minirali. Nije Dodik frajer, on svakim potezom radi na rušenju BiH. I on će na tome dobiti nove izbore. Žalosno je gdje je naš nogomet doveo Suljo Čolaković. Čudi da i Hrvati pristaju na takvu igru. Mi smo bili na korak do Afrike, a sada nas hoće trajno eliminirati. Ovdje mi je lijepo, želim da Safet uspije, a vidim i on je nemoćan.

Komentar (Dr. Muhamed Borogovac):

Ovdje je Ćiro napravio samo jednu suštinsku grešku i to kada je kazao: "Ja sam srpsku igru davno provalio." Trebao je

kazati: "Ja sam četničku igru davno provalio", jer, bez obzira što su sada među Srbima četnici uzurpirali vlast nikada ne smijemo cijeli narod Srbe identifikovati sa njihovim fašistima, četnicima. Isto tako nije smio kazati: "Čudi da i Hrvati pristaju na takvu igru." Ne pristaju Hrvati nego četnički jataci među Hrvatima - HDZ. Oni su također fašisti, koje je osnovao Franjo Tuđman, a to su neki čudni "hrvatski nacionalisti" koji potpisuju četnicima dijelove Hrvatske, raseljavaju Hrvate iz njihovih vjekovnih regija da bi Republici srpskoj dali koridor do Banja Luke i Srpskih Krajina, itd. Itd.

ČAUŠEVIĆ TVRDI DA JE PREMLAĆIVAN 11 SATI I DA MU JE PRIJEĆENO INJEKCIJOM ŽIVE!

Avaz, F. VELE 24/07/2010 - GLASNIK Nacionalnog kongresa Republike BiH - br. 683

Čaušević: Poričem krivnju

Bugojanski terorista Haris Čaušević Oks, osumnjičen za postavljanje 15 kilograma eksploziva ispred Policijske uprave Bugojno, kazao je na jučerašnjem ročištu u Sudu BiH, na kojem se odlučivalo o pritvoru za njega i ostale osumnjičene u ovom slučaju, da nije izvršio gnusni teroristički napad u kojem je smrtno stradao policajac Tarik Ljubiškić, a više njegovih kolega teže i lakše ranjeno.

Ponovo je negirao da je priznao taj zločin.

Noćna ptica

- Nisam to počinio. Tukli su me 11 sati. Sav sam bio crn. Četiri dana mi nisu dali da jedem. Toliko sam bio pretučen da nisam mogao potpisati izjavu u policiji. Jedan od policajaca došao je s injekcijom. Rekao je: "Ako u Tužilaštvu BiH ne budeš dao izjavu kao što je ova u policiji, ubrizgat ću ti živu u venu i umrijet ćeš za nekoliko dana." Kazao je da svi misle da sam ja postavio napravu i pitao: "Ko će plakati za tobom" - kazao je Čaušević.

Tvrdio je da je po nacionalnosti Bosanac i da priznaje državu BiH, jer su se njegovi rođaci borili za deblokadu Sarajeva. Nasera Palislamovića, kako je rekao, nije vidio dvije, a Rijada Rustempašića, koji je navodno

njegov prijatelj, tri godine. Istakao je da "Naser i Rijad ne govore", očito pokušavajući dokazati kako osveta nije mogla biti motiv napada.

Objašnjavajući kako to da je uhapšen na licu mjesta, ako nije odgovoran za zločin, Čaušević je tvrdio da je "noćna ptica" i da je hodao iz jednog internet-kluba u drugi.

- Ja nisam terorista, ja sam najbolji haker u BiH! Godinama sam ispitivao kompjuterske sisteme i izrađivao internet-stranice. Imam četiri penzije, i to iz Njemačke, Hrvatske, Slovenije i BiH. Imam od čega živjeti - tvrdio je Čaušević.

Advokat Aldin Lejlic pokazao je na sudu policijsku zabilješku da je Čaušević tokom ispitiva-

nja vodjen na ljekarski pregled i da je u bolnici Koševo konstatirano da su mu "bubrezi nastavili funkciju". Prema Lejlicu, to je dokaz da je Čaušević teško premlacivan i da bi odgovorni iz policije morali biti pronadjeni i uhapšeni.

Komentar (Dr. Muhamed Borogovac):

Dakle potpuno je upitno da li je Čaušević zaista priznao postavljanje bombe. Ono što je jedino sigurno je da je policijska verzija događaja netačna i da je ta cijela konstrukcija bazirana na mučenju Čauševića? U demok-

ratskom svijetu važi pravilo, a što je jedino i logično, tj. u skladu sa zdravim razumom, da je najveća tragedija ako nevin čovjek bude osuđen za djelo koje nije počinio. Zato se krivica mora dokazati tako da je jasna, očigledna, da nema nikakve sumnje. Saznanje da je čovjek mučen da bi priznao djelo potpuno poništava to priznanje. Naime, ako Čaušević nije postavio bombu, i ako ipak bude osuđen za to, to nije nikakva pravda jer on postaje samo još jedna žrtva pravog teroriste koji je postavio bombu i ostao neokriven i, što je najgore, ostaje zauvijek siguran jer se policija više ne trudi da riješi slu-

čaj, budući da ga je "riješila" Čauševićim iznuđenim priznanjem i da zato nikad neće priznati svoju grešku i uhvatiti pravoga teroristu.

To će biti "pravda" jedino za četnike jer će biti "dokazana" njihova "istina" da u Bosni sve vrvri od "bijelih muslimanskih terorista". To će biti i pobjeda Tihića i Ahmetovića jer su oni četničke sluge. S druge strane, osuda Čauševića samo na osnovu iznuđenog priznanja, bi bila još jedan uspjeh pravog teroriste jer će Čaušević u tom slučaju biti samo još jedna nevinna žrtva.

KOMEMORACIJA U SREBRENICI

GLASNIK Nacionalnog kongresa Republike BiH - br. 683

Javljam vam se kao sudionik marša u Srebrenicu i kao sudionik 15-te obljetnice genocida i stradanja mog naroda. Ne postoje riječi u mom jeziku (bosanskom) kojim bi opisao moje razočarenje i tugu zbog onoga što se radi bošnjačkom narodu. Nisam izgubio vjeru u sebe i dalje ću činiti sve što je u mojoj moći da pomognem koliko mogu te ću i slijedeće godine biti nazočan istim događajima ako Bog da. Prijedloge za poboljšanje hodnje ću možda uputiti organizatoru gos. Durakoviću koji me razočarao i u "sposobnosti" istog sam se osobno uvjerio.

Vama ću samo reći da nažalost mi živimo sa narodom koji svoj obraz prodaje za 5 do 10 KM - toliko su naplaćivali parking oni izbjegli iz Sarajeva od Žutog mosta pa do Bratunca taj dan.

Trudio sam se da pronadem novinare da to snime i objave, ali shvatio sam da režimske i kako vi kažete "izdajničke" novine i novinari rade uglavnom po diktatu vlastodržaca te to nisu objavili. No narod koji izgubi obraz nema budućnosti. Ja sam učen da kada se obraz izgubi ne treba ti ni glava. Narod kaže: "Kada uprljaš obraz, ni Drina ga nemože oprati."

Podržavam sve one koji se zalažu za sprečavanje govora i aplauza na đenazi i ukopu i za to ću se i sam boriti. Usput, koristim priliku da javno pitam gosp. HURTIĆA zašto ne izvrši eshumaciju rahmetli Nurifa Rizvanovića? A ISTO TAKO JAVNO PITAM SADAŠNJE RUKOVODSTVO I NAČELNIKA SULJIĆA U SREBRENICI "PO KOJIM KRITERIJIMA I NA TEMELJU ČEGA U SREDNJOŠKOLSKOM CENTRU KAO POSLUŽITELJ RADI ŽIVANOVIĆ MILADIN (MILE) iz Bratunca"? To je osoba koja je

1992. god. videna da vozi iz dvorane ubijene Bošnjake tamićem, dakle učestvovao je u genocidu. Osoba koja je sa druge općine, a ubjeđen sam da ima povratnika koji mogu raditi taj posao. I to je vjerovatno jaranjska usluga Srebreničana okolnim Srbima jer badžo mu je profesor i član SDS-a.

Imao bi još toga čime se opisuje koliko su srebreničke bošnjačke vlasti izgubile obraz, ali ću se uzdržati za sada. Naš narod je na moju žalost zbog ovakvih rukovodilaca izgubio vjeru u bolju budućnost i sve više se miri sa sadašnjošću što nije dobro. Mjenjajmo svijest i navike, oprostimo jedan drugome, pomozimo patriotima, a borimo se protiv svojih lešinara. Vama osobno želim sve najbolje i podržavam vas u onom što radite, pogotovu kad svoje tvrdnje potkrijepite činjenicama i argumentima.

Selam!

MISIJA JEDNOGA PROTE

“Hrvatski narod”, Zagreb, 26. srpnja 1944.

Narodni zastupnik dr. Mirko Košutić piše u posljednjem broju “Hrvatske Grude:

“Mađarski imperializam, koji nije mogao politički uhvatiti koriena u redovima hrvatskog naroda, napravio je za banovanja grofa Khuena Hedervaria sporazum sa svetosavskim pravoslavljem, da bi se pravoslavni dio hrvatskog naaroda priveo u srbstvo, da bi se putem svetosavskog pravoslavlja posrbio i da bi mađarski imperializam tim putem stvorio mogućnost za političku vlast nad hrvatskim narodom.

U tu svrhu se je po svim hrvatskim zemljama razbukkala srbska promičba, kako bi se pravoslavni dio hrvatskog naroda - stari Hrišćani — Hrvaćani — pretvorili u Srbe, pa tako i u Ludbrežkom kotaru, koji je imao tri sela: Čukovec, Dugu Reku i Ivanec Gornji, u kojima su od prastare davnine prebivali Hrišćani — Hrvaćani.

Oko godine 1898.-99. došao je u Čukovec neki paroh, koji je punom parom nastojao posrbiti

svoje župljane i dokazivao im, da car Franjo Josip pita, gdje su njegovi Srbi, djeca Lazarova, koja su spasila njegovim predima krunu, a njemu carstvo, pa želi, da se oni vrate u srbstvo. I doista je ta promičba bila uhvatila koriena.

Neki Mihail Kavačević dolazio je k sudu u Ludbreg kao svjedok i, izpitivan od sudca Šerbeca, izjavio je, da je on srbsko-pravoslavne vjere i Srbini, što je toliko iznenadilo sudca, koji je već od prije poznao Kovačevića kao koljenovića Hrvaćanina, da je sudac planuo i Kovačevića ukorio, a ovaj mu odgovorio, da on nije kriv, što ga tako uči paroh; koji propovieda, da car želi Hrišćane-Hrvaćane povratiti u srbstvo.

Kad je sudac Šerbec odvratio, da je to neistina i da popo to izmišlja, onda je Mihail izjavio:

“Mislio sam i sam, kud se to odjednom dosjetio car, da nas koljenoviće Hrvaćane tjera u Srbe a naši otčevi i pradjedovi od pamtievieka rađahu se tude i bijahu od uvijek Hrišćani-Hrvaćani.”

Kad je to čuo proto udario u zagrebačku žicu, a naš je sudac brzojavno premješten iz Ludbrega.

POGLAVNIK SE ZAHVALIO VLASTORUČNIM PISMOM MITROPOLITU GERMOGENU

Na brzojavnoj čestitci povodom druge godišnjice proglašenja Ustava Hrvatske pravoslavne crkve

“Novosti”, Zagreb, 5. lipnja 1944.

Zagreb, 4. lipnja.

Pred sam Uzkrš 1942. objavile su “Narodne Novine” Poglavnikovu zakonsku odredbu, kojom se na području Nezavisne Države Hrvatske osniva Hrvatska pravoslavna crkva kao samosvojna (autokefalna) ustanova. Tom je zakonskom odredbom konačno ostvarena želja svih pravoslavnih Hrvata i jednom zauviek riješeno po želji pripadnika pravoslavne vjere njihovo crkveno pitanje. Tom zakonskom odredbom omogućeno je svim pravoslavnim u Hrvatskoj podpunno slobodno izpoviedanje pravoslavne vjere, a uz to i sudjelovanje kao ravnopravnih činbenika u izgradnji svoje domovine Hrvatske, koja omogućuje svima svojim sinovima, prema njihovoj sposobnosti i

dr. Ante Pavelić i mitropolit Germogen

radu, sudjelovanje u vršenju državne uprave i odgojnog rada na celom povjestnom području. Ta je zakonska odredba bila osobiti dokaz, da je i Poglavniku i hrvatskoj državnoj vladi, kao i svima Hrvatima u istinu stalo uvijek do prave snošljivosti građana sviju vjera. To je bio dokaz, da u

Hrvatskoj nema, niti je bilo povlašćenih, niti zapostavljenih ni u vjerskom pogledu, kao što ih nema ni u društvenom, a ni u političkom.

Odmah nakon zakonske odredbe započelo se provođenjem crkvene organizacije. Konačni ustroj i djelovanje Hrvatske pravoslavne crkve određen je Ustavom, koji je stupio na snagu 5. lipnja 1942. Istovremeno s proglašenjem Ustava Hrvatske pravoslavne crkve Poglavnik je imenovao i prvog Mitropolitu Hrvatske pravoslavne crkve u osobi Preosvećenog gospodina arhiepiskopa Germogena.

Dne 7. srpnja 1942. je Hrvatska pravoslavna crkva imala svoj najsvečaniji dan. Tada je, naime ustoličen na najsvečaniji način prvi Mitropolita Zagrebački Germogen, koji je tako uveden u kanonski posjed svoje mitropolije.

Povodom druge godišnjice proglašenja Ustava Hrvatske pravoslavne crkve uputio je Nj. preosvećenost mitropolit Germogen Poglavniku ovu brzojavku:

**Poglavniku Nezavisne Države Hrvatske
Dr. Anti Paveliću**

Zagreb

U ime svećenstva oba reda i cjelokupne povjerenosti mi pastve, upućujem tople molitve zahvalnice

Svevišnjem za Vas osobno, za Nezavisnu Državu Hrvatsku i za čitav hrvatski narod povodom godišnjice proglašenja Ustava Hrvatske pravoslavne crkve čime ste svojom mudrošću i dalekovidnošću Vi najviše doprinieli. Gospod Bog će blagosloviti Vas i Vaše djelo i pomoći da naša domovina sretno prebrodi sve poteškoće ovoga vremena i da bude sretna majka svima svojim sinovima

Mitropolit Germogen

Na tu brzojavku odgovorio je Poglavnik Njegovo Preosvećenosti Mitropolitu Germogenu vlastoručnim pismom, koje glasi:

Visokopreosvećenosti!

Zahvaljujući Vam na brzojavnoj čestitci, koju ste mi uputili povodom godišnjice proglašenja Ustava Hrvatske pravoslavne crkve iztičem čvrstu nadu da će nam skora budućnost donieti podpuni mir i osigurati sretan život svim državljanima Nezavisne Države Hrvatske.

Vas, Visokopreosvećenosti, Vaše svećenstvo kao i sve vjernike srdačno pozdravljam

Za Dom Spremni!

Vaš

Ante Pavelić, v. r.

USTAV HRVATSKE PRAVOSLAVNE CRKVE (2. dio)

“Nova Hrvatska”, Zagreb, 6. lipnja 1942.

§ 11. U Hrvatskoj pravoslavnoj crkvi ove su eparhije:

a) mitropolija zagrebačka sa sjedištem u Zagrebu. Pod ovu mitropoliju spadaju slijedeće velike župe: Livac i Zapolje, Bilogora, Zagorje, Prigorje, Pokupje, Gora i Modruš,

b) eparhija brodska sa sjedištem u Bosanskom Brodu. Pod ovu eparhiju spadaju slijedeće velike župe: Vuka, Baranja i Posavje,

c) eparhija petrovačka sa sjedištem u Bosanskom Petrovcu. Pod ovu eparhiju spadaju slijedeće velike župe: Vinodol i Podgorje, Bribir i Sidraga, Cetina, Gacka i Lika, Krbava i Psat, Sana i Luka, Pliva i Rama,

d) eparhija sarajevska sa sjedištem u Sarajevu.

Pod ovu eparhiju spadaju slijedeće velike župe: Vrhbosna, Usora i Soli, Lašva i Glaž, Dubrava i Hum.

§ 12. O osnivanju, ukidanju, razgraničenju i sjedištu eparhije odlučuje patrijarh u soprazumu s ministarstvom pravosuđa i bogoštovlja.

§ 13. Eparhija se dieli u nadžupništva (arhijerejska namjestništva) i župe (parohije).

§ 14. Arhijerejsko namjestništvo (nadžupništvo) čini više župa (parohija) pod nadzorom jednoga nadžupnika (arhijerejskog namještenika).

§ 15. O osnutku, nazivu i ukidanju nadžupništava (arhijerejskih namjestništava) odlučuje episkop u svojoj eparhiji.

§ 16. Župa (parohija) je zajednica pravoslavnih osoba, koje stoje pod duhovnim upravljanjem župnika (paroha).

zakonu o činovnicima. Ministar pravosuđa i bogoštovlja u sporazumu s vrhovnim glavarom Hrvatske pravoslavne crkve odredit će, tko se ima smatrati vjerskim službenikom, i u koji će se činovni razred svrstati.

Patrijarh u sporazumu s pojedinim episkopima i s ministarstvom pravosuđa i bogoštovlja te Državnom riznicom određuje visinu vjerskog doprinosa od pravoslavnih žitelja za bogoštovne zgrade Hrvatske pravoslavne crkve i za potrebe bogoslužja. Vjerski doprinos ubiru mjestni porezni djelatnici (organi) i predaju župnom (parohijskom) odboru na raspoložbu.

U jednom mjestu može biti više župa (parohija). Više mjesta mogu sačinjavati jednu župu (parohiju).

§ 17. Župu (parohiju) čine najmanje 400 pravoslavnih domova. Dom je svaka zasebna pravoslavna obitelj kao i punoljetna osoba sa samostalnim zanimanjem.

§ 18. Episkop u sporazumu s ministarstvom pravosuđa i bogoštovlja odlučuje o osnutku župa (parohija).

§ 19. Svaki pravoslavni kršćanin pripada onoj župi (parohiji), u kojoj je nastanjen bar godinu dana.

§ 20. Župa (parohija) ima svoju župnu (parohijsku) crkvu. Više župa (parohija) može imati jednu zajedničku crkvu. Ako u jednoj župi (parohiji) ima više crkava, samo je jedna župna (parohijska), a druge su područne.

§ 21. Župa (parohija) ima svoje posebne matice i ostale propisane knjige kao i svoj žig. Ako u jednoj crkvi ima više župa (parohija), župni (parohijski) je ured jedan, s jednim maticama i službenim knjigama i s jednim žigom.

§ 22. Hrvatska pravoslavna crkva uređuje svoje vjerske poslove u suglasju s ovim ustavom.

§ 23. Hrvatska pravoslavna crkva prima trajnu pomoć iz državnog proračuna, koju će razpodjeljivati ministar pravosuđa i bogoštovlja svojom naredbom.

§ 24. Vjerske službenike Hrvatske pravoslavne crkve plaća država kao državne činovnike prema

§ 25. Zgrade, koje služe izravno bogoslužju, izuzete su od plaćanja javnih daća.

§ 26. Svećeničko osoblje Hrvatske pravoslavne crkve nije dužno vršiti one javne poslove, koji prema kanonskim propisima nisu u skladu sa svećeničkim zvanjem.

§ 27. Patrijarhija izdaje službeni list Hrvatske pravoslavne crkve.

§ 28. Sve naredbe, propisnici, raspisi i druge objave, koje izdaju crkvene oblasti Hrvatske pravoslavne crkve prema ovom ustavu, zadobivaju pravnu moć danom proglašenja u službenim novinama Hrvatske pravoslavne crkve, ukoliko se u njima ne predvidi koji drugi rok.

§ 29. Utoci proti odlukama i prizivi proti osudama crkvenih oblasti mogu se podnositi u roku od 14 dana, računajući od dana, koji dolazi poslije dana uručbe. Ako je u određenom roku pravni lijek predan pošti na povratnicu, smatra se, da je predan pravodobno. Pravni lijekovi predaju se putem one oblasti, koja je izdala prvomolbeno rješenje.

§ 30. Episkop može samo ono imanje svojim smatrati, držati ga i njime za života raspolagati, koje je sam stekao. Od takva svoga imanja episkop može oporukom ostaviti jednu trećinu slobodno prema svojoj volji, drugu trećinu dužan je ostaviti za potrebe eparhije, a treću trećinu za obće crkvene potrebe Hrvatske pravoslavne crkve.

§ 31. Ako episkop umre bez oporuke, izplatit će se iz njegove pokretne i nekretne ostavine troškovi pokopa i svi njegovi dugovi, a ostatkom će

razpolagati sv. arhijerejski sabor u smislu § 28. Knjižnica i druge crkvene stvari umrloga episkopa pripadaju eparhiji.

§ 32. Patrijarh i episkopi, kao i sve druge vjerske osobe, koje se nalaze u vjerskoj službi, polažu ovu prisegu:

”Ja N. N. prisižem Bogu Svemogućem, da ću državi Hrvatskoj i Poglavniku, kao predstavniku njezina vrhovništva, vjeran biti, da ću se svetih kanona, crkvenog ustava i ostalih crkvenih i državnih zakona i propisa savjestno držati, da ću svoje dužnosti točno vršiti, službene tajne čuvati i probitke Hrvatske pravoslavne crkve uvijek zastupati, braniti i promicati. Tako mi Bog pomogaol Amin.”

Patrijarh i episkop polažu prisegu pred Poglavnikom Nezavisne Države Hrvatske. Ostalo osoblje polaže prisegu pred svojim predpostavljenim odnosno pred njegovim zamjenikom i potpisanu predaju njemu u ruke, a ovaj je ovjerava i stavlja u pismohranu.

II. PATRIJARH

§ 33. Patrijarh se bira između episkopa Hrvatske pravoslavne crkve, državljana Nezavisne Države Hrvatske.

§ 34. Izbor patrijarha vrši se na slijedeći način:

Izborni sabor bira između episkopa trojicu predloženika (kandidata). Izbor ovih predloženika izbor priobćuje pismenim putem ministru pravosuđa i bogoštovlja prilažući i zapisnik sjednice, potpisan od predsjednika i tajnika izbornog sabora. Jednoga od trojice predloženika Poglavnik Nezavisne Države Hrvatske na prijedlog ministra pravosuđa i bogoštovlja imenuje patrijarhom Hrvatske pravoslavne crkve.

§ 35. Izbomi sabor čine:

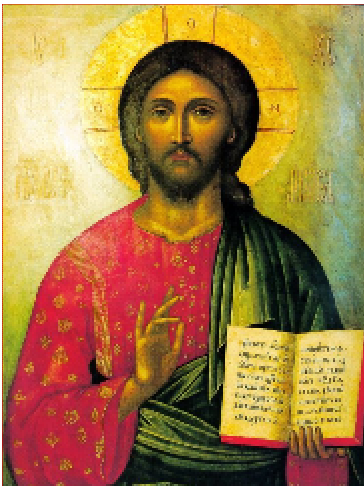
- a) svi episkopi Hrvatske pravoslavne crkve,
- b) nadstojnik pravoslavnog odsjeka u ministarstvu pravosuđa i bogoštovlja,
- c) dekan pravoslavnog bogoslovnog fakulteta u Zagrebu,
- d) pet virilnih članova pravoslavne vjere, koje za svaki izbor imenuje na prijedlog ministra pravosuđa i bogoštovlja Poglavnik Nezavisne Države Hrvatske.

§ 36. Izborni sabor saziva Poglavnik svojom odredbom, u kojoj određuje dan, sat i mjesto sabora.

§ 37. Članove izbornog sabora poziva na sastanak ministar pravosuđa i bogoštovlja.

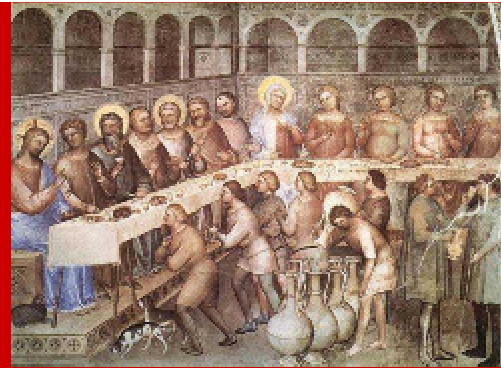
§ 38. Izbomi sabor otvara ministar pravosuđa i bogoštovlja čitanjem Poglavnikove odredbe o sazivu sabora.

II KROZ GODINU GODINA C

Iv 2,1-12

U ono vrijeme: Bijaše svadba u Kani Galilejskoj. Bila ondje Isusova majka.

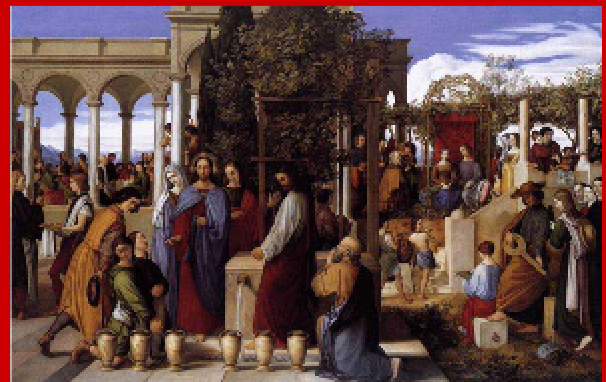
Na svadbu bijaše pozvan i Isus i njegovi učenici.

Kad ponesta vina, Isusu će njegova majka: »Vina nemaju.«

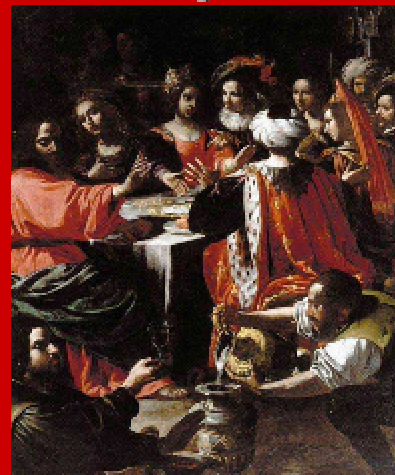
Kaže joj Isus: »Zeno, što ja imam s tobom? Još nije došao moj čas!«

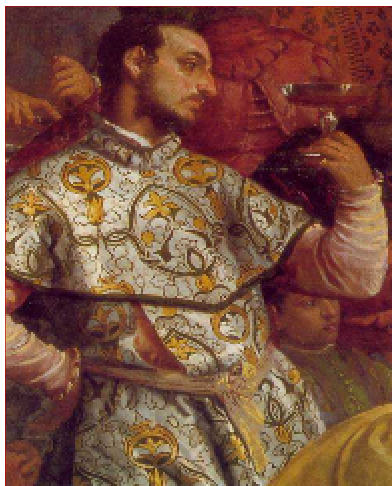
Nato će njegova mati poslužiteljima: »Sto god vam rekne, učinite!«

A bijaše ondje Zidovima za čišćenje šest kamenih sudova od po dvije do tri mjere.

Kaže Isus poslužiteljima: »Napunite sudove vodom!« I napuniše ih do vrha.

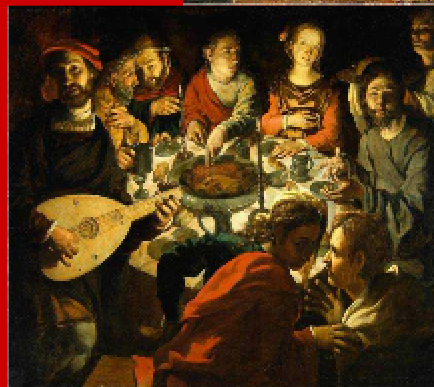

Tada im reče:
»Zgrabite
sada i nosite
ravnatelj
stola.« Oni
odnesoše.

Kad ravnatelj
stola okusi
vodu što
posta vinom,
a nije znao
odakle je —

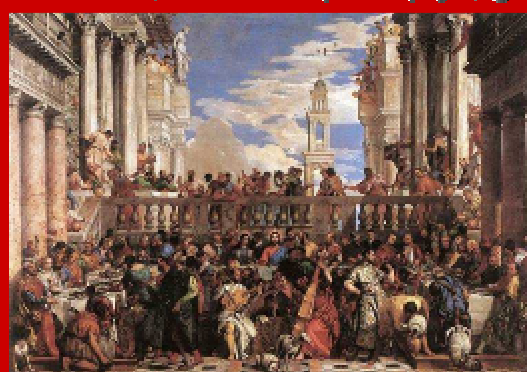
znale su slugе koje zagrabiše
vodu — ravnatelj stola pozove
zaručnika i kaže mu:

»Svaki čovjek stavlja na stol najprije
dobro vino, a kad se ponapiju, gore.

Ti si čuvao dobro vino sve do
sada.«

Tako, u Kani Galilejskoj, učini Isus
prvo znamenje i objavi svoju slavu,

te
povjero-
še u njega
njegovi
učenici.

Nakon toga siđe sa svojom majkom,
s braćom i sa svojim učenicima u
Kafarnaum. Ondje ostadoše nekoliko
dana.

RIJEČ ZA SVAKI TJEDAN (56. nastavak)

Mieczystaw Malinski

LJUBI SVOGA BLIŽNJEGA

Mržnja je bolest. Bolest je i zavist, oholost, pohlepa, sebičnost. Svaki grijeh nije samo moralno zlo, već bolest: izobličenje ličnosti.

Tako izobličenog čovjeka moguće je izliječiti samo dobrotom, samo strpljivošću, razumijevanjem, smirenošću, toplinom, srdačnošću — ljubavlju.

30. nedjelja kroz godinu A,
Mt 22, 34—40

SLIJEPAC KRAJ PUTA

Mi smo kao taj slijepac kraj puta. Do ušiju nam dopiru glasovi, šapati, uzvici, pjevanje, ali nam nije jasno što se to događa i o čemu se radi.

Mi smo kao taj slijepac kraj puta. Svaki od nas. Svaka zajednica. Svaki narod. Cijelo čovječanstvo.

Na nama je da postanemo svjesni svoje slijeposti. Na nama je da se uzdamo u milost, da povjerujemo u stvarnost — pa ako treba da nas netko i za ruku povede — u istinsku stvarnost u kojoj živimo, da bismo — makar samo zakratko ili barem na kraju — ugledali sebe u ogledalu. Na nama je smoći hrabrosti i zavapiti, kao što je to učinio slijepac: "Gospodine, daj da progledam!"

30. nedjelja kroz godinu B,
Mk 10. 46—52

HVALA TI ŠTO NISAM KAO OSTALI LJUDI

Ne uspoređuj se s drugim ljudima. Ne znaš, koliko su oni primili niti koliko si ti primio. Možda ih nadvisuješ, jer si više primio; možda oni tebe nadvisuju, jer su više primili.

Ne uspoređuj se s drugim ljudima, jer svaki je od nas jedinstvena, neponovljiva i nikom jednaka osoba na svijetu.

30. nedjelja kroz godinu C,
Lk 18, 9—14

BOŽJI PUSTOLOV (7. nastavak)

Daleki putevi Franje iz Ksavera

Josip Badalić D.I. – Zagreb, Voćarska 106

Iza nekoliko dana piše odande subraći u Gou: "Odlucio sam bio na svetom grobu apostola Tome moliti Boga, Gospodina našega, neka mi pomogne da upoznam njegovu svetu volju i dade čvrstu odluku da je potpuno ispunim. Uz veliku nutarnju utjehu osjetio sam i upoznao da je njegova volja da pođem u Malaku gdje se sada toliki obraćaju. Poći ću tamo da im prevedem na njihov jezik vjerske članke. To neka im bude dok im Bog ne pošalje svećenika koji će njihov jezik razumjeti..,

Bog mi je obdario dušu divnim mirom i dubokom utjehom kad sam upoznao njegovu svetu volja da pođem u Malaku (na otoku Celebesu). Čvrsto sam odlučio da ispunim volju Božju koju osjećam u duši. Kad ne bi ove godine ni jedna portugalska lađa zaplovila prema Malaci, zaputio bih se na muslimanskoj ili poganskoj. Osjećam. draga braćo, toliiko pouzdanje u Boga da bih se zaputio i u ribarskom čamcu. Sve moje pouzdanje počiva u

Bogu. Neka mi guverner da preporuku za kapetana u Malaci. Pošaljite mi brevijar za me. Sjedio nas Gospodin opet u svojem slavlju! Ne znam da li ćemo se ikad više vidjeti u ovome životu. Vaš najmanji brat Franjo."

MOLITVA U NOĆNOJ TAMI

Na grobu svetoga Tome bila je kapelica, soba za svećenika, kuhinja i nešto vrtića. Za sve se to brinuo župnik Gašpar Coelbo koji prima Franju kao gosta za četiri mjeseca što ih taj provede čekajući lađu prema Malaki. Upravo taj dobroćudni i ponešto lakovjerni čovjek stanovao je u istoj sobi, dijelio istu kuhinju s Božjim čovjekom, koji je pred njim jednoč i oteretio savjest priznavši koješta iz lakomislenoga života u Parizu. Uz ostalo zapisao je Coelbo o Franji ovo:

"Običavao me neopazice noću ostaviti samoga u kolibi te otići kroz vrt u kapelicu bl. Apostola. Išao je tamo da se moli i bičuje. Upozorio sam ga neka ne izlazi sam noću kroz vrt, da bi mu mogla naskoditi vražja strašila. Franjo se tome nasmije,

ali uzimao je otada prostodušnog Malabarca za pratioca koji bi ostao pred kućicom da spava. Jedne noći poče Franjo glasno u kapelici vikati i ponavljati: 'Zar mi, draga Gospo nećeš pomoći?' Glas mu je bio tako jak da se sluga probudio i čuo udarce, ali nije znao po kome padaju. To je dugo trajalo. Tada se Franjo potihno vratio u svoju sobu. No nije ga bilo na jutrenju. Pođem u sobu, gdje mi reče: 'Nije mi dobro, dragi oče'. Primitih kako sam mu rekao da je pogibeljno izlaziti noću, na što se on pače smijati. Kasnije sam mu češće u šali spomenuo one riječi: 'Zar mi, draga Gospo, nećeš pomoći?' Smijao bi se i pocrvenio, čime je priznao da sam imao pravo."

A Franjo je češće bocnuo u šali prostodušnog gostoprimeca, koji nije opažao u njegovim očima dobrohotnoga lukavstva i šale te svetačke osvete.

Četiri mjeseca čekao je Franjo na grobu sv. Tome lađu, i to je bio jedini odmor za njegova apostolskog djelovanja u Indiji. Ipak je i ondje propovijedao, ispovijedao, sudio mnoge brakove, unosio mir i strah Božji u srca. Tu je također trgovca Juana de Eiro predbio za Krista, te je u 35. godini ostavio lađu punu robe, počeo se brinuti za duhovno blago i pošao s Franjom u Makasar spreman da čitav život provede u siromaštvu i službi Bogu.

Bilo bi lijepo kad bismo mogli doznati kako je veliki mistik provodio noći u vrtiću, sjedinjen s

Bogom. No dobroćudnog Coelho to nije zanimalo. on je slatko spavao.

Franju je sve jače mučila i opsjedala misao na milijune za koje je doznao da su spremni odazvati se ljubavi Kristovoj, ali nisu o njoj pravo čuli. Svijet je za Franju svakim danom bivao sve veći. Španjolska lozinka o osvajanju svijeta bila

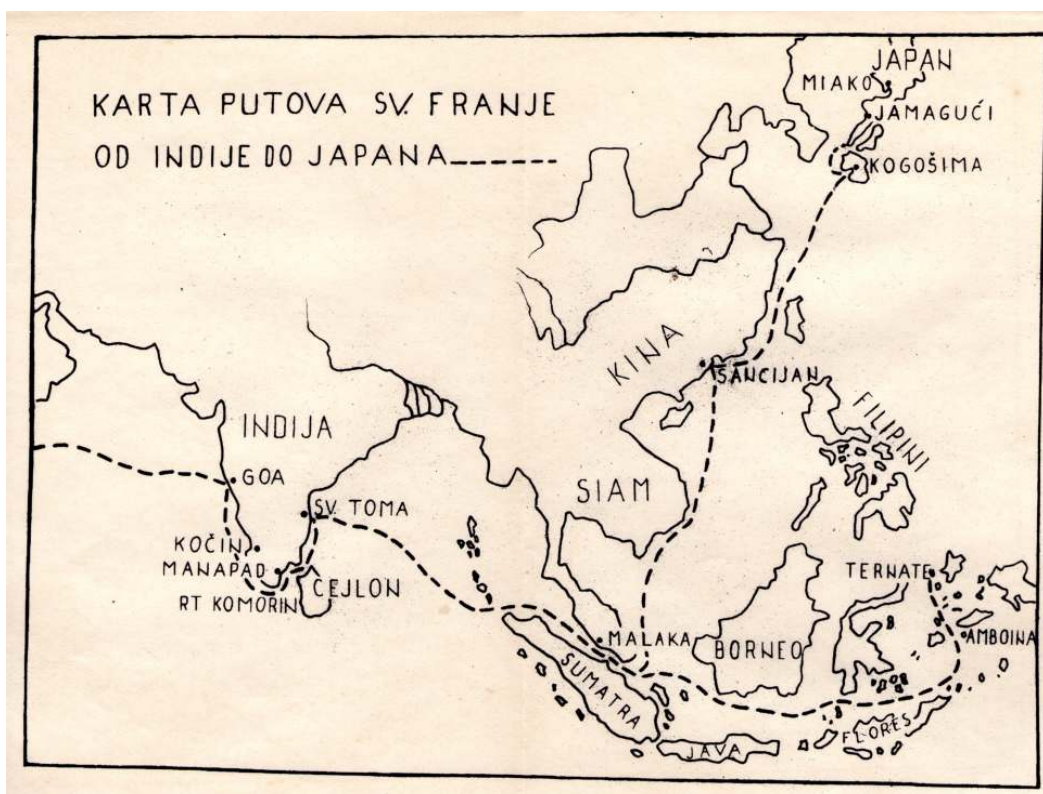
je: "Plus ultra — uvijek dalje". To je kao Ignacije i Franjo upisao u srce: Uvijek više, uvijek bolje; prava mjera ljubiti Boga jest ljubiti ga upravo bez mjere.

NA DALEKOM ISTOKU

Napokon je Franjo zaplovio prema Malaci. More je tu burno, Česte pogibli od skrivemih grebena i napokon gusari. Sam Franjo piše da putuje na maloj lađi natovarenoj s 400 tona, a jednoč ih je bura tjerala dva kilometra po pličini te se lađa doticala dna. Da su naišli na sakriven greben, bio bi probušio lađu. Franjo, ljubitelj križa, priznaje da su mu u ovakovim časovima nutarnje utjehe i radosti veće nego strah od smrti. Mora da su bile te strahote vrlo teške; nisu samo starijim portugalskim morskim medvjedima tjerale suze na oči, kad i ovako šutljiv putnik kao što je Franjo otkriva kutić svoga srca.

Za mjesec dana stigoše u luku Malaku. To je jedno od velikih trgovačkih svjetskih središta. Tu je sve vrelo i ključalo od života. Gotovo na ekvatoru, plodno, vruće i sparno kao u stakleniku. Ali zato je tu i grijeh cvao te nadvisivao druge gradove.

Uz pogane, od 15. stoljeća bilo je tu muslimana, ali i kršćana. Mnogstvo svijeta pohrlilo je da dočeka svetoga oca! Evropejac Gomez priča kasnije: "Na dolasku on je zvao k sebi djecu, pozdravljao svako dijete po imenu, pitao za oca i majku. Nikad ih nije vidio, niti mu je tko rekao njihova imena".

HRVATSKI DOMOBRANCI IN CIVILISTI POMORJENI V SLOVENIJI OD 23. MAJA 1945.

"Tudi mi smo umrli za domovino", zbornik, kojega su priredili i uredili Franc Perme, Anton Žitnik i drugi, Društvo za ureditev zamolčanih grobov, Ljubljana 2000. str. 422

Žrtve križevoga pota od Dravograda do hrvaške meje	145.000
Žrtve v Kočevskem Rogu	41.000
Žrtve v Zasavskem hribovju	24.000
Žrtve v Brežiškem polju - Mostec	6.000
Žrtve Krakovski gozd - 11 grobišč - glej slike	5.000
Žrtve del hrvaške vlade in otroci ter nune Lancovo	1.300
Žrtve Crni Grob - ostanek vlade pobite v Lancovu	200
<i>V slovenski zemlji pomorjeni Hrvati</i>	<i>190.000</i>

BLEIBURŠKI MEMENTO MORI (3. dio)

Stratišta i grobnice na području Republike Slovenije

Franc Perme – Ljubljana, *Franjo Talan* - Varaždin, *Dragutin Šafarić* - Velenje

Izvešće Društva za ureditev zamolčanih grobov, Ljubljana - Predsjednik: Franc PERME, Društva za obilježavanje grobišta ratnih i poratnih žrtava, Varaždin - Predsjednik: Franjo TALAN, Povjerenstvo za Sloveniju, Velenje - Predsjednik: Dragutin ŠAFARIĆ, Ljubljana, 25. studenog 2003.

40. Jama Golubivnica ili fojbe u Primirju

U jami Golobivnica kod Lokvah, istočno od Gorice 12 km, ima 1.300 žrtava dovučenih iz Trsta. Kaserova jama, zapadno od Ilirske Bistrice 13 km, ima 150-200 žrtava njemačkih zarobljenika. U grobnici kod Nakla ima pobijanih 150-200 civila dovučenih iz Trsta. U jami u Slapah (planina), od Vipave istočno 8 km leže Nijemci pobijeni 10.5.1945.g. Kod Krvavog potoka, koji je uz granicu kod Trsta, leži 60 žrtava slovenskih civila.

41. Ajdovščina

Ajdovško polje - Rusne ima 150 žrtava dovučenih iz Trsta. Tiha dolina - Podmeja iznad Postojne, ima 200 žrtava dovučenih iz Trsta.

42. Tolmin, uz talijansku granicu

Strjeljački rovovi na brdašcu tolminskog grada, žrtve su čitave obitelji i vojni zarobljenici. Kasnije je kanal bio miniran, dok se ocjenjuje da u kanalu ima 2-3 tisuće žrtava. Kod utoka rječice Tolminke u Soču bacili su oko 500 ubijenih njemačkih vojnih zarobljenika.

43. Jama kod Solkana, kod Nove Gorice

Grobnica u jami Grgov pod Svetom gorom, slovenski primorski domobranci, 300-350 žrtava.

44. Primorje, jame - fojbe

Zagomila kod Grgarja, Zelenika kod Trnova, Cvetež kod Trnova, jama za Medvedovžem kod Predmeje. Jama za Robom kod Podmeje, jama kod Otlice, Andrejčkova i Ajharjeva jama. U tim jamama ocjenjuje se da je oko 4.000-4.500 Talijana iz Trsta i Gorice. Talijanska država procjenju-

je za odvedene i pobijene brojku od 10 tisuća partizanskih žrtava, likvidiranih Talijana. Postoji međunarodna suradnja hrvatskog Društva za obilježavanje grobnica ratnih i poratnih žrtava i slovenskog Društva za uređitev zamolčanih grobov. Potpisana je povelja o suradnji 22. veljače 2001. g. u Varaždinu.

SVAKI ŠESTI HRVAT NIJE ŽIV DOČEKAO BOŽIĆ 1945.

Goran Jurišić, prof., Zagreb

„Nikad više nećemo dozvoliti da se pojedinci koriste plodovima džinovske borbe naroda. Mi ćemo našu kući provjetriti tako, da zauvijek nestane onog smrada, koji ne smije kužiti našu zajedničku kuću – slobodnu, federativnu Jugoslaviju“

(J. B. Tito, „Vjesnik“, 25. 5. 1945., br. 30, str. 4)

U svetoj noći na Badnjak 1945. godine je u hrvatskim obiteljima vladala nevjerojatna pustoš jer gotovo da i nije bilo obitelji kojoj nije nedostajao barem jedan njezin nestali član.

Svaki šesti Hrvat nije živ dočekaao Božić 1945. već je postao žrtvom jugoslavenskog komunističkog genocida!

Unatoč radosnoj vijesti o Isusovu rođenju je Božić 1945. bio najtužniji u cjelokupnoj milenijskoj povi-

jesti hrvatskog naroda. Kada se hrvatskim žrtvama pribroje i židovske žrtve holokausta, hrvatski politički narod je u samo četiri godine doživio dvostruki genocid, i samo je čudo da Hrvati danas uopće postoje, s obzirom na treći genocid kojim su bili izvrgnuti od strane Miloševićeve i Kadijevićeve bande 1990. – 1995. godine.

Genocid u pravilu počinje u proljeće. Njemački nacisti su na berlinskom jezeru Wannsee odlučili u kasnu zimu 1942. o primjeni tajnog plana „Endlösung“ („Konačno rješenje“) kojim su donijeli odluku o ubrzanju genocida nad židovskim narodom, i da židovske civile iz Europe ubiju gušenjem plina „Cyklon B“ u koncentracijskim logorima smrti na području okupirane Poljske, i da posmrtno ostatke na prevaru ubijenih ljudi spale u specijalno izrađenim pećima.

Bio je to do tada u modernoj ljudskoj povijesti nevjerojatno stravični način tvorničkog ubijanja ljudi koji je po metodi nadmašio i genocid u sovjetskom sustavu koncentracijskih logora Gulag. „Endlösung“ počeo je u proljeće 1942. godine. Finale holokausta nad Židovima u NDH bio je u proljeće 1943. godine kada su polazile kompozicije vlakova iz Zagreba prema Auschwitzu; u Srbiji u proljeće 1941. nisu vlakovi kretali prema okupiranoj Poljskoj jer su srbijanske vlasti „konačno rješenje“ židovskog pitanja u cijelosti obavile u Beogradu, u koncentracijskim logorima „Banjica“ i „Sajmište“ u kojima je ubijeno preko 90 posto srbijanskih Židova; eksterminacija Židova je u Srbiji počela odmah po padu Jugoslavije, u travnju 1941. godine, dakle, u proljeće.

Bohovo - Tezno

Srpsko „konačno rješenje“ bosanskih muslimana i hrvatskih katolika u Bosni počelo je također u proljeće, 1992. godine, u koncentracijskim logorima „Omarska“ i „Keraterm“. Genocid u Ru-

andi nad narodom Tutsi počeo je također u proljeće, 1994. godine. Genocid nad Hrvatima u obnovljenoj Jugoslaviji počeo je 1945. godine – u proljeće. Proljeće je po svemu sudeći nesretno godišnje doba za ljudski rod iako je to doba buđenja prirode. Očito zao i umišljeni čovjek misli da je jači od prirode, ali to je račun bez krčmara, jer sve se plaća, sve se vraća u životu ljudskoga roda. Sve u svemu, ljudi, čuvajte se proljeća!

Osnivanje i rad komunističkih koncentracijskih logora za istrebljenje Hrvata

Novi šef jugoslavenske države, i šef komunističke partije, Josip Broz Tito, maršal, održao je 20. svibnja 1945. u Varaždinu, na Kapucinskom trgu, pred hrvatskim građanima, natjeranim od tajne policije na dolazak na trg, genocidni govor u nazočnosti svojih partizanskih generala Aleksandra Rankovića, šefa tajne policije, i Koste Nada, i poručio je tadašnjim Hrvatima, ali i budućim hrvatskim naraštajima sljedeće. Tito je rekao da „(...)u Varaždin nije došao službeno, niti da govori o politici, već da obiđe jedinice Jugoslovenske armije koje u okolici obavljaju važne zadatke na konačnom obračunu s hrvatskim smradom“. Nadalje, svim protivnicima svojeg režima najavio je „da će u novoj komunističkoj državi svjetlost dana gledati samo toliko dugo, koliko traje put do najbliže jame“. Zločinačka organizacija koja je imala plan o istrebljenju hrvatskog naroda, i koja je određenim jedinicama Jugoslavenske armije i tajne policije zapovijedila genocid nad hrvatskim narodom, sastala se u okupiranom Zagrebu, tjedan dana nakon službenog završetka Drugog svjetskog rata.

Josip Broz, zvan „Tito“ je već 14. svibnja 1945. u Zagrebu predsjedao sastankom štaba I. armije / prvobitne Prve proleterske brigade/ i II. armije Jugoslavenske armije kao i Glavnog štaba Hrvatske, kojima su zapovijedali generali Koča Popović, Peko Dapčević i Ivan Gošnjak /ratni zapovjednik Glavnog štaba Hrvatske bio je do 1945. godine sekretar CK KPH Andrija Hebrang/. Sastanku su bili nazočni članovi partizanske tzv. „Narodne vlade Hrvatske“ na čelu sa partizanskim generalom Vladimirom Bakarićem, zvanim „Mrtvac“. Sastanku je ispred jugoslavenske vlade nazočio boljševik Edvard Kardelj zvan „Bevc“.

Bohovo - Tezno

Prema svjedočenju sudionika navedenog sastanka zločinačke organizacije, načelnika Vojnosudskog odjela II. armije, Gabrijela Divjanovića (poslijeratnog dugogodišnjeg direktora zagrebačke zvezdarnice), glavne teme sjednice bile su: osnivanje i rad komunističkih koncentracijskih logora za istrebljenje Hrvata, određivanje pravaca kretanja i etapno sprovođenje zarobljeničkih kolona smrti, pronalaženje većeg broja prikrivenih stratišta, i organizacija masovnog ubijanja Hrvata. Tijekom sjednice posebno se isticao politkomesar I. armije „JNA“, velikosrpski koljač Mijalko Todorović, sredinom svibnja 1945. organizator i izvršitelj pokolja hrvatskih rodoljuba u Zagrebu i okolici. Mijalko se pred vrhovnim komandantom „drugom“ Titom hvalio da je po zagrebačkim stratištima „vlastoručno poklao više ljudi nego tijekom cjelokupnog dosadašnjeg rata zajedno...“.

Istrebljenje Hrvata

Prema partizanskom tisku, Tito je u zagrebačkoj okolici boravio od 19. svibnja 1945. na dalje. Maršal Tito je tijekom dvodnevnog puta po sjeverozapadu Hrvatske obišao partizanska stratišta, pregledao svježe iskopane masovne grobnice, i razgovarao s ubojicama koji su izvršili „likvidacije“. Potom je 21. svibnja došao u Zagreb i isti dan održao govor na Trgu svetog Marka. Sljedeća tri dana je, u hrvatskom gradu Kumrovcu rođeni, Josip Broz Tito boravio u glavnom gradu Hrvatske, u Zagrebu i njegovoj okolici, te pritom osobno zapovijedao masovnim ubijanjem Hrvata. U masovnim ubojstvima nad Hrvatima su Srbima sekundirali i neki Hrvati koji su odbacili hrvatstvo u zamjenu za jugoslavenstvo. U Zagrebu se na dan „oslobođenja“ 8. svibnja

1945. našlo, uz oko 180 tisuća njegovih (izvornih) stanovnika i oko 200 tisuća hrvatskih ratnih izbjeglica, dok je druga skupina hrvatskog naroda u gotovo polumilijunskom broju napustila Zagreb do 8. svibnja 1945. u pravcu Zapada, prema slovensko-austrijskoj granici. I jedna i druga skupina mase hrvatskog naroda je u sljedećih nekoliko tjedana praktički masakrirana i decimirana, gotovo uništena. Uz ideološki uzrok genocida nad Hrvatima (komunistička revolucija) postoji i rasni uzrok, uvjetovan velikosrpskom frakcijom unutar jugoslavenske komunističke partije. Žrtvom jugokomunističkog terora palo je 1945. godine preko pola milijuna hrvatskih civila i ratnih zarobljenika. Kakva je hajka vladala prilikom istrebljenja Hrvata uočljivo je iz „depeše Vrhovnog štaba Jugoslavenske armije br. 124“, od 15. svibnja 1945. godine, upućena „Odjeljenju za zaštitu naroda“ za Hrvatsku, u kojoj šef OZNE za Jugoslaviju, Aleksandar Ranković, izražava nezadovoljstvo navodno malim brojem likvidiranih ljudi u Zagrebu, svibnja 1945. godine:

„Vaš rad u Zagrebu je nezadovoljavajući. Za 10 dana u oslobođenom Zagrebu streljano je samo 200 bandita. Iznenaduje nas ova neodlučnost za čišćenje Zagreba od zlikovaca. Radite suprotno od naših narednja jer smo rekli da radite brzo i energično i da sve svršite u prvim danima. Zaboravljate da u Zagrebu ima skoro milion stanovnika i da se tu slegao sav ustaški aparat koji je bježao iz unutrašnjosti pred našom vojskom (...) Ranković“ (Izvor: HDA, Zagreb, 1491, 2.49/3)

Navedena svjedočanstva o zločinima jugoslavenskih komunista, kao i opis zločina koje je zapovijedio maršal Tito i koje su izvršile zločinačke partizanske jedinice i partizanski počinitelji neka hrvatskom narodu i cijelom svijetu bude opomena o zlu koje su ljudi učinili ljudima, na osnovi zločinačke ideologije marksizma i totalitarnog komunizma i socijalizma, te na osnovi zločinačke velikosrpske ideologije. Ne-ka i dolje opisani organizirani zločin bude opomena (naivnim) Hrvatima u bilo kojemu dobu u budućnos-

ti kad god budu u (ne)prilici slijediti neku političku zločinačku ideologiju koja obećava med i mlijeko i koja dijeli hrvatski narod, te koja Hrvatsku vodi u propast. („Propast tvoja nalazi se u tebi – Izraele!“ Stari zavjet)

Osobni obilasci logora i naredbe za likvidacije

Dolje opisani istiniti događaji služe tome da se partizanski zločini ne zaborave, i zato da se razotkriju laži koje partizanski ratni veterani i njihovi simpatizeri šire u Hrvatskoj i nakon pada komunizma i sloma Jugoslavije kada su 1990. godine nekadašnji jugoslavenski komunisti hrvatske nacionalnosti preuzeli od režima komunističke partije vlast u Hrvatskoj, nakon čega su pokušali, manje više uspješno, sakriti sve titoističke zločine, a kada su kosti hrvatskih mučenika praktički same „progovorile“ iz masovnih grobnica u kojemu su ih ostavili demokratski predstavnici Republike Hrvatske, na vlastitu sramotu, nekadašnji komunisti, na vlasti u Republici Hrvatskoj, i njihovi simpatizeri s lijevice koji se griju uz vlast ili obnašaju dužnosti u vlastima obnovljene hrvatske države, relativiziraju zločine komunizma, i izruguju se žrtvama komunizma, ujedno optužujući nastojanja onih demokrata i anti-komunista koji nastoje iznijeti na svjetlo dana zločine koje su Titovi partizani počinili.

Partizanski ratni veterani hrvatske nacionalnosti u pravilu se nisu ogradili od ratnog zločinca maršala Tita, i ne žale što je počinjen genocid nad hrvatskim narodom. Pijetet prema žrtvama pripada svim žrtvama koje su stradale u Drugom svjetskom ratu, kako Srbima, tako i Romima, tako i Židovima, ali tako i Hrvatima! Maršal Tito zapovijeda, i osobno obilazi masovna stratišta, dijeli pohvale povodom ubijanja ratnih zarobljenika, i osobno vrši inspekciju i promatra egzekucije... Prema svjedočanstvu oficira „Odjeljenja za zaštitu naroda“ Jugoslavenske armije i KPH, Dragutina Rafaja (koji je metkom u potiljak smaknuo teške ranjenike iz zagrebačkih bolnica nad jamom Jazovka), Tito je obišao komuni-

Huda Jama / Barbarin rov

stički koncentracijski logor za eksterminaciju Hrvata, „Dubovac“ i tamo zatekao tisuće Hrvata kako leže na zemlji unutar žice. Komandantu logora je naredio „ubrzavanje dinamike ubijanja uključivanjem srpskog stanovništva Korduna i Banije, i to tako da hrvatsku bandu uz prethodnu najavu šalje na likvidaciju u sprska sela“. U gradu Sisku je posjetio sličan, no nešto manji logor „Viktorovac“, i također naredio ubijanje uz pomoć okolnog srpskog stanovništva. U obilasku samoborskih logora i stratišta zadržao se cijelo poslijepodne. U pratnji bivšeg bravara, generala OZNE Ivana Krajačića, zvanog „Stevo“, bravar i maršal Tito više je puta obišao zagrebačke logore partizanskog režima, i izrazio nezadovoljstvo sporošću „likvidacije“. Od Krajačića i ministra zdravstva komunističke tzv. „Narodne vlade Hrvatske“, Aleksandra Koharevića, zatražio je detaljan popis pobijene „hrvatske ranjeničke đubradi“ iz zagrebačkih bolnica, jer je načuo da je nekima pošteđen život.

Spomenuta dvojica ubojica odmah su dala preživjele ranjenike pobiti u bolesničkim posteljama, i potom su svom vrhovnom komandantu postavili popis smaknutih ranjenika iz svih 11 tadašnjih zagrebačkih bolnica. Ukupan broj ubijenih hrvatskih ranjenika iznosio je 4.791. Prilikom ponovnog dolaska u Zagreb, Tito je u ponedjeljak 4. lipnja 1945. primio zagrebačkog nadbiskupa Stepinca, a sljedeći dan i papina izaslanika Marcenea. Tog dana je capo di tutti capi jugokomunističke zločinačke organizacije obišao bolnicu „Rebro“ u Zagrebu gdje su se liječili partizanski ranjenici, ali gdje su do ulaska partiza-

na u Zagreb bili liječeni i hrvatski ranjenici, civili i vojnici Nezavisne Države Hrvatske. Pri tom se zanimao da li je bolnica dok kraja očišćena od „hrvatske bande“. Zapovjednik vojne bolnice „Rebro“, partizanski kapetan Julius, svom je vrhovnom komandantu podnio sljedeći raport: „Hrvatske bande više nema. Smještena je dva metra ispod zemlje, a neki još i dublje“, pri čemu je vjerojatno mislio na jamu Jazovku.) Prezauzet ubijanjem Hrvata, Tito se 22. svibnja brzojavom ispričao generalu Crvene armije Ždanovu što ga osobno ne može primiti prilikom njegova posjeta Beogradu. U petak, 25. svibnja 1945. je Tito u Zagrebu svečano proslavio svoj navodni rođendan.

Prema Divjanovićevu svjedočanstvu, maršalovi najbliži suradnici priredili su mu u ime rođendanskog poklona „drugarsko“ iznenađenje. Odveli su ga u policijsku zgradu u Petrinjskoj ulici u Zagrebu, i s prozora mu u dvorištu pokazali netom izručene članove posljednjeg saziva vlade Nezavisne Države Hrvatske na čelu sa gospodinom Nikolom Mandićem i književnikom Milom Budakom, nekadašnjim doglavlavnikom Nezavisne Države Hrvatske, i veleposlanikom NDH u Berlinu. Svojoj je pratnji Tito ponosno pokazao ćeliju u kojoj je svojedobno bio zatvoren za vrijeme tzv. „Bombaškog procesa“ u Zagrebu, 1928. godine kada je od strane suda presuđen zbog terorističke djelatnosti na kaznu zatvorom u trajanju od pet godina. Godine 1941. nastavio je s terorističkom djelatnošću, a 1945. godine je

Tito na čelu zločinačke organizacije zapovijedao i nadgledao zločin genocida nad hrvatskim narodom. Potom se odvezao na rođendansku proslavu koja je trajala dugo u noć i završila teškim opijanjem sudionika. Tito je potom odlučio na revolucionaran način riješiti pitanje velikog broja hrvatskih ratnih izbjeglica zatečenih u Zagrebu i bližoj okolici. Zagreb, koji je prigodom zadnjeg prijeratnog popisa 1931. imao 185.581 stanovnika, konac rata je dočekao s preko 600 tisuća ljudi, pretežito izbjeglica s opustošenih područja Nezavisne Države Hrvatske.

deno: „Kroz naše je logore i zatvore između 1945. i 1951. prošlo 3,777.776 logoraša i zatvorenika, a broj likvidiranih narodnih neprijatelja iznosi 586.000“.

PROGLAS NARODU HRVATZKOME

Vladimir Biondić, Zagreb

S T O P uništavanju tekovina Hrvatskog obrambeno-oslobodilačkog rata i ponižavanju Hrvatske i svih koji su vodili oslobođenje Hrvatske.

Tamni oblaci zastiru nebo domovine naše i prijete nevremenom koje treba uništiti sve zasade stvorene krvlju heroja hrvatskog obrambeno-oslobodilačkog rata uz rušenje slobodne Hrvatske i njeno vraćanje u balkanske okvire. Ustavne promjene, marginaliziranje Hrvata koji žive izvan Hrvatske, rasprodaja bogatstava Hrvatske, otkidanje teritorija, besprizorna pljačka i uništavanje svih temeljnih moralnih i materijalnih zasada, borba protiv utjecaja katoličke crkve, veličanje četničkih zločinačkih pohoda - što nas još čeka.

Smatramo, da je čaša žuči prelivena i da treba pod **HITNO** poduzeti akciju za spašavanje tekovina Hrvatskog obrambeno-oslobodilačkog rata i digniteta njegovih branitelja.

U tom pravcu potrebno je uz sve sjedinjene pravaške stranke sakupiti i sve dosad neorganizirane domoljubne i državotvorne Hrvate pod hrvatski barjak i to kao HPP (Hrvatski pravaški pokret) uz geslo – **ZA DOM I DOMOVINU UVIJEK**

Predlažemo slijedeći PROGRAM:

Pokrenuti sve akcije potrebne za osiguranje hrvatske samostalnosti i neovisnosti.

Prekinuti svaku suradnju s Haaškim sudom i zatražiti izručenje hrvatskih generala Hrvatskoj.

Izraditi prijedlog potrebnih ustavnih promjena u skladu s načelima Hrvatskog obrambeno-oslobodilačkog rata.

Sastaviti uvjete pod kojima smo spremni ući u Evropsku uniju i dok se isti deklaratorno ne prihvate stati sa svim akcijama vezanim za ulazak.

Pokrenuti postupak za odgovornost svih čelnika koji su u proteklom periodu donosili odluke protiv interesa Hrvatske i hrvatskih državljana u zemlji i iseljeništvu, pokretanje postupka revizije pretvorbe i privatizacije, pokretanje postupka revizije prava zastupnika.

U skladu s navedenim treba hitno sastaviti Inicijativni odbor za djelovanje. Neka duh Vukovara bude kamen temeljac za izgradnju bolje i sretnije Hrvatske. Neka nas ujedine sjećanja na sve one kojih više nema, a zaslužni su za stvaranje slobodne nezavisne Hrvatske države.

Za Dom i Domovinu uvijek spremni – tako nam Bog pomogao!

Hrvatski
uljudbeni
pokret

**Udruga za zaštitu
prava građana**

Pete poljanice 7
10000 Zagreb
Hrvatska
tel: +385 1 29-23-756
fax: +385 1 29-23-757

hrvatska.uljudba@gmail.com
www.hrvatskauljudba.hr
www.svakovamdobro.hr
www.pravednostiljubav.hr
www.borovnicaunas.hr
www.redangus.hr
www.blackdragun.hr
www.laudonovgaj.hr
www.ne-kor.hr

Glasnik

Hrvatskog uljudbenog pokreta
Izlazi subotom

Nakladnik:
**"OGNJIŠTE" Nakladna
zadruga**

Uredništvo:
dr. sc. Tomislav Dragun
glavni urednik
091/33-88-431

Hrvoje Mirković
grafički urednik
091/33-88-432

Lovorka Dragun Mirković, dipl. oec.
za izdavača
091/33-88-433

Priloge slati na adresu:
Zagreb, Pete poljanice 7
hrvatska.uljudba@gmail.com
Idejno rješenje:
© Hrvoje Mirković